

Erin McCarthy

“Một tác giả huyền thoại” – Lori Foster

TÁC GIẢ CÓ SÁCH BÁN CHẠY NHẤT TẠI MỸ

Ngôi Kế Ngôi

*Đôi khi người đàn ông nàng chọn nhầm
lại là người phù hợp...*

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

PHUONGDONG

Thông tin sách

Tên sách: **Môi kẻ môi**

Nguyên tác: **Mouth To Mouth**

Tác giả: **Erin McCarthy**

Người dịch: **Mai Hương**

Nhà phát hành: **Phương Đông**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Khối lượng: **350g**

Kích thước: **14.5 x 20.5 cm**

Ngày phát hành: **15/10/2012**

Số trang: **250**

Giá bìa : **90.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **19/04/2014**

Dự án ebook #74 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!

Giới thiệu

Môi kè môi không chỉ là một cuốn sách chứa đựng rất nhiều vấn đề của xã hội bao quanh một câu chuyện tình yêu bất ngờ nhưng thật đẹp và mãnh liệt của Erin McCarthy. Trong gần 400 trang sách dày dặn những xúc cảm và sự thật này, tác giả đã khắc họa rõ, lột tả một cách táo bạo và đầy chân thực từng khía cạnh nhỏ của cuộc sống, từng góc khuất sâu thẳm nhất trong tâm hồn của con người. Tình yêu đan xen cùng những mưu mô, hạnh phúc lẫn lộn trong những đam mê thể xác. Đích đến cuối cùng dường như quá xa vời và những ước mơ, những khao khát bản năng có lẽ như có nguy cơ sụp đổ...

Đôi khi người đàn ông nàng chọn nhầm lại là người phù hợp...

Đó là tình huống đã xảy ra trong cuốn tiểu thuyết Môi kè môi của Erin McCarthy. Cuộc gặp gỡ “nhầm lẫn” định mệnh đó xảy ra trong khi Russ Evans đang làm nhiệm vụ. Tên tội phạm chuyên lừa tình phụ nữ Trevor Dean có một cuộc hẹn với nạn nhân tiếp theo tại quán cà phê và anh vẫn nghi vấn cô gái tên Laurel này liệu là nạn nhân hay người tình của Dean.

Khi không thấy Dean xuất hiện, Russ bước vào quán để thăm dò cô gái tên Laurel kia, và thật bất ngờ khi cô gái gọi tên anh và bày tỏ niềm vui mừng vì anh đã đến. Cô ta nói anh giống như bức ảnh cô đã thấy và rất vui được gặp anh. Russ choáng váng và dần nhận ra tên tội phạm xảo trá kia đã dùng tên anh để làm quen và tán tỉnh Laurel qua mạng, thậm chí hẳn còn tự xưng là cảnh sát nữa. Nhưng cơn bàng hoàng trước mánh lừa đảo của Dean cũng không làm anh kinh ngạc bằng việc nhận ra anh đang bị Laurel thu hút đến thế nào. Nàng thật ngây thơ, xinh đẹp và cần được che chở biết bao. Laurel mắc chứng khiếm thính, cô đã sống cô đơn suốt sáu năm trời và chỉ khao

khát tìm kiếm một người đàn ông ở bên để thỏa mãn những nhu cầu cơ bản nhất của một người phụ nữ. Dean đã đánh trúng vào điểm yếu đó của cô, dẫn dụ cô vào trò lừa đảo của gã. Thật may Russ Evans thật đã có mặt ở đây...

Sự cuốn hút giữa Russ và Laurel giống như một cơn bão lốc, nhưng tên lừa đảo nguy hiểm Trevor Dean vẫn lảng vảng theo dõi Laurel, đặc biệt khi cô là một phụ nữ đơn độc ngây thơ sống trong tòa biệt thự giàu có, đó quả là một con mồi ngon lành mà Dean không thể bỏ qua. Kẻ lừa đảo giấu mặt Trevor rình rập tiếp cận và lọt vào được nhà Laurel trong khi cô vẫn không hay biết và tưởng hãn là thợ sửa mạng khiến độc giả hồi hộp nghẹt thở... Mọi quan hệ của Russ và Laurel sẽ đi đến đâu? Dean sẽ làm gì để đạt được mục đích xấu xa của hãn? Erin McCarthy đã tạo nên một câu chuyện cuốn hút, đầy đam mê và hồi hộp trong Môi kẻ môi...

“... Tình huống này tệ hơn bất cứ tình huống nào anh có thể hình dung ra. Rốt cuộc cô ấy không xấu xí. Thật ra cô ấy cực kỳ hấp dẫn, và điều đó làm anh phát cáu. Anh cố gắng suy nghĩ, để tập trung sắp xếp lại những tiến triển mới này, rồi anh hoàn toàn bị rối trí bởi chân nàng vừa gác lên chân anh. Có những phụ nữ có vẻ đẹp lòe loẹt, có những phụ nữ đẹp lộng lẫy như người mẫu, và có những phụ nữ như Laurel. Ngọt ngào, mềm mại, gợi cảm, lại có vẻ thơ ngây nóng bỏng tỏa ra từ làn da trắng hồng của nàng. Nàng đẹp quá, ôi Chúa ơi.

Tóc nàng có màu quả thông nhỏ, có những vệt màu đậm hơn hay nhạt hơn một chút, nhìn thật thú vị. Đôi mắt nàng như hồ nước, và đôi môi mọng màu đỏ anh đào luôn cong lên. Chiếc áo len dài tay màu trắng nhạt của nàng bó chặt hai bầu ngực tuyệt đẹp, và mặc dù mùi cà phê phủ đầy không khí, anh thề là anh vẫn ngửi thấy mùi hương của nàng. Ngọt ngào và đường mật, như một cái túi mới đựng đầy kẹo bông vậy...”

[Thông tin tác giả](#)

Erin McCarthy là tác giả hàng loạt cuốn sách best-seller của USA Today và New York Times. Cô ra mắt tác phẩm đầu tay vào năm 2002 và đến nay đã cho xuất bản gần 40 ấn phẩm thuộc nhiều thể loại: siêu nhiên, lãng mạn hiện đại và dòng văn học dành cho thanh thiếu niên. McCarthy đã vinh dự nhận được giải thưởng RITA và giải thưởng của Hiệp hội Thư viện Hoa Kỳ.

Không báo trước, anh trao cho nàng một nụ hôn dịu dàng đầy mơn trớn.

Mắt Laurel hé mở, nàng thấy anh đang nhìn mình thật kiêu ngạo, đôi mắt anh như biết nói, khóe môi ánh lên nụ cười.

“Anh lại làm thế nhé?” Anh hỏi, có vẻ đã biết chắc câu trả lời, môi trườn ra sau cổ nàng.

Nàng định gật đầu, nhưng chưa kịp cúi xuống thì anh đã ngả đầu nàng ra sau và môi họ quyện chặt vào nhau. Nụ hôn này không nhẹ nhàng, không ngọt ngào, hay ngập ngừng dò dẫm nữa, nó nóng bỏng, nồng nàn và gấp gáp điên cuồng, đôi bàn tay anh di chuyển táo bạo, rồi lưỡi anh trượt dọc bờ môi dưới của nàng tìm lối vào.

Laurel rên rỉ khi nhìn thấy mắt anh vẫn nhắm nghiền đầy ham muốn. Cơ thể nàng muốn bốc cháy vì khao khát, nàng vòng tay ôm cổ anh, bám riết lấy từng cơ bắp chắc khỏe. Ngực nàng tì sát vào anh, tròn đầy, căng lên rạo rức. Nàng cảm giác không còn giữ thăng bằng được nữa. Nàng muốn tất cả mọi thứ anh có thể cho nàng, ngay bây giờ. Và khi chiếc lưỡi nóng bỏng của anh xoắn lấy lưỡi nàng... họ quyện vào nhau đắm đuối.

Chương 1

“Hắn sẽ không đến.”

Russ Evans thậm chí không chớp mắt, cứ chăm chăm vào anh chàng thám tử Jerry Anders đang chìa ánh nhìn vào quán cà phê và người phụ nữ đang ngồi một mình trong đó. “Thêm mười phút nữa thôi.”

Jerry không phản ứng gì, nhưng Russ làm anh bối rối, gót giày anh nghiêng lạo xạo trên nền tuyết đã đông cứng. Russ biết Jerry lạnh, vì anh cũng đang thấy vậy. Thật kinh khủng, cái lạnh không hề vơi bớt. Đầu óc anh hoàn toàn tê cóng. Những cơn gió thánng Giêng trườn vào sâu trong lớp áo khoác ni lông của anh, các ngón tay anh bám cứng trên chiếc ống nhòm.

Những bức dọc là một phần của nghề nghiệp, anh không có ý định trưng phù hiệu lên. Thực ra anh yêu thích được tham gia các chiến dịch đặc biệt, được tận hưởng sự thú vị khi vừa ngồi theo dõi vừa chờ đợi và suy ngẫm - chẳng cần có cái đầu lạnh hay không - vì cuối cùng cũng chẳng có gì khó chịu như khi gặp một kẻ ti tiện mà phải giơ cao đánh khế.

“Hắn đã lỡ hẹn với cô ấy.”

Russ trầm ngâm lướt ánh mắt qua khu đỗ xe vắng vẻ. Chẳng có gì. Mục tiêu của họ, nghệ sĩ lừa đảo đẹp mắt và kẻ đê tiện hạng nhất, Trevor Dean, đã mất tăm mất tích. Không có dấu hiệu gì cho thấy Dean đã đánh hơi thấy cảnh sát đang đợi hắn ở đây, nhưng bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ một người phụ nữ thế này cũng chẳng giống Dean chút nào.

Phụ nữ là nguồn thu nhập của Dean, và hắn thích sống vương giả bằng tiền của người khác.

“Không giống hắn như bình thường nhỉ?” Russ chuyển qua nhìn chòng chọc vào một cô nàng xinh xắn khác cũng đang ngồi cầm cốc cà phê trong quán. Nàng có chiếc khăn quàng cổ dày màu hồng. Gương mặt nàng nhạt

nhòa đi vì phản chiếu qua chiếc cốc, qua hơi cà phê và những lọn tóc dày màu vàng hoe che trên má nhưng Russ vẫn nhìn rõ. Anh có cảm giác kim châm dọc sống lưng. Ở đây, có gì đó đã “xong” rồi.

“Ý cậu là cô ấy nhìn không tệ lắm hả?” Jerry khum khum các ngón tay lại thành hình chén và thổi phù vào đó.

Russ cười lớn. “Không. Nhìn lại cậu đi!” Anh vớ tay lấy cái ống nhòm. “Mà những phụ nữ của Dean không ả nào xấu đâu, họ chỉ... không ưa nhìn thôi.”

“Có thể, chỉ hơi xấu.” Jerry mô tả cô nàng tóc vàng hoe. “Nhưng em này cũng không đến nỗi. Tóc đẹp, áo ngực bó. Tớ thích thế. Này, cô ấy vừa liếm môi, cái lưỡi nóng bỏng quá. Bé yêu, làm lại đi nào!”

“Cứ vui vẻ tận hưởng một mình đi.” Russ giậm chân để máu lưu thông xuống đôi chân.

“Ôi, nhưng quần của tớ căng lên rồi đây này.”

“Cô nàng này rất khác biệt. Cậu không nghĩ đó là điều kỳ lạ sao? Tớ không thích mảnh khỏe thay đổi người tình chẳng vì lý do gì cả. Hắn núp sau những phụ nữ có vẻ ngoài bình thường, tán tỉnh các nàng. Hắn làm mấy cô em nghĩ rằng hắn đang yêu họ, rồi đánh cắp mọi thứ của họ - và mọi việc cứ thế diễn ra. Đến khi họ biết, hắn đã cao chạy xa bay với hàng trăm ngàn đô la hay nhiều hơn nữa. Vậy có gì khác đâu nào?”

Vẫn dán mắt vào chiếc ống nhòm, Jerry thì thầm: “Có thể vụ này hắn chẳng kiếm chác gì, chỉ là giải khuây thôi.”

Russ lao người vào bức tường gạch của hiệu sách kéo dài dọc con phố và ném điếu thuốc đang hút xuống một đồng tuyết làm nó kêu xèo xèo. Tình hình thế này thì có vẻ như hắn đã phát hiện ra anh và Jerry. Để đỡ gây chú ý, Russ làm ra vẻ như vừa bước ra khỏi hiệu sách để hút thuốc. Anh móc một cái kẹo màu nâu vàng khỏi túi áo, bóc vỏ rồi thả vào miệng.

Vừa nhai viên kẹo, Russ nói: “Giống như bạn tình hả? Thật sao?” Anh vòng qua nhặt lại mẫu thuốc vừa lúc nó đã tắt và bỏ vào túi áo khoác. “Cậu có bằng chứng gì không?”

“Nói thế nào nhỉ? Tớ nhận biết mọi thứ rất nhạy bén.”

“Nhảm nhí!” Russ giật chiếc ống nhòm khỏi tay Jerry. “Ba hoa vừa thôi không lười cậu sắp đổ bê tông rồi đấy!”

“VẬY nếu Dean có người tình thì sao hẳn lại lỡ hẹn với cô ấy?”

“Đơn giản vì cậu cũng có thể làm thế. ‘Xin lỗi em yêu, anh bị tắc đường’ chẳng hạn, dễ như bỡn. Nhưng cậu không thể làm thế với người mà cậu định cho vào tròng. Ai lại vứt miếng ăn của mình đi chứ?”

Jerry cười hô hố: “Có thể cậu lỡ hẹn với bạn gái của mình mà chẳng bị sao cả, nhưng Pam sẽ xé xác tớ nếu tớ làm thế. Tất nhiên cậu không có bạn gái vì chẳng ai chịu được cái bộ mặt khó chịu của cậu cả!”

“Tớ không có bạn gái vì tớ không muốn. Tớ không thích tình dục mà chẳng yêu đương gì. Cậu thì khác, cậu có thể có một mối quan hệ với đủ thứ tào lao đó.” Russ không có thời gian cho những mối tình. Ngoài làm việc và nuôi Sean, em trai mình, anh hiếm khi đến các cuộc hội hè gặp gỡ. Và anh chưa từng gặp người phụ nữ nào nếu không có việc gì cần thiết.

“Cậu thật lạnh lùng, Evans ạ! Nhưng rồi có ngày một cô nàng sẽ phát vào móng cậu và tớ sẽ có mặt để chụp hình lại đấy.”

Russ miễn cưỡng để mặc Jerry trêu ghẹo mình, anh nghiêng ngẫm về cô nàng tóc vàng đang ngồi chờ Dean. Nếu là bạn gái của Dean, không biết cô ta có phải là đối tượng tiếp theo của hắn không? Cô ấy đã biết những gì? Và liệu có phải cô ấy bị ép buộc phải nói chuyện với hắn không?

Nhét cái ống nhòm vào túi áo bên cạnh mẫu thuốc dở, anh cất bước đi dọc con phố.

“Đi đâu thế?”

“Ở đây một phút thôi Anders. Tớ sẽ vào quán cà phê xem xét cô nàng này cho rõ. Tớ có cảm giác cô này...”

“À, tớ cược là cậu rung rinh với em này rồi.” Jerry căn nhắc. “Tốt thôi, cứ để tớ chết cồng ở đây mà vào kiểm tra cái cô tóc vàng hoe ấy đi. Tớ sẽ vào cái xe mắc dịch kia đợi cậu.”

Russ toe toét cười: “Chúa ơi cậu đừng rên rỉ như thế! Nếu cậu im lặng, có khi tớ còn đem cho cậu một cốc cà phê ấy chứ.”

“Cứ mang lại đây. Có thể tớ đổ cà phê vào áo cậu đấy!”

Không khí ấm áp trong quán cà phê ùa vào Russ khi anh vừa mở cửa, hương vị của những hạt cà phê và sô cô la búa vẩy lấy anh. Chuông cửa reo vang và một anh chàng tóc đầu đinh làm ở quầy phục vụ ngẩng gật đầu chào. “Thế nào anh bạn?”

“Ồn cả.” Russ đợi cô nàng tóc vàng hoe nhìn lên nhưng cô ấy không để ý đến anh. Cô nàng đang đọc tạp chí, vài sợi tóc của nàng lơ thơ quấn quanh một ngón tay và rủ xuống đôi môi.

Nhìn cô ấy chẳng giống một tên trộm chút nào. Nàng ngọt ngào và thơ ngây, chiếc khăn quàng bằng lông khiến nàng giống như một nhân viên tích cực của hãng thời trang nổi tiếng Old Navy đang trong giờ nghỉ. Nhưng Russ hiểu rõ không thể trông mặt mà bắt hình dong. Anh đã từng thấy những kẻ đòi bại tự giấu mình bằng khuôn mặt khả ái.

Những ngón tay của anh vẫn tê cứng, Russ đi gọi cho mình một cốc cà phê. Sau đó anh sẽ thăm dò cô nàng tóc vàng này, xem cô ta có vị trí nào trong thế cờ của Dean để anh lần ra được hần hay không. Thực đơn viết trên một cái bảng lạ hoắc, bao nhiêu hương vị và màu sắc, thức uống đá và nóng, các loại cà phê mô ca, java rồi latte. Anh cố gắng đọc nhưng không hiểu nổi. “Cho một cốc cà phê đen.”

Người phục vụ lau tay vào chiếc tạp dề màu xanh lá cây. “Anh thích loại cà phê nào? Có thể chọn ở đây này!” Vừa nói anh ta vừa chỉ vào một danh

sách có tới 17 vị cà phê khác nhau.

“Ôi Chúa ơi!” Lướt mắt nhanh qua các tên trong danh sách, nào là vị Pháp, vị Vani, vị Mùa đông ấm nóng, còn bao nhiêu thứ nữa, cả vị Quả phỉ là quái gì nữa chứ, Russ nói: “Cứ cho tôi một cốc không cần hương vị gì đâu, uống giống cà phê là được.”

Nhân viên phục vụ cười khẩy. “Anh biết không, ở mấy hãng cà phê Perkins dưới phố, đáy các thùng hàng của họ vẫn còn chút ít đấy!”

Thật là đồ con lừa hợm hĩnh.

Trong giây lát, Russ đang cân nhắc xem có nên đưa phù hiệu của mình ra để dọa tên phục vụ thô lỗ này không thì có ai gọi tên anh: “Russ!”

Giật nảy mình, anh quay ra nhìn cô nàng tóc vàng hoe đang đứng dậy, một nụ cười đầy vẻ vui thích nháy nhót trên khuôn mặt nàng. “Thật tuyệt anh đã đến! Em chờ anh mãi Russ ạ!”

Gì đây...

Cô ấy biết tên anh, Russ sửng sốt tột cùng.

Cô nàng chạy tới bên, siết chặt đôi bàn tay anh. Cô ấy biết tên anh, lại còn rất vui mừng khi gặp anh. Anh đang nắm tay bạn gái của Dean mà không có bất kỳ manh mối nào để biết có chuyện gì đang xảy ra nữa. “Xin chào!”, anh nói.

Chà, anh phải nghĩ rất nhanh.

“Có thể cô ấy sẽ chọn vị cà phê cho anh”, gã phục vụ nói.

Russ quay lại ném về phía gã ánh mắt trừng trừng giận dữ, gã chỉ nhún vai.

“Tới lấy cà phê đi Russ. Em ngồi ngay đằng kia kìa!” Cô nàng chỉ tay về phía bàn của mình, lại siết tay anh một lần nữa và mỉm cười, rồi bước đi.

Thế quái nào mà cô nàng lại biết tên anh, Russ bần khoản nhìn theo bước chân cô ấy. Và làm thế nào mà cô ấy mặc được chiếc quần lót màu đen kia nhỉ? Cặp mông thật tuyệt! Mục tiêu của nàng là gì? Có thể cô nàng là mối nhử anh, gợi tình để đánh lạc hướng anh chăng?

Russ chẳng hiểu gì cả, hay không nắm bắt được hết. Anh chỉ hơi rối trí.

“Muốn cho tôi thứ cà phê chết tiệt nào cũng được”, anh bảo gã phục vụ.

Nếu cô nàng là bạn gái của Dean và biết anh là cảnh sát chìm thì cô ta diễn màn kịch nhận ra anh làm gì?

Để làm anh mất cân bằng sao?

Cậu bé bồi bàn cầm chặt một cốc cà phê tới đưa cho anh và bấm mấy nút trên máy tính tiền. “Ba đô la hai mươi sáu xu.”

“Một cốc cà phê á?” Con số giá tiền đẩy bật anh khỏi mớ bòng bong suy nghĩ. “Quá đắt!”

“Cà phê Perkins mà thưa ngài. Tôi đã nói rồi.”

Russ bất đắc dĩ phải trả tiền mặc dù mới nháp khoảng một phần tư ngum. Anh chưa bao giờ uống loại cà phê nào ba đô la hai mươi sáu xu một cốc. Cô nàng tóc vàng hoe gấp tờ tạp chí lại cho vào trong một chiếc túi lớn màu yếm mạch. Để trì hoãn, vì anh chẳng biết chính xác phải nói với cô nàng cái gì, anh bước chậm chậm rồi đặt tách cà phê xuống bàn cô ta.

Nàng vén tóc ra sau tai. “Em làm phiền anh phải không? Em đợi mãi chẳng thấy gì cả, nhưng ta đã hẹn bảy giờ mà.”

Vậy cô ta là Laurel. Nạn nhân mới đây nhất cho biết Dean đã chiếm được khoản kếch xù những mười ngàn đô la và bỏ chạy, hẩn bỏ lại một mẫu giấy giữa đồng hồ đặc bị bới tung tóe. Mới đầu bộ phận điều tra về Dean chẳng biết gì cả, họ đã gặp may khi người phụ nữ này tới trình diện. Hầu hết các nạn nhân đều rất xấu hổ, nhưng cô này lại sẵn sàng tiết lộ tất cả những gì mà cô biết, cả tin nhắn của Dean nữa.

Laurel

Thứ Tư

7 @ Starbucks, số 117

Dựa trên tin nhắn, họ đã phục kích phía ngoài địa chỉ này, hy vọng Dean xuất hiện và họ có thể bắt hãn để tra hỏi, rồi tổng hãn vào xà lim.

Nhưng Dean thì chẳng thấy đâu cả, vậy còn cô nàng này là ai?

Russ quyết định giả bộ không biết gì một lúc để xem có moi được thông tin gì từ cô nàng không. Anh không muốn nhường lợi thế cho cô ta nếu cô ta là bạn tình của Dean, dù cho trong lòng anh cảm thấy giả thiết đó không có cơ sở. Có chuyện gì đó đã xảy ra, và anh phải tìm hiểu cho rõ.

Vừa nhìn mảnh vải hoa nghệ thuật hình lập phương màu đỏ xen tía bên trái đầu cô ấy, Russ xoa xoa cằm và tự nhận lỗi. “Cô nói đúng. Phải là bảy giờ. Xin lỗi tôi đã đến muộn.”

Cô ấy chạm vào bàn tay Russ đang đặt trên bàn, vuốt nhẹ rồi nói: “Anh nhìn em khi nói được không? Em bị điếc mà, nhớ không?”

Cô ấy bị điếc ư? Anh không hề nhớ. Anh cũng chưa từng biết điều đó. Ôi lạy Chúa, Russ khép cằm lại. Anh bản khoản chưa đây một giây liệu cô nàng có nói dối không, nhưng sau đó anh nhận ra ngay cô ấy nói giọng mũi và không có ngữ điệu. Đó là đặc trưng trong cách nói của người điếc.

Bàn tay nàng đưa dọc theo cạnh khuôn mặt ra hiệu bằng ngôn ngữ cử chỉ nhưng anh không hiểu. “Khi anh quay đi, tôi không đọc lời anh nói được vì không nhìn thấy môi anh.”

Để cho hài hước một chút và lấy lại phản xạ cho mình, Russ chỉ ngồi im, giữ cho khuôn mặt lạnh khoảng hai mươi giây. Sau đó mặc dù chưa biết nên bỏ đi hay ở lại, anh cố gượng cười. “Tôi xin lỗi, tôi không nghĩ gì cả đâu. Và xin lỗi vì tôi đến muộn.” Anh khẽ bật cười, tiếng cười nghe như

mất trí chứ chẳng cuốn hút gì, nhưng anh đang cố gắng, mặc dù lòng nặng trĩu. “Ấn tượng ban đầu tệ quá phải không Laurel?”

Anh đọc tên cô ra để xác thực điều mà anh đã chắc chắn - đây quả thật là Laurel. Cô ấy không hề phản ứng lại, vậy là anh đã đúng. Vậy hiển nhiên cô ấy rõ ràng không giống các nạn nhân khác của Dean, thế mà anh cứ tưởng tượng. Và như tất cả những gì anh biết, trong số các nạn nhân không có ai điếc cả. Anh không chắc điều đó có liên quan gì không, nhưng anh muốn biết.

Anh muốn biết cô ấy có phải là nạn nhân không, thế thôi.

“Anh cao hơn là em tưởng tượng”, cô ấy nói, khi nói vẫn ra hiệu bằng tay. “Và đẹp trai hơn.”

Cách cô ấy nói không giống như lời ca tụng. Nàng vẫn đang mỉm cười bên lên, nụ cười ánh lên dưới hàng mi dày dài vút. Có điều gì đó ở nàng... nét thơ ngây, chát phác, cái gì đó làm anh lo lắng. Thật lố bịch và kỳ quái. Như những gì anh biết thì nàng là vụ lừa đảo cỡ lớn của Dean. Nét ngây thơ biết đâu là giả mạo.

Russ quyết định phải kiểm tra lại, anh đẩy hóa đơn về sau chiếc mũ bóng chày của mình và ngồi vôn vôn nó. “Cảm ơn. Cô cũng hấp dẫn hơn tôi nghĩ.”

Điều đó là đúng, mặc dù anh nói ra để đo phản ứng của cô ta.

Laurel không đỏ mặt hay bị nói lắp, cũng chẳng cười tán tỉnh anh. Cô ấy chỉ tỏ ra rất hài lòng. Điều đó làm Russ chắc chắn đến chín mươi chín phần trăm là nàng chỉ là mộng tinh của tên nghệ sĩ lừa đảo chứ không phải người tình của hắn.

Tình huống này tệ hơn bất cứ tình huống nào anh có thể hình dung ra. Rốt cuộc cô ấy không xấu xí. Thật ra cô ấy cực kỳ hấp dẫn, và điều đó làm anh phát cáu. Anh cố gắng suy nghĩ, để tập trung sắp xếp lại những tiến triển mới này, rồi anh hoàn toàn bị rối trí bởi chân nàng vừa gác lên chân anh. Có những phụ nữ có vẻ đẹp lòe loẹt, có những phụ nữ đẹp lộng lẫy như

người mẫu, và có những phụ nữ như Laurel. Sự ngọt ngào, mềm mại, gợi cảm, lại có vẻ thơ ngây nóng bỏng tỏa ra từ làn da trắng hồng của nàng. Nàng đẹp quá, ôi Chúa ơi!

Tóc nàng có màu quả thông nhỏ, có những vệt màu đậm hơn hay nhạt hơn một chút, nhìn thật thú vị. Đôi mắt nàng như hồ nước, đôi môi mọng màu đỏ anh đào luôn cong lên. Chiếc áo len dài tay màu trắng nhạt của nàng bó chặt hai bầu ngực tuyệt đẹp, và mặc dù mùi cà phê phủ đầy không khí, anh thề là anh vẫn ngửi thấy mùi hương của nàng. Ngọt ngào và đường mật, như một cái túi mới đựng đầy kẹo bông vậy.

Nếu là Dean, anh sẽ giữ nàng lâu thật lâu, chiếm đoạt tất cả những gì nàng có - cả tình cảm, cả cơ thể nàng, cả tiền bạc - tận hưởng tất cả từng giây từng phút. Mà tên tội phạm kia ở đâu?

“À, em muốn gửi một bức hình cho anh qua mail, nhưng ngại quá. Không công bằng cho lắm, vì em đã nhìn thấy anh trước. Em tìm trong học bạ hồi phổ thông của anh.”

Russ nhướn đôi lông mày lên. Sự việc càng lúc càng khó hiểu. “Sao cô lại có học bạ của tôi?” Khi thật, không biết lúc này nhìn anh thế nào. Tóc chắc rất tề, cả mụn trứng cá nữa. Hai tay anh nhìn giống như vừa bị kéo qua lửa, gầy guộc và cong queo, giống như cậu em Sean mười ba tuổi của anh vậy.

“Michelle Ganosky đã đưa cho em. Nhớ Michelle không? Cô ấy là người đã nhìn thấy tên anh trong buổi nói chuyện chung và gợi ý em giới thiệu về mình với anh.”

“Michelle à?” Russ không thể nhớ ra người phụ nữ anh đã hẹn gặp hai tuần trước đó, anh chắc chắn không nhớ bất kỳ cô gái nào cùng học hồi phổ thông. Trừ khi anh đã ngủ cùng cô ta, nhưng anh hoàn toàn không thể hỏi Laurel về điều đó được.

Anh cố lục tìm trong trí nhớ. “Ồ, Michelle Ganosky. Cô ấy không...”, giọng anh kéo dài, rồi anh nhận ra mình đang nói tiếp “điếc chứ?” Anh hăng

giọng, kéo khóa áo khoác ra, thật không thoải mái chút nào. Không biết nói vậy có khiếm nhã lắm không?

“Điếc hả? Đúng rồi, Michelle bị điếc. Vậy nên em mới biết cô ấy. Chúng em học cao đẳng cùng nhau một năm rồi em về nhà. Nhưng em không bảo anh là em biết Michelle vì em không muốn anh biết em chủ định nói chuyện với anh. Nhưng dù sao em cũng nói ra rồi. Nếu chưa thì rồi em cũng nói thôi.” Nàng cười to, vén mái tóc ra sau vai.

Russ bắt đầu nhận biết được rõ ràng hơn sự việc đang diễn ra với anh. Laurel đã gặp ai đó trong phòng nói chuyện chung ở trường phổ thông. Trevor Dean. Không giống Trevor Dean, nhưng dùng tên anh, Russ Evans, trò gian xảo...

“Cô có biết tôi là cảnh sát không?”

Nàng chớp mắt. “Cảnh sát? Anh đã nói vậy mà?”

“Đúng, cô biết tôi là cảnh sát à?”

Anh căng thẳng chờ câu trả lời của cô ấy. Cho đến lúc này, họ chưa có lý do gì để kết luận Dean đã biết họ đang điều tra hắn.

“Đúng vậy, anh đã nói với em thế mà.”

Câu trả lời của Laurel chứng tỏ giả thiết thật lạc lõng. Một trò đùa. Hắn đang chọc tức cả đội của anh, đẩy họ đi quần quanh - hay đặc biệt hơn là lòng vòng quanh hắn. Và hắn kéo cả người phụ nữ này vào cuộc.

“Anh đã nói với em rất nhiều Russ ạ.” Cô nàng cười tán tỉnh.

Anh chỉ có thể ngồi mà tưởng tượng. Anh tức Dean phát điên, anh co chân gạt chân Laurel ra. Anh giật mạnh chân lại thật nhanh, cảm nhận được hơi thở gấp của nàng.

“Laurel, tôi không phải là người đã trò chuyện trên mạng với cô đâu. Thậm chí tôi chẳng có máy tính nữa.” Nếu có máy tính có thể anh sẽ ném nó ra

khỏi cửa sổ mất. Anh không thể ngồi lâu một chỗ và không kiên nhẫn được khi sử dụng những đồ công nghệ. Laurel chỉ cau mặt nhìn anh “Cô có biết Trevor Dean không?”

“Ai cơ?” Cô nàng kéo qua kéo lại mấy sợi bông ở đuôi khăn, mấy ngón tay nàng như đang gảy đàn. Nàng nói chuyện bằng ngôn ngữ cử chỉ, và khi nàng không cất lời, những ngón tay vẫn ngo ngoáy, đung đưa như đang bay lượn.

Anh chỉ muốn đưa những ngón tay nàng vào miệng mà mơn trớn.

Russ giụi mắt. Làm như thế với những ngón tay của nàng lúc này thật không thích hợp tí nào. Ôi Chúa ơi!

“Em không biết ai tên là Dean cả, em cũng chẳng hiểu việc gì đang diễn ra ở đây.”

Russ đã rõ. Laurel không phải là bạn tình của tên nghệ sĩ lừa đảo hết sức tinh vi. Nàng chỉ là thú vui bên lề của Dean, để tán tỉnh trên mạng thôi hay sẽ là mục tiêu tiếp theo của hắn đây!

Russ sẽ không để mọi thứ cứ thế xảy ra như những vụ trước nữa.

Trong tầm mắt của anh.

Với người phụ nữ này.

Và có thể Laurel sẽ giúp anh bắt hắn.

Chương 2

Laurel Wilkins vừa nhấm nháp cà phê vừa cố gắng đoán biết cái gì đang xảy ra qua lời Russ nói. Nàng không có nhiều may mắn, nàng phải tự đấu tranh với lòng mình đang rất say mê phong thái của anh trong khi vẫn ngồi đợi để giải thích với chính anh.

Vẻ bề ngoài của anh đã đánh bại nàng, đó là những gì nàng đã tìm kiếm bấy lâu. Anh thật ngọt ngào, giống như viên kẹo caramen bọc trong cây kem mát lạnh. Quai hàm anh mạnh mẽ, chiếc mũ bóng chày anh đội trên mái tóc màu nâu nhạt, đôi mắt có màu sô cô la đậm đặc trước khi tan chảy. Đôi vai rộng của anh nổi bật mặc dù đã bị chiếc áo ấm màu xanh nước biển che kín. Những cơ bắp rắn chắc như được chạm trổ cuồn cuộn dưới một chiếc áo phông dệt kim màu xám. Chiếc quần bò ôm chặt cặp mông và đôi bắp đùi khi anh bước về phía nàng. Đôi bàn tay to lớn như được dùng kem dưỡng hảo hạng, và thái độ đứng đắn của anh lại gợi cảm đến khó tin.

Cả cơ thể Laurel nóng lên và mềm đi, ẩm ướt, giống như nàng ngồi dưới vòi nước nóng đã lâu.

“Hãy nhìn này, xin lỗi, nhưng một người đàn ông đã dùng tên tôi để liên lạc qua lại bằng thư điện tử với cô. Trevor Dean là một nghệ sĩ lừa đảo, hẳn chuyên lừa phụ nữ. Ban đầu hẳn gặp gỡ - với một số là nói chuyện qua mạng, một số thì hẳn gặp đâu đó trong thành phố - sau đó hẳn làm cho họ tin tưởng hẳn.” Russ nhích lên một chút, nhưng thấy ngay ánh mắt nàng đang nhìn chăm chăm trước mặt. “Hẳn ngủ với họ, chuyển tới ở cùng họ, rồi vợ vét sạch. Cảnh sát đang điều tra hẳn vì tội trộm cắp và lừa đảo.”

Ý nghĩ dễ thương của Laurel được nhìn thấy Russ cởi bỏ quần áo như màn biểu diễn của danh ca Bruce Springsteen chột tan biến. *Trộm cắp và lừa đảo ư? Cô có nhìn nhầm môi anh khi anh nói không? “Cái gì cơ?”*

“Trộm cắp và lừa đảo.”

Nàng uống ực một ngụm cà phê mô ca. Nàng chợt có những dự định thật điên cuồng và ngang ngạnh.

“Làm sao anh biết hẳn chính là người đã nói chuyện với tôi trên mạng?” Nàng và hẳn chia sẻ bao suy nghĩ và cảm xúc sâu kín, và xấu hổ hơn cả, có lúc còn ve vãn gợi tình nhau nữa.

Nàng đã nói với hẳn nàng không ngủ cùng người đàn ông nào sáu năm nay rồi. Có thể hẳn nói chuyện với nàng và đánh dấu địa chỉ mail của nàng là “Quả chín rụng màu vàng bị cầm” cũng nên.

“Chúng tôi tìm thấy tên cô và thông tin về cuộc hẹn này trong đồng hồ cá nhân hẳn bỏ lại ở nhà của nạn nhân trước cô.”

Laurel không thể hiểu nổi nàng xấu hổ hơn hay thất vọng hơn. Có vẻ nàng thất vọng hơn là xấu hổ, giống như nàng bị cầm sừng. Nhưng làm sao nàng dám thừa nhận điều đó với tổ trình thám. “Thật đáng hổ thẹn.”

“Đừng ngại ngùng. Cô phải vui vì đã sớm biết vậy chứ.”

Với anh thì dễ dàng rồi. Anh đâu có mặc đồ lót màu hồng và ngồi đợi chờ trong hy vọng.

Và tệ nhất là nàng thật sự rất thích gã đó. Hẳn hài hước và sâu sắc, luôn đặt thật nhiều những hình mặt cười trên mail. Hai má của Laurel đỏ ửng lên, đến nỗi mặt nàng gần như màu của chiếc khăn vậy. Mẹ nàng luôn nói con gái mẹ là người quá tốt, và giờ nàng đã chủ động giúp một tên giết người hàng loạt thắt chặt cần câu của hẳn.

Đó là sự phóng đại thật lố bịch, nhưng có thể nàng quá cả tin. Điều này chưa từng xảy ra với nàng, sao lại nghi ngờ Russ Evans là Russ Evans được.

Russ Evans ngồi trước mặt nàng đây, thật lạnh lùng, gia trưởng. “Và cô biết đấy, không nên đưa thông tin cá nhân của mình lên mạng. Thế giới đầy rẫy

những tên lừa đảo và những kẻ lập dị. Và đừng bao giờ, đừng bao giờ đồng ý gặp mặt trực tiếp một người như thế này lần nữa.”

Anh nói trong khi nàng cũng vừa tự đưa ra kết luận đó, nàng cảm thấy mình như đứa trẻ không biết nghe lời và đang bị anh mắng mỏ. Nàng không thể chịu đựng được khi người khác ra vẻ bề trên với mình, nhất là những từ ngữ mà Russ vừa dành cho nàng. “Tôi đang ở một nơi công cộng. Ở đây tôi sẽ không sao hết.”

Mắt anh đảo ngược và môi anh cong lên. “Hãy để tôi yên. Có một gã làm việc ở đây có nhiều tóc hơn não của gã. Ai đó có thể đẩy một khẩu súng về phía cô, rồi gọi phục vụ, hẳn sẽ lôi cô ra khỏi quán như lôi một con lừa trong vòng ba mươi giây thôi, không ai cản được hẳn đâu.”

Ôi, thật là ý nghĩ hay ho đây.

“Và đừng có quá cả tin nữa Laurel... Cô không cần hỏi xem giấy tờ của tôi. Thậm chí tôi không phải là cảnh sát như những gì cô đã biết đâu.”

Ôi lạy Chúa, anh ấy nói đúng.

Nàng không biết anh ta có phải là cảnh sát không. Thật ra nàng không biết gì cả. Có thể hẳn là tay nghệ sĩ lừa đảo, nhưng lại nói để nàng tin hẳn là cảnh sát. Hơi do dự một chút, rồi nàng giơ tay ra nói rất nghiêm túc: “Làm ơn cho tôi xem chứng minh thư.”

Anh gật đầu đồng ý, rút ví từ trong túi quần ra và đưa cho nàng. “Đừng bao giờ tin ai hết.”

Laurel nghĩ nàng đang sống trong một vở bi kịch như thật, nhưng nàng vẫn mở mạnh cái ví và nhìn kỹ cái phù hiệu. Anh thuộc đội cảnh sát Cleveland. Nàng nhìn thấy địa chỉ của anh trên bằng lái xe: 350 W. Số 135. Nàng để ý thấy giấy tờ chiếc xe BMW cũng chỉ có bức ảnh như trong học bạ hồi phổ thông của anh.

Trong đầu nàng vang lên lời cảnh báo của mẹ và của cả anh ta nữa. “Làm sao tôi biết anh có đang nói thật không?”, nàng hỏi, đưa ngón tay qua mặt trước tấm phù hiệu có in hình dấu nổi.

Russ há hốc miệng, sau đó anh cười to. “Tôi đoán là cô không biết mà. Cô có thể gọi cho trạm cảnh sát và yêu cầu nói chuyện với tôi để kiểm tra tôi có phải là cảnh sát không, hay cô hỏi chính cấp trên của tôi cũng được, ông ấy sẽ xác nhận ngay thôi.”

“Nhưng vấn đề là, tôi không thể nghe ông ấy nói.”

Russ hoảng hốt. “Xin lỗi, tôi không cố ý...”

Nhìn anh rất bối rối, nàng trấn an anh bằng một nụ cười. Nàng rất khó chịu khi chuyện nàng không thể nghe được làm người khác không được thoải mái. “Tôi không trách anh đâu. Tôi chỉ nói sự thật thôi mà.”

Nhưng anh không cười trở lại. Anh đang suy ngẫm về nàng, anh ngồi lại thật thoải mái, những ngón tay thật to của anh gầy gầy chiếc khăn ăn trên mặt bàn. Laurel không cười nữa, sự hối tiếc trĩu nặng lòng nàng vì đã buột miệng nói những lời không nên chút nào. Anh chàng này, một người rất hấp dẫn và cẩn trọng, không phải người đàn ông đã nói chuyện với nàng.

Người đàn ông đó làm nàng rất hứng thú, nàng mong muốn được nhìn thấy hẳn, háo hức được gặp hẳn. Vậy mà hẳn đã không đúng hẹn với nàng. Mất thể diện quá!

Mà tệ hơn nữa, Russ Evans không còn là bí mật hư hỏng nho nhỏ của nàng nữa. Vậy nên nàng sẽ trốn biệt trong phòng và kiểm tra lại email, hy vọng sẽ có tin nhắn nào đó của hẳn. Người đã nói chuyện với nàng rất nhiều, thật ngọt ngào và thích tán tỉnh nàng, thích nàng - hay là tự nàng nghĩ thế. Chẳng có gì là thật cả.

Hẳn là một nghệ sĩ lừa đảo, có thể sẽ vợ vét tiền của nàng nữa, còn Russ Evans thật thậm chí không thèm ưa nàng.

Ôi Chúa ơi, nàng muốn về nhà ngồi gặm nhấm nỗi đau.

“Ồ, tôi phải đi rồi.” Nàng thốt lên.

“Cảm ơn vì anh đã quan tâm. Tôi hy vọng anh sẽ bắt được gã.” Laurel vòng tay lấy chiếc túi, cố ý cúi mặt lâu lâu nên không thể thấy Russ trả lời mình.

Nàng vẫn thường làm vậy như một đứa trẻ, nhắm mắt lại khi nàng bị phạt, như vậy sẽ không phải nghe mắng. Rốt cuộc mỗi lần như vậy mẹ nàng phải đánh đòn để bắt nàng mở mắt ra. Nhưng Russ Evans không biết điều đó. Anh không biết nàng cố lảng tránh, nàng chỉ muốn ra khỏi quán mà không phải nghe anh khiển trách thêm nữa.

Nhưng khi nàng vừa đứng dậy để lấy chiếc áo khoác màu đen vắt trên ghế, Russ giữ tay nàng lại. Nàng nhìn anh, thận trọng.

“Dean có bao giờ để lộ thân phận thật hay nơi ở của mình không? Hẳn thích cái gì?”

Laurel rút tay mình khỏi tay anh và rút mạnh tay vào trong áo. Nàng không muốn nghĩ đến những gì Dean đã nói, vì như vậy nàng sẽ phải nhớ tất cả những gì nàng đã viết cho hắn, những thứ thật riêng tư, thật khờ khạo, thật nồng nhiệt.

“Tôi không biết. Hẳn ta nói như kiểu hẳn là anh vậy. Hẳn bảo hẳn là cảnh sát, học ở trường Lakewood, thích đua thuyền.”

“Tôi không thích thuyền. Tôi thích cắm trại hơn.” Russ ngồi nhồm dậy, mạnh mẽ, quả quyết, quai hàm anh bạnh ra, đôi mắt sẫm lại đầy vẻ chắc chắn: “Có thể có manh mối nào đó trong những email của hắn. Cô có lưu lại cái nào không? Cô và hắn nói chuyện với nhau bao lâu rồi?”

“Khoảng hai tháng. Nhưng tôi không lưu lại gì cả. Tôi nhớ hẳn nói hẳn sống ở Tremont, nhưng không bao giờ hẳn nói tên đường phố.”

“Vậy hả? Hẳn và cô thường nói chuyện gì?”

“Bất kỳ thứ gì. Tất cả mọi thứ.” *Tình dục*. Nàng thấy thật may mắn khi luôn xóa hết những tin nhắn tán gẫu trong hộp thư của mình.

Laurel thò nốt tay còn lại vào túi áo khoác tìm cái ví hồng để lấy chìa khóa. Nàng muốn đi càng nhanh càng tốt, thoát khỏi Russ Evans và những lời nhắc nhở rằng nàng như một đứa trẻ, rằng cuộc sống của nàng sẽ không bao giờ đi theo kiểu hoang dại và cuồng nhiệt được.

Nàng chỉ có cách sống héo hon như trái cây khô mà thôi, nàng sẽ hóa đá cho đến già mà không biết đến đàn ông.

Russ Evans chỉ muốn bắt giữ tội phạm của anh ta, còn nàng bây giờ cần khóa mình lại trong căn phòng và ngồi giải tỏa tâm trạng qua những vần thơ đau khổ.

“Như thế nào? Cô cho tôi ví dụ được không?” Russ dường như không chú ý đến cảm xúc của nàng, anh còn cầm nhầm cốc cà phê của nàng mà không biết và vô thức đưa lên miệng nhấp một ngụm.

Nhìn miệng anh ta đưa vào cốc cà phê của mình, ngay đúng chỗ mà môi nàng vừa chạm vào, nàng thấy lạnh cả sống lưng. Nàng muốn làm anh ta cũng bị choáng váng như mình, khiến anh ta phải nhìn nàng thật nghiêm túc, thấy được tình trạng một cô gái điếc vừa biết mình bị gài bẫy tình quá ngọt như thế nào. Nàng muốn anh ta nhìn nàng như một người phụ nữ thực thụ chứ không phải là một đứa trẻ. Chỉ một lần thôi, nàng muốn anh chàng đẹp trai kia phải nhìn rõ nàng.

“*Tình dục*. Chúng tôi nói về chuyện trai gái.”

Russ bị sặc ngụm cà phê ngọt đầy bọt, anh cảm giác như nó vừa chạy thẳng lên mũi mình và như con quỳ châm chích khắp đầu anh. Làm sao anh có thể ngờ Laurel lại nói vậy được. Nàng quá ngọt ngào, ngây thơ, quá tao nhã, anh không tưởng tượng nổi nàng sẽ nói những lời bẩn thỉu như vậy. Hình ảnh nàng trong đầu anh như một bông hồng ngậm sương sớm lại thì

thâm vào tai hẳn những gì hẳn đang rắp tâm muốn làm, càng nghĩ Russ càng thấy thật tệ hại.

Anh không thể tin nổi.

Anh cố gắng vực dậy, ít nhất là với những phần thân thể đang tì trên bàn. “Tôi hiểu. Vậy có lẽ không có manh mối nào ở đó cả.”

“Không có đâu trừ khi anh muốn biết hẳn làm tình tuyệt diệu thế nào.”

Ôi Chúa ơi, thà nàng bắn chết anh đi còn hơn. “Không cần đâu.”

Bây giờ mà nàng nói về nàng thì anh còn sẵn lòng lắng nghe.

Cả hai ngồi lặng lẽ tới cả phút đồng hồ, Russ cứ suy nghĩ, đầu anh là một mớ hỗn tạp những cảnh trụ lạc và những cuộc chơi mà Dean đã vạch sẵn kế hoạch.

“Anh có chắc hẳn là tay lừa đảo không?” Laurel hỏi.

Nhìn vẻ khao khát của nàng, Russ trả lời rất cục cằn. Thật sự anh không muốn nàng làm gì đó ngu ngốc như đã từng liên lạc với Dean nữa. “Chắc chắn. Bốn phụ nữ, đó chỉ là chúng tôi đã biết thôi, đã bị Dean lấy mất hơn một trăm ngàn đô la ngay sau khi ngủ với hẳn. Cô có nhiều tiền không Laurel?”

“Một ít. Tôi có một quỹ tín dụng nho nhỏ. Và tôi đang sống cùng mẹ nữa, căn nhà là của tôi.”

“Ở đâu?”

“Edgewater Drive.”

“Đất cạnh hồ.” Tuyệt đấy. Một khoản không nhỏ. Hẳn Dean đang phải cố gắng lắm để bước vào thế giới của nàng.

“Đúng vậy.” Laurel quấn lại chiếc khăn. “À, biển bao giờ cũng nhiều cá mà. Trên mạng cũng vậy.”

Anh lắc đầu. Anh không thích nghe những lời như vậy. “Hãy giữ lấy. Mà ý cô là sao?”

Nhưng nàng không nhìn anh nữa. Nàng đang đóng cúc áo. Anh nôn nóng kéo tay nàng ra. Nàng nhìn lên ngạc nhiên.

“Đừng gặp ai quen qua mạng cả Laurel nhé. Không an toàn đâu. Cô không biết họ là loại người nào cả, trên mạng họ nói gì chẳng được.”

“Và họ cũng có thể là con người thật ngoài đời mà anh vẫn gặp.”

Khi thật, nàng ám chỉ anh đây mà. Nhưng anh không thể để nàng đi khi nàng vẫn chưa hiểu những gì anh nói quan trọng thế nào. Để nàng truy cập internet, một mình nói chuyện với mọi người chẳng khác nào gửi trứng cho ác.

Mấy chú thỏ non bao giờ cũng tốt bụng.

Đặc biệt là với chú thỏ Laurel này. Nàng mỉm cười với anh, làm anh bối rối. Anh không muốn can thiệp vào chuyện của nàng và bất cứ cái gì nàng đang mong đợi - có Chúa mới biết được, lo lắng cho Sean khỏi những rắc rối là đủ với anh lắm rồi. Anh không thể trông nom thêm cả cô nàng này nữa, nhưng anh phải khuyên nhủ để nàng cư xử thông minh hơn. Anh không muốn thấy tên nàng trong hồ sơ vụ án nào đó ở đồn cảnh sát sắp tới đây.

“Hãy nhìn này, cô có thể gặp gỡ mọi người nhưng theo cách tốt hơn. Gặp ở công sở, ai đó đã quen biết bạn bè cô, ở nhà thờ hay đâu đó. Có rất nhiều người tốt ở những nơi như vậy mong chờ những mối quan hệ. Hãy hành xử thông minh, an toàn, và biết tự bảo vệ mình.” Và Chúa ơi, sao nghe giống một ông bố khó tính cấm cô con gái tuổi teen của mình lái ô tô vậy.

Quai hàm Laurel cứng lại, má nàng bừng đỏ vì hơi nóng ẩn trong lớp áo khoác của nàng, và vì nàng đang phát cáu lên với anh nữa.

“Tôi không muốn mối quan hệ nào cả. Tôi chỉ cần làm tình thôi.”

Ôi trời đất quý thần ơi, đó không phải những gì anh muốn nàng nói. “Laurel!” Anh thốt lên, choáng váng, vì anh không không thể tưởng tượng nổi mọi thứ lại có thể xảy ra thế này.

“Gì cơ? Sự thật là thế mà.” Nàng nhìn xuống mặt bàn, chiếc cổ áo khoác che kín khuôn mặt. “Cả đời tôi đã sống theo ý người khác. Lúc nào tôi cũng phải là một đứa con ngoan, một cô gái lịch sự và ý tứ, và tôi hầu như không để ý điều đó. Nhưng, ý tôi là, tôi không muốn... gìn giữ như thế nữa, bây giờ tôi muốn sống cho bản thân mình. Một cuộc sống hoang dại.”

Nhìn Laurel chẳng có vẻ gì phóng túng cả. Nàng đáng yêu và hiền dịu trong chiếc khăn bông, giống như bức tượng Vệ nữ mà người ta có thể mang về nhà, đặt trên một cái bệ và ngắm nhìn nàng từ xa như một biểu tượng hoàn mỹ về phụ nữ. Nàng không giống như người phụ nữ tầm thường người ta có thể vứt đi hay vấy bẩn vào.

Nhưng điều đó không thể bào chữa cho kiểu hứng tình của hắn.

“Chà,” anh rào đón. “Cô bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi à?”

Laurel nhìn môi anh chăm chú. Anh nghĩ cũng thật lạ là chỉ nhìn vậy thôi mà nàng cũng biết anh đang nói gì. Nhưng vậy cũng có nghĩa là mắt nàng chỉ chăm chăm vào miệng anh, nàng sẽ không thấy ánh nhìn của anh. Vậy thì anh có thể lén ngắm nhìn nàng rất gần mà không sợ nàng phát hiện, với người khác anh không thể làm thế được.

Anh thích nhìn nàng, tất cả những nét xinh xắn và hồng hào của nàng, một cô gái rất khác những người anh đã từng gặp. Russ chỉ hẹn hò với những cô nàng bạo dạn và mạnh miệng vì họ dễ thừa nhận những gì anh có theo nghĩa đen. Họ hiểu mọi thứ đơn giản, có một chút hài hước, vậy thôi. Anh luôn ưu tiên chăm sóc Sean nhất, đó như nghề nghiệp thứ hai của anh vậy. Và nếu một cô nàng không quen được điều đó trong ngày hẹn đầu tiên thì anh và cô ta sẽ chấm dứt luôn, dù thân thể cô ta có quyến rũ tới mức nào hay cô nàng có vẻ thú vị thế nào chẳng nữa.

Nghe anh hỏi, nàng tức tối chun mũi lại. “Tôi hai mươi lăm tuổi, gần hai mươi sáu tuổi rồi. Và trừ một năm học cao đẳng, tôi chưa từng sống xa cha mẹ.” Laurel lên cao giọng. Trong tầm nhìn của mình, Russ có thể thấy nhân viên phục vụ và một người đàn bà da ngăm đen xấu xí đang liếc mắt về phía hai người. “Tôi không hẹn hò, tôi không được làm gì thú vị dù chỉ một xíu, tôi không gần gũi với một gã trai nào cả.”

A lô, xin chào, nàng nói giống như chộp một cái loa và tuyên bố điều đó vậy. “Ừ, nhưng Laurel à... giọng cô to quá.”

“Cái gì? Ôi xin lỗi.” Nàng nhìn quanh và then đỏ mặt.

“Nhưng chỉ vì chưa hẹn hò mà cô đã thích chốt luôn gã đầu tiên cô gặp hả, lý do không ổn đâu. Hãy ngủ với người đàn ông xứng đáng.” Quái quỷ, anh sống đúng như anh nói. “Nhưng cô vẫn phải cẩn thận.”

“Tôi biết. Có thể tôi cả tin, nhưng tôi không ngu ngốc.”

“Tôi chưa từng nói cô ngu ngốc...” Không biết làm sao mà anh lại đẩy chuyện này thành một cuộc chất vấn và làm nàng điên lên. Chuồn êm thôi Evans ơi!

Biết ngay mà, nàng đứng dậy và cầm chìa khóa. “Cảm ơn vì anh đã quan tâm. Tôi phải đi đây.”

“Đợi một chút Laurel.” Họ chẳng giải quyết được gì cả. Nàng không đồng ý cứ giam mình trong nhà mãi trong khi chẳng có người đàn ông nào đến với mình. “Nếu Trevor Dean gửi mail cho cô lần nữa, cô cần gọi cho tôi.”

“Anh nhắc lại tên anh ta xem nào? Tôi chẳng biết anh đang nói gì cả.”

Russ rút một cái bút từ trong túi áo khoác và viết Trevor Dean lên một chiếc khăn ăn. Rồi anh viết tên anh, số điện thoại cả ở nhà và cơ quan ngay phía dưới. Anh đưa nó cho nàng. “Đừng trả lời hần và đừng để hần biết cô đã phát giác hần. Đầu tiên hãy gọi cho tôi, được không?”

“Được thôi.” Nàng khẽ thở dài, rõ ràng không rùng mình vì tình huống đó, nhưng dù sao nàng cũng phải lịch sự. “Chúc anh vui vẻ Russ ạ.”

“Đợi chút.” Anh lại chộp lấy tay nàng khi nàng đứng dậy. Nàng nhỏ bé hơn anh nghĩ, đứng khựng lại ngay dưới mũi anh, anh phải thả cánh tay mỏng manh của nàng ra. “Xin lỗi cô. Tôi không biết làm thế nào nữa thì cô mới để ý.”

“Anh có thể chỉ chạm vào tay tôi thôi, giậm chân trên nền nhà hay vẫy tay. Tôi không thích người khác chỉ tay vào mặt mình tí nào.” Nghe tiếng Laurel không có vẻ gì là giận dữ, nhìn cô thậm chí còn có vẻ hài lòng vì anh đã áy náy mà hỏi lại nàng.

Anh lại rơi vào cảm giác đó, thứ cảm giác không định nghĩa được như lốc xoáy trong lòng anh, thôi thúc anh không thể để nàng một mình ra khỏi nơi này. Anh rất muốn nghĩ đó là đặc điểm nghề nghiệp của mình, kéo nàng ra khỏi những hiểm nguy, anh muốn che chở cho nàng không bị xâm hại. Nhưng có gì đó mách bảo anh không chỉ có vậy, tình cảm của anh còn nhiều hơn thế. Có cái gì đó anh sẽ không thể bỏ qua được, giống như có chiếc răng đau nhức vậy.

“Được rồi. Hãy nghe tôi... đồng nghiệp của tôi tên là Jerry, đang ở ngoài và chúng tôi có một chiếc ô tô đang đỗ bên đường. Tôi sẽ yên tâm hơn nếu cô để tôi đưa về nhà, chỉ để chắc chắn cô về nhà an toàn thôi. Tôi không biết tại sao Dean không đến, nhưng tôi thật sự rất lo.”

Laurel bặm môi, nàng sửa lại chiếc ví cho ngay ngắn. “Được thôi, nếu anh cứ khẳng định như thế. Nhưng tôi chỉ ở đây năm phút thôi.”

“Trong năm phút cũng có thể xảy ra bao nhiêu chuyện.”

Đúng vậy, nàng có thể đạt được cực khoái chỉ trong năm phút ngắm nhìn gương mặt anh. Nhưng nàng không thể hiện điều đó.

“Laurel à, hãy hứa với tôi đi - tôi nói nghiêm túc đấy - hãy hứa là cô sẽ không lên kế hoạch gặp bất kỳ gã lạ mặt nào nữa. Hãy hứa là đừng mắc bẫy

và ngủ với tên nào đó mà cô không biết.”

Cách anh quan tâm thật ngọt ngào. Nhưng cái kiểu đó cũng làm nàng tức điên lên được, anh cứ chụp mũ một cô gái đứng đắn như nàng. “Tôi có thể ngủ với anh đấy.”

Ôi, nói ra điều đó mới dễ chịu làm sao! Thật tự nhiên. Và nàng thậm chí không cần tí cồn nào mà vẫn có thể can đảm thốt lên những lời đó.

Nhìn Russ như bị á khẩu.

Laurel chỉ chăm chăm nhìn anh, cố gắng phát âm thật rõ ràng những lời của một người đàn bà hư hỏng, nàng cố kéo từng chữ dài ra như một trăm dặm vậy.

“Ý cô là gì?” Cuối cùng anh cũng cất lời, tay anh lại gõ nhịp trên chiếc hóa đơn cạnh cái mũ bóng chày của mình.

“Ý tôi là chúng ta có thể qua đêm cùng nhau. Anh và tôi.”

Russ có vẻ bị kích động mạnh, làm Laurel hơi chùn lại trong giây lát. Một luồng khói liều lĩnh đang bốc lên trong người nàng, bỗng chốc tản đi đâu mất hết.

Nàng đang nghĩ gì thế nhỉ? Anh không muốn lên giường cùng nàng khi có hàng tá cô em xếp hàng chờ anh gọi là tới ngay. Và dù sao nàng cũng không nên như vậy dù chỉ là buột miệng, dù chỉ là nói nửa đùa nửa thật.

“Tôi chỉ là đứa trẻ thôi.” Nàng nói dối trơn tru, đảo mắt nhìn xem phản ứng của anh thế nào. “Tôi muốn nói, nếu anh không muốn ngủ với tôi, thì tôi làm gì hay làm với ai không phải việc của anh.”

“Có đấy! Tôi không muốn nhìn thấy cô phải bị tổn thương, hay sợ chết khiếp, Chúa ơi, cô có hiểu không?”

Tất cả chẳng khác gì bài giảng của các bậc làm cha làm mẹ. Russ quá tốt khi quan tâm tới nàng, nhưng đó không phải điều nàng mong đợi. Cha của

Laurel đã mất, và nàng chẳng mong có ai thay thế. Nếu muốn, nhất định không phải là một người đàn ông mà nàng khao khát lột tung anh ra, chiếm lĩnh thân thể anh thế này.

“Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Nhưng ngay cả khi gặp những tình huống bất ngờ, tôi cũng tự lo được. Tôi thậm chí có thể tự đi bộ dọc con phố này kia.”
Laurel quay đi, để mặc anh đứng đó.

Chương 3

Trevor Dean nhìn Laurel Wilkins rời khỏi quán cà phê và bước đi qua xe của hắn. Laurel lang thang quanh đó lâu hơn là hắn nghĩ, vậy càng tốt - thế nghĩa là cô tha thiết mong gặp hắn. Hay Russ Evans.

Trevor lặng lẽ cười thầm. Chuyện đó vẫn làm hắn buồn cười, dùng tên của cảnh sát để làm quen với mấy cô nàng. Hắn có cả một danh sách dài tên các cảnh sát điều tra, hắn dùng lần lượt những cái tên đó trong các phi vụ của mình mà bọn họ chẳng ý kiến gì cả. Người ta chẳng định nghĩa loại tội phạm này - hắn có làm gì đâu, chỉ dùng tên của bọn cớm thôi mà - nhưng đó quả là một trò cười tuyệt hảo chỉ mình hắn biết.

Nhờ trò tung hỏa mù rồi giăng bẫy bắt chim trời đó, hắn ngang nhiên lượn quanh rồi bỏ đi sau khi đã vơ vét hết. Thêm nữa, có danh sách này hắn cũng dễ theo dõi cái tên nào hắn đang dùng tùy từng ngày.

Jill đang đợi hắn trong quán cà phê, chắc hắn đang bắn khoản không biết cái gì giữ chân hắn, nghĩ vậy hắn rảo bước, ném mẫu thuốc đang hút dở xuống lề đường. Thời tiết lạnh hơn cả khi nằm trên mũi mù phù thủy Alaska, chiếc áo lông khoác ngoài không đủ che chắn hắn khỏi giá buốt. Có lẽ năm nay nên chuyển tới miền Nam thì hơn, xuống Florida Keys.

Nhưng thế cũng có nghĩa là hắn phải bắt đầu lại mọi thứ.

Hắn có một hệ thống công việc ở Cleveland, hoạt động được hơn năm năm rồi, bọn cớm chẳng có tên nào khôn ngoan cả. Lừa ba người đàn bà trong cùng thời điểm. Một cô mới bắt đầu, một cô đang say đắm, và một cô nữa sắp đến hồi kết.

Hắn như có bùa yêu.

Jill đánh đổ cốc cà phê khi hắn bước vào, cô vừa thu dọn vừa tự lầm bầm. Cô thu gọn tấm khăn ăn bị ướt đặt sang một bên, lau khô những ngón tay

trên chiếc áo sơ mi ướt mồ hôi.

“Chào em yêu!” Trevor hôn lên trán cô và ngồi xuống bên cạnh. “Em làm đổ cà phê hả?”

“Vâng, em thật vụng về.”

“Nhưng vẫn dễ thương.” Hăn nháy mắt, biết thế nào nàng cũng đỏ mặt. Mà đúng thế. Jill là người rất dễ đoán biết. Giây phút hăn thấy cô đang cố gắng đóng nắp bình xăng ở trạm xăng, mũi cô đỏ au, mái tóc cô suôn mượt dưới cái mũ len, hăn đã biết cô sẽ là đối tượng tiếp theo.

Trevor thích những người phụ nữ ít hấp dẫn thôi. Những người như thế rất vội vã trao cảm tình cho hăn, rồi thật liều lĩnh và cuồng nhiệt khi có những đụng chạm với hăn, và chắc chắn sau đó họ hoàn toàn thuộc về hăn bất kỳ khi nào hăn muốn. Hăn lại còn thích làm tình nữa. Mỗi khi ngủ với cô nàng nào đó, hăn cảm thấy mình thật mạnh mẽ, bởi hăn biết hăn đã mang đến cho các nàng những xúc cảm không ai có thể làm được, và quyền chủ động bao giờ cũng thuộc về hăn, chắc chắn là thế, kể cả trong hay ngoài phòng ngủ. Hăn có thể làm bất kể điều gì hăn muốn, bởi vì trong bóng tối, hăn là tối thượng.

“Em bắt đầu lo cho anh. Em cứ nghĩ là anh đến sớm.” Jill vuốt mái tóc nâu lấm lem ra sau. “Ý em là, cũng chẳng sao, em không cần nhần đâu, em chỉ tưởng tượng anh ở tận sao Chổi nào ấy cơ.”

Cô cười bối rối. Nỗi lo âu của cô làm hăn mỉm cười. Vậy là hăn đã chiếm được cô.

Hăn sống ở khách sạn từ khi bỏ Rachel vào ngày Chủ nhật, hăn chọn thời điểm quá hoàn hảo. “Xin lỗi cưng, lẽ ra anh phải gọi điện bảo em là sẽ đến muộn. Nhưng anh gặp rắc rối một chút với chủ khách sạn, anh phải cố thuyết phục ông ta. Ông ta tăng tiền phòng của anh lên hai trăm đô la mỗi tháng.”

“Cái gì cơ? Ôi Pete của em, tệ quá.”

“Anh không biết làm thế nào để chi trả nữa.” Trevor ngả lưng ra sau, để vai xuôi xuống, thả một tiếng thở dài thảm hại.

Hắn ngồi vậy chờ cho Jill mỉm lòng. Nàng là người đang trong giai đoạn bắt đầu.

“Và ở cơ quan anh lại vừa bị cắt giờ làm nữa chứ.” Jill nói, cô căm ghét phải nhìn thấy Pete lo lắng, hai khóe môi anh nhăn lại, đôi mắt xanh tuyệt đẹp. Anh luôn là một người rất lạc quan, hiếm khi thấy anh thế này.

Jill vẫn luôn ngạc nhiên hết sức vì một anh chàng đẹp trai như Pete Trevor lại nhìn cô nhiều đến vậy, cô chỉ như cái bánh đa nhúng nước, chẳng có gì lý thú. Cô có mái tóc thẳng, khuôn mặt, thân hình bình thường, ngoại trừ bộ ngực quá khổ đã khiến cô nhức nhối vì cái biệt hiệu hồi phổ thông “Duyên dáng” thiếu mất chữ g. Đừng bóp Duyên dán nhé...

Nhưng Pete quá ngọt ngào, quá tốt với cô. Cô chắc chắn cô đã yêu anh.

“Rồi sẽ ổn thôi. Anh nghĩ ra cách gì đó. Anh có một ít tiền tiết kiệm.” Mắt hắn sụp xuống liếc nhìn sang bên trái, và những ngón tay của hắn luồn vào tóc cô.

Anh đang nói dối để trấn an cô. Cô nhận ra ngay. Anh không muốn cô lo lắng. Trái tim cô như vỡ ra vì cảm động, và cô nói trước khi kịp suy nghĩ điều gì đó, kịp nghi ngờ, kịp nhắc mình không phải dính gì đến chuyện này.

“Sao ta không chuyển về ở cùng nhau?” Jill đỏ mặt vì sự táo bạo của mình, nhưng cô gạt đi ngay mặc dù nhìn Pete đang rất sừng sốt. “Ý em là, dù sao thì hai tuần rồi anh toàn ở cùng em, vậy tại sao ta phải tốn tiền thuê phòng làm gì? Anh chuyển về đây, ta sẽ tiết kiệm được khoảng bốn trăm đô la mỗi tháng.”

Cô giữ cho hơi thở mình không gấp gáp, chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Anh đã nghĩ về điều này.” Hắn thú nhận. “Nhưng anh không muốn em nghĩ anh là kẻ ăn bám.”

“Tất nhiên là không rồi! Chúng ta sẽ chia đôi tiền thuê nhà.”

Pete mỉm cười với cô, nụ cười ấy hoàn toàn đánh gục cô, thiêu đốt trái tim cô. “Nhưng sống cùng nhau sẽ lộ hết khuyết điểm của anh. Anh không muốn mất em.”

Đó là tình yêu. Đó thực sự là tình yêu. “Anh sẽ không mất em đâu. Anh sẽ luôn có em chừng nào anh còn cần em.”

Hắn nâng tay cô lên và hôn. “Để anh xem nhé.”

Russ cài khuy áo khoác lại khi bước ra ngoài. Anh cảm thấy một sức nặng nào đó đang chèn cứng ngực và đầu mình, bóp chặt lấy anh, động mạch của anh như bị đông cứng, cảm giác ấy thôi thúc khiến anh muốn chộp ngay lấy Laurel và khóa nàng lại trong căn phòng dán đầy tranh ảnh của bọn tội phạm.

Phải bảo vệ nàng. A ha! Laurel là chú thỏ trong thành phố đầy cáo đang săn mồi. Nàng chỉ hy vọng sẽ cùng ai đó, ngọt ngào và lãng mạn, trông chờ một cuộc sống chỉ có hương hoa thơm ngát, và rồi “ngoàm”... nàng sẽ bị con cáo nuốt chửng.

Anh có công việc của mình, không phải cứ ngồi mà bảo vệ mấy cô nàng ngờ nghệch. Laurel đang bước về phía tây, đầu cúi xuống, không để ý chút nào xung quanh. Khi thật, ai đó có thể bước đi ngay cạnh nàng, túm lấy nàng lôi đi mà nàng không thể nhận ra trước khi quá muộn, vì nàng có nghe thấy gì đâu.

Phải bảo vệ nàng sao? Chúa ơi. Nàng còn hét lên giàu có, người phụ nữ cô đơn dễ tổn thương, lợi dụng tôi. Nàng quá quyến rũ, Russ chỉ muốn chính mình mới là người lợi dụng nàng.

Nhìn nàng ấn nút để mở chiếc Lexus SUV màu trắng, Russ buông lời nguyên rủa. Anh bước đều đều đến hiệu sách chỉ còn cách đó mười feet và ngồi vào ghế sau chiếc xe của Anders, giữ cho Laurel trong tầm nhìn. “Theo sau chiếc Lexus SUV đó!”

Jerry vào số, nóng nảy nhìn anh. “Cậu chui vào chỗ chết giảm nào thế? Cậu đi ba mươi phút rồi đấy. Đang lừa tôi đấy à? Tìm đồng nghiệp khác mà chơi đi nhé.”

Russ phì cười. Anh thích làm việc với Anders vì thế. Cậu ấy luôn khiến mọi người cười được thậm chí họ đang bị lún vào hố sâu - hay tệ hơn, phải ngồi làm việc với một mớ giấy tờ. “Đi nào, Jerry, cậu thừa biết tớ không bao giờ lừa cậu mà. Cậu biết đấy, mỗi quan hệ tốt phải dựa trên sự tin tưởng lẫn nhau.”

“Cậu đi lâu thế, không thèm nói với tớ một lời, tớ phải nghĩ thế nào bây giờ?” Jerry dừng lại phía sau chiếc Lexus của Laurel và cười toe toét. “Cậu về nhà muộn, người đầy mùi thuốc lá và cà phê, mà tớ biết cậu chẳng uống đâu. Tớ nghĩ chúng ta cần giải thích, hoặc là kết thúc, chỉ có cách chấm dứt đi thôi.”

“Im đi Anders. Cậu biết cậu là cộng sự duy nhất của tớ mà.”

“Rõ rồi.” Jerry nhìn quanh khi vẫn theo sau Laurel xuống phố Lake Avenue và lên Edgewater Drive, những ngôi nhà uy nghiêm cổ kính bằng đá xây từ những năm hai mươi như những biệt thự của các đại gia ở vùng thôn quê. “Cô nàng vàng hoe khá giả nhỉ?”

“Nhà cô ấy đây rồi, nhưng cô ấy sống với mẹ. Tôi đoán cô ấy sẽ thừa kế cái nhà này.” Russ vừa nhìn đèn hậu xe Laurel vừa kiểm tra hàng xóm xung quanh. “Cô ấy không biết Dean là ai, chưa từng nghe tới hẳn. Hãy chú ý điểm này. Cô ấy nghĩ người vẫn nói chuyện với cô ấy trên mạng là Russ Evans, cô ấy có người bạn tên là Michelle nói học cùng phổ thông với tớ.”

Jerry huýt gió. “Tên Dean này xảo quyệt thật.”

“Hẳn biết nhiều hơn ta nghĩ.” Anh nhìn Laurel đi xe vào đúng đường dành cho ô tô của một căn nhà ba tầng bằng gạch đỏ sộ, một căn hộ phía trước, điểm nhấn trong nét kiến trúc là hai tá cửa sổ lạnh lùng phản chiếu ánh trăng phía sau lưng anh. “Ôi Chúa ơi, phải gọi tên loại nhà này là gì?”

“Đặt đồ.”

Cái nhà này phải một gia đình đến hơn mười hai người cũng ở được. “Toàn bộ nhà tớ chỉ bằng một phòng của nó thôi.”

Jerry há hốc miệng, mở to đôi mắt. “Có hồ nước ở sân sau và cả thế giới dưới chân cô ấy. Chắc phải giàu lắm.”

Ô tô của Laurel đã vòng ra phía sau tòa nhà vào bãi đậu xe. Đây giờ hai anh chàng đã thấy ánh đèn sáng bừng cả tầng một. Không có rèm ở cửa sổ, và mặc dù căn nhà nằm cuối phố cách một cái sân lớn bị tuyết phủ dày phải đến năm inch, Russ vẫn có thể thấy được cách trang hoàng nội thất bên trong, thấy được những ánh đèn. Anh thấy cả Laurel, khi mái tóc vàng của nàng ngả xuống ghế tràng kỷ.

Anh lại nghĩ đến lúc nàng đề nghị ngủ với anh. Nàng chỉ trích anh thật cay độc, đó có thể là cách nàng chứng tỏ quan điểm của mình, nhưng vừa nghe thấy những lời đó anh đã dâng lên đầy phấn khích, ôi tề thật, anh vẫn tưởng tượng lúc nàng dành những lời đó cho kẻ khác - anh phải vạch mặt gã.

“Đợi ở đây một phút nhé.” Russ mở cửa xe.

“Ôi, chúng ta còn quay lại đây đây. Giờ cậu đợi ở đây Jerry nhé, tớ đi tán tỉnh nghi phạm chút.”

“Cô ấy không phải nghi phạm đâu, nói cho cậu biết.” Anh ra khỏi xe. “Lấy bộ đàm mà gọi cho Pam nếu cần. Cố gắng làm cô ấy nhớ tại sao cô ấy đã từng nghĩ hẹn hò với cậu thật tuyệt nhé.”

Anders gọi với theo: “Mà sao tiếp cận với Vàng hoe, cậu không cố gắng tìm hiểu xem liệu cô nàng có phải là con mồi Dean thả ra không.”

Russ đứng khựng lại, lấy chân chặn cánh cửa xe. Anh biết Anders nói đúng, nhưng ý đồ lợi dụng Laurel để bắt Dean đi ngược với tất cả những gì bản thân anh đang cố gắng thực hiện. Anh chỉ muốn nàng thoát khỏi chuyện này. Ngay lập tức. Anh muốn nàng cứ ở trong ngôi nhà xinh đẹp

của nàng, được an toàn, không phải đối mặt với bất kỳ mối nguy hại gì, không bị thực tế xấu xa chạm tới.

“Không phải là người này Anders ạ. Chúng ta biến cô ấy thành con mồi và rất có thể bị nuốt chửng.”

“Hắn hay cậu sẽ ăn con mồi này?” Jerry nhe răng cười ranh mãnh.

“Đồ con heo.” Russ đóng sầm cửa ngay trước mặt Jerry, tròng cười của cậu bạn tắt ngấm.

Anh tiến bước vào đường dành cho ô tô, tay rút túi áo, anh băn khoăn không biết anh đang làm cái quái quỷ gì nữa. Chẳng có lý do gì mà phải đi tới cửa chính nhà Laurel, anh chỉ muốn chắc chắn nàng vẫn ổn. Nghĩa là nàng đã khóa cửa cẩn thận, kiểm tra lại toàn bộ các cửa sổ và cài then hết.

Trong anh có một xúc cảm mãnh liệt thôi thúc anh phải quan tâm đến nàng, chính điều đó lại làm anh khổ sở, làm các dây thần kinh của anh rung lên, anh trở nên cáu kỉnh.

Người đàn ông luôn nghĩ phải nhớ đeo bao cao su khi quan hệ lúc nào cũng sẽ ở trạng thái lo lắng căng thẳng, có khi lại quên mất. Anh đã gặp không biết bao nhiêu người qua nhiều năm làm việc - đặc biệt là phụ nữ và trẻ em - những người mắt luôn đăm lẹ, cần anh giúp đỡ, cần anh thấu hiểu, cần anh cảm thông.

Những đôi mắt ấy luôn níu kéo anh, khắc sâu trong tâm khảm anh, nhắc anh phải làm gì đó cho họ. Nhưng anh luôn phải tự kiềm chế để duy trì khoảng cách, giữ cho cái đầu lạnh, làm việc với sự nhạy cảm, tất nhiên rồi, nhưng cần có cả chút vô cảm để không có lúc nào đó bị mất trí hay trượt dài vào những hoài nghi.

Nhấn chuông cửa nhà Laurel không thể xếp vào loại hành động để giữ khoảng cách. Và nếu anh phá vỡ ranh giới đó, chẳng biết anh sẽ đi đến đâu.

Phần đất dọc sân trước bọc một lớp vỏ bao bì để chống cái lạnh tháng Giêng và những cơn bão tuyết. Anh thận trọng rọi ánh đèn pin vào bờ tường gạch rồi bước đi thật nhanh. Anh không thật chắc chắn sẽ phải nói gì, nhưng anh đang nghĩ tới một nơi nào trên con đường anh đang đi sẽ biến chính anh thành vật cúng tế.

Nếu nàng thực sự cần một tình yêu, tại sao lại không phải là anh? Như vậy ít ra anh cũng biết sẽ che chở cho nàng được an toàn.

Và nếu anh cũng thích, ồ, mối quan hệ đó vẫn chỉ có lợi cho một bên thôi. Vấn đề quan trọng thật sự là bảo vệ Laurel.

Chẳng phải anh là người chuyên đi làm phúc sao? Nhưng lần này có chút tình riêng.

Cánh cửa chính bỗng bật mở khi anh vẫn đang cách bậc cửa tới năm feet. “Anh đang làm gì vậy?” Laurel đứng ngay bậc cửa, vẫn mặc chiếc quần bó đen rất sành điệu, đi đôi giày mềm mại, vẫn chiếc áo len dài tay màu trắng của nàng lúc trước, cả chiếc khăn bông màu hồng vẫn quấn quanh cổ nàng. Nàng buộc tóc đuôi ngựa, vuốt lên phía trước, nhìn như thêm vài năm tuổi, như thể anh chưa từng thấy nàng trẻ như lúc trước.

“Tôi chỉ kiểm tra xem cô đã vào nhà an toàn chưa thôi.”

“Cái gì?” Laurel rướn người lên trước, đôi mắt căng lên.

“Tôi không thấy anh đang nói gì cả. Đường tối quá.”

Russ bước lên trước và đứng ngay trên thềm nhà, dưới những ánh đèn sáng rực cả hai bên cánh cửa. Anh nhắc lại những lời vừa nói thật rõ ràng, rồi nở nụ cười thật trù mến, anh muốn nụ cười sẽ làm nàng tan chảy.

Nhưng không, đôi môi Laurel mím lại. “Anh thấy rồi đấy, tôi đang ở trong nhà, an toàn và rất ổn.” Nàng chăm chăm nhìn anh, đầy hy vọng, nàng đang đợi anh bỏ đi.

Nụ cười Russ méo xệch, anh cảm giác như điên đến nơi. Nhưng có gì đó níu kéo anh, giữ anh lại nơi bậc cửa. “Cô không định mời tôi vào sao?”

Mắt nàng mở to, lại là nét thơ ngây trên khuôn mặt nàng nhưng lần này nhìn có vẻ không thật, cuối cùng nàng nói: “Mời một người hoàn toàn xa lạ vào hả? Như thế có vẻ không thông minh nhỉ?”

Một nụ cười thoáng qua trên mặt anh. Chết tiệt, nàng đẹp quá. “Trả lời hay đấy!”

“Chúc anh ngủ ngon.” Nàng đảo mắt, bước lùi lại và đóng cửa.

Russ vẫn đứng đó, lắng nghe tiếng ổ khóa cửa tra khít vào nhau. Không chỉ có một tiếng. Anh đứng đợi, và đợi. Thành linh cánh cửa lại mở ra.

“Cái gì vậy?” Laurel nhìn anh, có vẻ đã mất hết kiên nhẫn.

“Cô chưa khóa cửa. Tôi đang đợi để nghe thấy tiếng khóa cửa đã.”

“À hà.” Nàng nói, và đóng sầm cửa lại, mạnh đến nỗi cái tay cầm cánh cửa như long ra.

Nhưng lần này anh đã nghe thấy tiếng động rõ rệt của then cửa trượt khít vào ổ.

Anh mỉm cười, giờ thì ổn rồi.

Khoảng cách thật đáng ghét. Anh không thể ở đây mãi. Nếu Laurel muốn một tình yêu, nàng sẽ sánh bước cùng anh. Anh sẽ bảo vệ nàng an toàn, và làm nàng hài lòng.

Anh đã quyết vậy, và sẽ làm mọi thứ vì nó.

Laurel không phải là người hay cáu giận. Nàng không bao giờ mất bình tĩnh, rất rất hiếm khi nổi điên với bất kỳ ai. Nàng nhìn mọi người bằng ánh mắt thật bao dung, và bao giờ cũng tìm được lý do nào đó để hiểu cho cách cư xử không hay của những người xung quanh. Nhưng ngay bây giờ, nàng không vui lòng với Russ Evans chút nào. Chưa đến mức nàng quá giận dữ,

nhưng nàng có cảm giác rõ ràng anh đang chọc tức nàng. Đây đúng là Russ Evans thật. Tên giả mạo là người dễ chịu hơn nhiều, dù hẳn có phải là nghệ sĩ lừa đảo không. Ít nhất hẳn cũng đối xử với nàng như với một người lớn.

Nhưng Russ đã đứng đó trên bậc thềm nhà nàng, cái con người bần thiêu nhất mà nàng có thể tưởng tượng ra lại hiện hữu ngay trước mặt nàng. Những đường nét hấp dẫn trên cơ thể anh lộ ra cả chiếc quần bò anh đang mặc, và anh đối xử với nàng hết như một bé gái non nớt mới hai mươi tuổi vậy. Mọi thứ anh làm giống như kiểu người lớn xoa xoa đầu trẻ con.

Tất nhiên, trong quán cà phê nàng đã hành động quá khờ dại, chạy theo những cảm xúc hoang dã của mình. Lúc đó nàng chỉ muốn cố gắng thể hiện quan điểm riêng. Ngồi nghĩ lại, nàng thấy mình thật thảm hại biết bao!

Nàng xấu hổ, nàng hoang mang, thất vọng, và dưới tất cả những tầng bậc cảm xúc ấy, nàng đã cuốn hút Russ. Có thể mẹ nàng đã đúng - hẹn hò rất nguy hiểm. Thật mĩa mai thay cả mẹ nàng và người đàn ông nàng muốn hẹn hò đều cho rằng nàng nên tự khóa mình trong nhà mà hóa đá đi thôi.

Sau khi chăm chút khẩn cấp nhu cầu cần ba cốc cà phê, nàng chộp lấy một miếng bánh ngọt trong bếp và bước một cách nặng nề lên hai nhíp cầu thang tới phòng mình trên tầng ba. Nàng thả mình xuống cả dãy áo len nằm la liệt khắp giường, đó là bằng chứng của buổi chiều nay nàng do dự hàng giờ mà không biết mặc gì, suýt phá lên cười.

Nàng đang đeo một cái túi giấy, tất cả chỉ là để cho Russ chú ý tới thôi.

Anh nhìn nàng và chỉ thấy những nét ngây thơ ở một đứa trẻ, tin cậy và trinh trắng. Anh chỉ đứng ở điểm cuối cùng thôi, còn lại đều sai. Hoàn toàn sai. Nàng biết trên thế giới này có người tốt người xấu. Nàng không phải con ngốc.

Điều anh không thể nhận ra là nàng đã nghĩ nàng sẽ gặp người đàn ông mà Michelle bạn nàng đã biết mười lăm năm trời hay hơn nữa rồi. Gặp một cảnh sát mà bạn nàng đã biết ở một quán cà phê công cộng thì chẳng có vấn

đề gì mà không an toàn cả. Ta có nhiều cách để bảo vệ bản thân mà không cần lấy nhựa bịt kín nhà mình lại thở qua lỗ của cái mạng che mặt cơ mà. Nàng rất muốn là người khôn ngoan. Nhưng nàng cũng muốn được sống thật sự nữa chứ.

Laurel đã giữ hai mươi lăm năm trời an toàn trong một cuộc sống đầy ảo tưởng như một cái kén, đặc biệt là do sự che chở của mẹ nàng, do tính nhút nhát và sợ sệt của chính nàng. Nhưng nàng không muốn sống như thế thêm bất cứ giây phút nào nữa.

Khi cha nàng vẫn sống, ông rất hiểu để nàng tự lập quan trọng tới mức nào. Ông ủng hộ nàng học đại học dành cho người điếc ở Rochester, và ông cũng là người đã khích lệ nàng giao lưu bằng cả cách nói miệng lẫn ngôn ngữ ASL, là ngôn ngữ ký hiệu Mỹ. Nhưng cha nàng đã mất vì bệnh tim vào gần cuối năm thứ nhất nàng đang theo học ở trường, sau đó nàng phải về nhà với người mẹ đang rất đau buồn, nàng chưa bao giờ trở lại Rochester nữa.

Dường như quá tàn nhẫn nếu rời bỏ mẹ nàng để đến ngôi trường mà bà không bao giờ muốn Laurel bước chân tới. Laurel nhận một công việc tạm thời ở cửa hàng kẹo Sweet Stuff rồi như thế nào đó, nàng cũng không nhớ nữa, năm năm đã trôi qua. Nàng phải rời xa cộng đồng những người bạn khiếm thính cùng những ngày tháng ngồi trên ghế giảng đường, càng ngày nàng trở nên cô độc trong thế giới của riêng mình.

Khi cô Susan gọi điện đề nghị giúp đỡ nàng, Laurel đã cảm thấy phải nắm lấy cơ hội để ra ngoài với thế giới thực, gặp gỡ mọi người, tự do thưởng thức cuộc sống. Và nàng sẽ vẫn làm vậy, mặc kệ Russ Evans và những lời cảnh báo đáng ngại của anh ta.

Kích kích chuột vại cái, bức ảnh chú mèo trong cái giỏ trên màn hình chờ của nàng biến mất. Bứt một mẩu bánh ngọt đang để trên chiếc khăn giấy, Laurel ném nó vào miệng rồi mở hộp thư.

Nàng có một tin nhắn của Michelle, và tuyệt thật, một của Trevor Dean hay Russ Evans. Thật ngạc nhiên, nó trảng tráo nằm trong hộp thư của nàng với cái tiêu đề, ANH XIN LỖI. Đã có lúc nàng nghĩ sẽ không liên lạc với hắn nữa, giờ đây trò vui của hắn đã kết thúc, hắn đã cho nàng leo cây.

Nàng vẫn kích chuột vào lá thư, con mèo Ferris nhảy lên lòng nàng, nó nằm che hết nội dung bức thư. Laurel đưa những ngón tay ra hiệu “Xin chào” với nó, đưa tay thọc sâu vào bộ lông dày của nó, nàng cảm thấy toàn thân nó rung lên tiếng gừ gừ thích thú. Nếu ở một mình, nàng không bao giờ nói to, nàng chỉ thư giãn trong im lặng, nằm lơ dềnh và lười biếng. Nếu có người khác thì nàng không bao giờ được làm như thế. Nàng phải tập trung cao độ mới hiểu được người khác nói gì và cho mọi người hiểu nàng muốn nói gì.

Tin nhắn của Dean gửi lúc 6h47 chiều, khi nàng đang trên đường tới quán cà phê.

Chào Laurel, hy vọng em đọc được mail này trước khi rời khỏi nhà. Anh có việc gấp không thể vắng mặt được. Đành phải hoãn buổi gặp của chúng mình. Anh thật sự rất mong gặp em, để hôm khác được không? Rất rất xin lỗi em, hãy tha thứ cho anh nhé? ☺

- Russ

Nếu đọc được tin nhắn này mà không gặp Russ Evans, chắc hẳn nàng sẽ rất hài lòng với lý do của Dean. Nàng sẽ chấp nhận sự biện hộ của hắn, nàng sẽ vẫn ngồi mà tự hỏi không biết đồn cảnh sát phải làm việc bận rộn như thế nào. Nàng sẽ vẫn nghĩ là hắn tuyệt vời lắm, ngọt ngào lắm, là anh chàng hay ho lắm.

Bây giờ nàng biết hắn là kẻ trộm chuyên nói dối, và nếu so sánh với Russ Evans thật, lời lẽ trong mail này nghe thật yếu đuối và yếu điệu, chẳng có gì giống với một viên cảnh sát cả.

Lúc này nàng chỉ còn cảm giác khờ khạo. Quyết tâm bứt phá ra khỏi những quả bong bóng trong sự tồn tại chật hẹp của mình lại bùng lên trong tâm trí nàng. Nàng muốn được là chính mình, thích giúp đỡ người khác, nhưng nàng cảm thấy thật bế tắc khi bị giam hãm trong cuộc sống bọc đường của nàng, tất cả mọi thứ đều hoàn toàn vô nghĩa. Laurel muốn làm điều gì đó thật quan trọng, thật khác, đáng để nói.

Như bảo vệ những phụ nữ khác trước Trevor Dean chẳng hạn.

Nàng thật may mắn. Trái tim và cả tiền bạc của nàng vẫn còn nguyên vẹn. Chỉ có sự kiêu hãnh và niềm tin của nàng bị sút mẻ chút thôi, nhưng nàng sẽ giành lại hết. Không hiểu nếu có một người đàn ông thề sống thề chết sẽ yêu mình nhưng lại cướp đi mọi thứ của mình thì cảm giác thế nào nhỉ?

Nàng đang nghĩ chuyện đó thật phù phiếm.

Russ sẽ không có ở đồn, Laurel nghĩ, nên nàng sẽ không gọi tới đó để gặp anh ta. Nàng không thể gọi số điện thoại nhà anh vì tự nhủ không biết khi nào mới có người nhắc máy.

Buổi sáng nàng sẽ gọi số của sở cảnh sát để anh biết. Lần đầu tiên trong khoảng thời gian gần hai mươi sáu năm tồn tại với món tráng miệng mùi vani tẻ nhạt, Laurel hành động thật quả quyết.

Chào Russ,

Thật tiếc vì em vẫn chưa gặp được anh! Hy vọng công việc của anh ổn cả - Em luôn nghĩ cách cảnh sát xử lý bọn tội phạm mới đáng khâm phục biết bao. Em rất muốn gặp anh. Hãy cho em biết thời gian và địa điểm nhé.

Mong sớm gặp anh

Laurel

Nàng kích chuột vào nút GỬI và vuốt ve bộ lông Ferris, cảm giác hài lòng, nàng băn khoăn không hiểu cảm giác này là sự hứng thú hay do nàng uống nhiều cà phê mô ca quá.

Vì gì đi nữa thì cũng thật dễ chịu. Nàng đang nói dối, nói dối thật trơn tru. Mẹ nàng hẳn sẽ rất tự hào.

Tất nhiên rồi, email là lợi thế của nàng. Nếu như đối diện với hẳn, rất có thể nàng sẽ thốt ra toàn bộ sự thật, vậy thì coi như nàng đã giúp Dean và tự làm hỏng hết mọi thứ.

Laurel kích chuột vào email của Michelle, tin nhắn rất ngắn và đi thẳng vào vấn đề.

Sao??? Russ thế nào? Cậu hạ anh ta rồi chứ?

Laurel đảo mắt. Michelle không ở đó mà chứng kiến bộ mặt Russ khiếp sợ vô cùng khi nàng nói hết câu: “Tôi có thể ngủ cùng anh đấy.” Laurel nhớ rất rõ ràng từng chi tiết và chắc chắn sự việc tối nay sẽ mãi in một vết sẹo trong lòng nàng. Hoặc là trong lòng Russ.

Mặc dù Michelle chỉ sống một năm rưỡi gần nàng rồi chuyển đi Erie, Pennsylvania, nhưng họ vẫn mail cho nhau hằng ngày và có thể bây giờ còn thân thiết nhau hơn hồi học cao đẳng. Michelle đã lấy chồng, nhưng cô ấy nghiện tán gẫu trên mạng và thích giữ liên lạc với những người đã học cùng ở Cleveland, bởi vậy cô mới nhìn thấy tên Russ.

Anh ta không đến,

Laurel gõ nhanh trên bàn phím, rồi tiếp:

Nhưng Russ Evans THẬT đã xuất hiện một giờ sau đó, đây mới đúng là người học cùng cậu hồi trước. Vậy là mình đã nói chuyện với một người giả mạo, một nghệ sĩ lừa đảo... KHỦNG KHIẾP cậu nhỉ?

Laurel gửi mail đi, tựa lưng lại vào ghế, và cuối cùng tháo cái khăn quàng cổ ra. Nàng ném chiếc khăn lên chiếc giường đầy áo len. Đôi mắt xanh của Ferris nhìn lên theo như trách móc vì nàng đã huých khuỷu tay vào nó.

“Xin lỗi.” Nàng lại vuốt ve Ferris, không muốn đẩy nó xuống nền nhà, Laurel cứ ngồi đó ngẫm nghĩ. Nếu chỉ biết than vãn và chịu đầu hàng thì

không giống nàng chút nào, nhưng khi đối mặt với cuộc sống độc thân và nhận ra mình đã sống tận hai mươi năm chỉ chơi xếp hình bằng những viên kẹo trẻ con Jelly Belly thì làm sao mà vui vẻ được!

Đó là lỗi của nàng. Nàng không thể đổ lỗi cho mẹ về mọi thứ. Nàng đã khép mình, như cô bé Lộ Lem, và căn phòng của nàng chính là hình ảnh của tòa tháp buồn thảm. Nó bao bọc nàng, toàn những đồ chơi và ngọn đèn xinh xắn, đầy những đồ nội thất màu trắng, hoa khô, những bức tranh bạn bè và gia đình có bọc khung sang trọng. Căn hộ này đã là của nàng - cả ba phòng ngủ, phòng tắm và phòng khách - khi nàng mới mười sáu, trong ý niệm của Laurel, căn nhà này luôn là của mẹ nàng, chẳng cần biết cha nàng nghĩ gì.

Đây là mái ấm tuổi thơ của nàng, nhưng không phải là của riêng nàng. Nàng không tự tay xây nó, cũng chẳng bỏ tiền ra mua đồ hay sắp xếp gì cả. Vậy nên lần đầu tiên nhìn thấy giấy tờ thế chấp ngôi nhà, nàng há hốc miệng vì kinh ngạc.

Nàng lâm vào cảnh bế tắc khi còn là thiếu nữ, giống như quý bà Peter Pan không tìm thấy chiếc quần tất màu xanh.

Có tin nhắn của Michelle.

Cái gì? Nghệ sĩ lừa đảo á? Điên thật!!! Hả lừa gì?

Những cô gái nghèo túng như nàng chứ còn ai, chắc là vậy.

Hả ăn cắp tiền bạc của bọn con gái tin tưởng hả, cứ nghĩ là đang được hẹn hò cùng hả, :-/

Kẻ tàn nhẫn ghê tởm... Hả bị bắt chưa??

Chưa, nhưng Russ Evans thật mới đúng là cảnh sát, và anh ta ở đó hy vọng gã Dean này xuất hiện. Tố cảm thấy bị xúc phạm lắm Michelle à, tớ đã nói với hả bao nhiêu chuyện rất riêng tư...

Laurel không biết mình bức bối vì điều gì. Nàng không nói với hẳn thông tin gì quan trọng, hay những bí mật sâu kín như nàng vẫn thường ăn loại mì Ý ngộ nghĩnh dành cho trẻ em, hay nàng có một đĩa CD của Britney Spears chẳng hạn.

Có khi nào nói chuyện với anh ta mà cậu đã thấy cực khoái không?

Eo ơi. Nàng đứng bật dậy, gần như ném Ferris xuống.

Cái gì? KHÔNG! :”> Thật đáng xấu hổ

Thế thì anh ta chưa xâm phạm cậu. chỉ cần quên anh ta đi thôi, hãy để cảnh sát xử lý hẳn. Nhưng kể cho mình nghe về Russ thật đi... nóng bỏng chứ hả? Hòi phổ thông hẳn chán lắm, nhưng hẳn chỉ hẹn hò với mấy em tóc vàng thôi đấy.

Anh ta mà nóng bỏng hả? Nóng như ở vùng xích đạo à? Hay nóng như dầu sôi?

Ừ anh ấy cũng được,

Laurel trả lời không giống như những gì nàng đang nghĩ.

TÓC CẬU vàng đấy. DỄ YÊU LẮM.

Công nhận anh ta phong độ thật, nhưng chẳng liên quan. Laurel cắn một miếng bánh thật to.

Nóng bỏng, nhưng không thể chịu được. Đúng là loại thầy giáo Anh quốc điển trai nên mọi người đều chen chúc nhau vì cái vẻ bề ngoài của anh ta, nhưng anh ta nhìn tở như bọn trẻ con thì đúng là anh ta chẳng biết gì cả... Russ ngồi cả giờ liền nói tở ngu ngốc và ngây thơ vì đã hẹn gặp một gã mà tở không biết.

Chính điều đó làm nàng nổi cáu với Russ Evans, lại còn bộ mặt cắt không còn giọt máu của anh ta khi nàng thách anh ta ngủ với nàng nữa chứ. Cách anh quan tâm khiến nàng biết anh thật đứng đắn và chu đáo, hẳn anh làm

việc rất nghiêm túc. Nhưng nàng không muốn anh ta giảng cái bài dành cho bọn tiểu học về thành phố Hòa Bình đầy những nguy hiểm của thế giới xấu xa và rộng lớn.

Nàng muốn anh ta nhìn ngắm nàng và ham muốn nàng. Ham muốn nàng như một người phụ nữ. Khao khát kéo nàng vào một góc và xé toạc quần áo nàng ra. Nàng đã gần được như thế.

Ồ, hãy nắm chắc lấy anh ta,

Michelle lại viết cho nàng.

Laurel liếm mẫu bánh vụn trên đầu ngón tay vừa thềm phản đối. Đó mới là vấn đề. Nàng cũng chỉ muốn làm vậy.

Đẩy Ferris xuống - nàng không cần sưởi ấm nữa - Laurel đứng dậy, tháo cái lọn tóc đuôi ngựa ra, trong lòng nàng vẫn lẫn khuất lo âu. Như cơn bão. Thật dữ dội.

Đây là thời điểm nàng phải chịu trách nhiệm cho cuộc sống của riêng mình, cho tương lai của mình. Phải hưởng thụ thôi không thì già mất.

Một phụ nữ mạnh mẽ thường làm gì nhỉ? Phải cho Russ thấy nàng là một phụ nữ thực thụ.

Có thể mình sẽ làm vậy.

Nàng viết cho Michelle. Sau đó thêm một hình mặt giận dữ vào cuối dòng tin nhắn.

Thật ngọt ngào chắc sẽ có hiệu quả. Tất cả những gì nàng có là một tủ quần áo tẻ nhạt và biết đâu có chỗ nào đó dành cho nàng trên thiên đàng.

Phải có thời gian để nàng sắp xếp lại mọi thứ.

Chương 4

Hắn bắt đầu chiến dịch găng bó với Laurel Wilkins.

Một chút thúc ép, một chút khêu gợi, thế là hắn đã có địa chỉ nhà Laurel. Thật mạo hiểm, Trevor nghĩ lỡ hẹn với cô nàng là một sai lầm. Nhưng cô ta đã chấp nhận lời xin lỗi của hắn, và lại nói chuyện trở lại với hắn rồi dù hơi thất thường. Hắn cũng chẳng quá tha thiết giữ mối liên hệ hay hẹn gặp lại cô nàng lắm.

Nhưng hai ngày rồi ba ngày sau nữa hắn buộc phải lái xe qua ngôi biệt thự nhỏ xinh của nàng, Trevor không thể tìm lòng được lại phải gửi mail cho cô. Quyến rũ, phỉnh phờ nàng, anh hứa lần này anh sẽ tới, chắc chắn, mình gặp nhau đi nhé. Em chọn thời gian và địa điểm đi.

Cô ấy vẫn chưa trả lời, và Trevor đang cảm thấy sốt ruột một cách bất thường.

Ngay cả sau khi đã chuyển đến ở với Jill vào thứ Bảy, hắn vẫn không thể đẩy Laurel ra khỏi tâm trí. Hắn đánh cược bằng cả tài khoản ở ngân hàng Cayman Island là ngôi nhà đó phải trị giá đến bảy trăm ngàn đô. Nghĩa là giá trị rất lớn, lớn hơn nhiều cả đồng tài sản của một công ty.

Trevor đi di điều thuốc vào chiếc gạt tàn kim loại trên chiếc bàn cà phê làm bằng gỗ giả sồi của Jill. Căn phòng lạnh lẽo, những cánh cửa sổ sù sì, và cô nàng Jill bủn xỉn chỉ dùng máy điều nhiệt. Cô ta đang nấu bữa tối trong phòng bếp nhỏ xíu giữa những cái lọ rất to. Thường mỗi lần nấu ăn thế này cô ta toàn lấm bầm một mình. Mùi nước mì xốt bay khắp không gian, bít kín cả hai lỗ mũi hắn.

Chỗ này không phải dành cho hắn. Hắn đáng được hơn thế này.

Đã có cả triệu đô trong túi, hắn có thể rời bỏ cái thành phố băng giá này và lang thang quanh Florida, dành thời gian nghỉ ngơi. Mua quần áo mới, một

cái ti vi màn hình phẳng nữa. Chấm dứt cảnh sống với chiếc ô tô khi ở giữa bao nhiêu cô gái.

Trevor đứng dậy, với lấy chiếc áo.

Đây là thời điểm hẳn cần biết Laurel Wilkins có thiện chí hơn không.

“Jill yêu dấu, anh ra ngoài mua bao thuốc nhé. Em cần mua gì không?”

“Ra khỏi xe đi!”

Russ chăm chăm nhìn Jerry khi cậu bạn gần như chúi đầu vào lòng anh, cố gắng kéo cái chốt phía sau để mở cửa. “Vấn đề của cậu là thứ chết tiệt gì vậy? Đừng kéo tở vào.”

“Ra đi!” Jerry trườn tới tận đuôi anh.

Russ đẩy tay Jerry ra, ấn vào cánh cửa, anh hơi bực mình. “Anders, đừng bắt tở phải đánh cậu.”

Jerry thở phì phì và mở dây an toàn của Russ ra. “Cậu chỉ có thể ước tở sẽ còng tay kẻ nào đó không liên quan đến cậu nhé. Còn bây giờ hãy ra khỏi xe trước khi tở đá cái mông bần thiêu của cậu xuống tuyết!”

Russ không hiểu có chuyện gì. Anh chỉ đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nghĩ về công việc, vừa nghe Anders càu nhàu mãi vì chuyện anh ta dự lễ nhận bằng cử nhân nào đó mà làm cô bạn gái giận và không khí giữa hai người rất nặng nề. Rồi đột nhiên anh bị đuổi khỏi cái xe khi gió. “Cậu phải nói với tở có chuyện gì đi chứ?”

“Cậu làm tở phát điên rồi đấy.

Ngày nào cũng phải đi xe đến nhà Vàng hoe ba bốn lần để cậu ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh chảy cả nước mũi. Ra khỏi xe đi, khóa cửa lại, gọi cô ta ra ngoài. Ở đúng chỗ của cậu đi, trước khi tở đá cho vãi tè ra đấy.”

Jerry nhìn anh lạnh lùng, quai hàm bất động. Anh ta đã quên cạo râu. Bộ râu đen dài mọc vô tội vạ dọc cằm và môi trên, mắt anh ta đỏ ngầu, đây là kết quả của bữa tiệc nhận bằng chỉ toàn cãi vã. Jerry là mẫu người không đẹp trai cũng không xấu, chỉ là nhìn rất cân đối, hài hòa, không có khuyết điểm gì lớn lắm, và đủ hài hước để cuốn hút mọi người trong gang tấc.

“Cậu là trẻ con phải không? Thật sự không phải cậu muốn tới đến đây mà trấn giữ cái cửa nhà cô ta chứ?” Mặc dù ý tưởng đó đã lặp đi lặp lại suốt mấy ngày qua khiến anh không làm được gì. Nhưng nếu không thừa nhận thì anh sẽ gặp rắc rối. Nó làm anh bẽ tắc, giống như mảnh vải siết chặt vết thương lại vậy.

Anh đã lâm vào tình thế như thế này một lần, lần đó anh phải từ bỏ quyết định đẩy lòng vị tha. Chính xác thì anh không thể cứ điếu tới nhà Laurel và tuyên bố là nàng sắp ngủ với hã, như thế không phải là cách tốt cho nàng, quỳ tha ma bắt.

“Tớ sẽ làm vậy. Có như thế thì không ai trong chúng ta phải vào phòng cấp cứu hiểu không?”

Russ khịt mũi. “À ha, khi thì cậu cứu tớ, khi lại đá đít tớ.”

“Nện cho trận đấy!”

“Vớ vẩn quá!” Russ nhìn vào nhà Laurel, ngồi im lìm, dường như từ trên cao có một cụ ông giàu có đang nhìn anh, người đó phản đối một cảnh sát đến với cháu Laurel của mình. Anh không biết xe của nàng có ở nhà không, và anh tự hỏi không biết nàng làm nghề gì, nếu có một mình nàng sẽ làm thế nào nhỉ?

“Nhìn kìa? Cậu lại làm thế rồi, vì cô ta mà cậu thẫn thờ cả người, nhìn mặt cậu ngớ ngẩn hết mức. Cậu đang chờ đợi cái gì? Sợ cô ta sẽ cho cậu ra rìa hả? Quan tâm chính đáng thôi, vì chúng ta đang nói chuyện về cậu đấy!”

“Đánh tớ đi,” Russ trả lời, mặc dù anh không để tâm lắm vào máy lời chế giễu của cậu bạn. Anh thật sự muốn đập vỡ cánh cửa nhà Laurel ra. Anh

muốn biết chắc chắn nàng vẫn ổn, nàng chưa ra ngoài và làm điều gì ngu ngốc như đã dính líu đến gã nào đó nàng chưa biết.

Và anh muốn nói chuyện với nàng, muốn tìm hiểu về nàng, muốn trêu chọc nàng một chút, làm nàng cười một chút. Ôi anh muốn vượt cái khăn hồng của nàng, kéo nàng vào lòng và đặt lên môi nàng một nụ hôn dịu ngọt.

Ôi Chúa ơi, anh mất trí thật rồi.

Anh quá lạ lẫm với kiểu lãng du này nên chẳng nhận ra mình nữa. Tự nhiên thấy bức mình, anh mở cửa xe đánh cách một tiếng và huýt gió để hít lấy chút khí trời, thả cho nhựa sống tự tràn trề khắp cơ thể.

“Tớ chỉ quan tâm tới cô ấy thôi, chỉ vậy thôi. Cô ấy rất cả tin.”

“Cậu tốt bụng như anh trai ấy nhỉ?” Jerry lắc đầu. “Ra khỏi xe đi Evans. Chúa ơi, người đang làm việc cùng cậu không đến mức thế đâu.”

Đúng là anh đang trở nên yếu đuối. Khi thật, cảm giác này làm anh phát cáu. Anh cứ chạy lòng vòng mãi mà không hiểu thực hư thế nào, giống như trọng tài biên cứ chạy tới chạy lui theo quả bóng.

Điều anh thực sự muốn là Laurel được an toàn... kể cả khi đã lên giường với hắn.

“Làm ăn như cút ấy! Tớ đi đây.” Cậu bạn bước ra khỏi xe đi về phía mặt đường.

“Tớ đi làm một chiều Burger King đã. Gặp cậu một giờ nữa nhé.”

“Anders!” Russ cố túm lấy cánh cửa, nhưng Jerry đã rào bước đi rồi, để lại anh đứng đó kìm nén cơn giận dữ giống như một tên ngốc.

Không làm gì được, anh chậm rãi lê bước về phía cửa nhà, cau mày gõ ngón tay vào cánh cửa. Không được rồi, Laurel bị điếc mà. Nàng sẽ không nghe thấy gì. Vậy là anh phải đứng trên bậc cửa một giờ nữa chờ Anders trở lại. Người cậu ta thế nào cũng đây mùi thức ăn cho mà xem.

Đưa tay xoay xoay cái núm cửa, chợt Russ nhìn thấy cái biển ghi địa chỉ nhà nàng. Nhà Wilkins, 1957. Anh tưởng như cái biển in chữ Tên ngọc, 2005 vậy.

Anh ấn chuông thật nhanh ba lần liên tiếp, có thể mẹ nàng ở nhà.

Đứng lùi ra xa để quan sát mấy nhà xung quanh, anh tính sẽ gõ cửa nhà bên cạnh để mượn điện thoại. Điện thoại của anh đang để trên ghế ngồi trong xe của Anders, cậu bạn tàn nhẫn của anh. Chẳng thấy gì cả, dường như không có dấu hiệu của cuộc sống nào sau những tấm rèm đắt giá treo trên những chiếc cửa sổ nhiều ô kia. Anh có thể cảm thấy gió đập phải những mặt hồ đóng băng, rồi vỗ vào mặt anh rét buốt.

Đây hẳn là thứ anh nhận được nếu dính vào một phụ nữ. Lạnh giá.

Anh nên làm gì bây giờ. Bỏ đi thôi nếu không từng bộ phận của anh sẽ rụng rời vì lạnh mất, nhưng sao đầu óc anh cứ kéo anh vào những rắc rối với Laurel. Bỗng cánh cửa sau lưng anh mở toang. Anh quay lại, chuẩn bị đối mặt với bà Wilkins. Anh sẽ giải thích ý anh là bảo vệ con gái bà được an toàn trước những kẻ ti tiện ích kỷ mà lại ném đá giấu tay, lấy danh nghĩa của anh để lừa đảo nàng.

Nhưng... anh lại gặp Laurel.

Nàng mặc chiếc quần bò cạp trễ và một chiếc áo len ôm eo khác, màu đỏ. Anh ngỡ ngàng, nhìn nàng thật nhẹ nhàng và đơn giản. Một người đàn ông nhìn bộ quần áo của nàng sẽ thấy bên trong là một thân hình hấp dẫn, điều này càng chứng minh cho nhận định của anh. Nếu có thể mặc bộ đồ bó chải chuốt kiểu này mà không biết sẽ khêu gợi cánh mày râu thì đúng là nàng cực kỳ ngây thơ.

Chắc hẳn từ đâu đó đang có tiếng gọi vang lên trong đầu anh. Hãy đến với em Russ nhé!

“Russ!” Nàng mỉm cười, môi mấp máy, lưỡi hơi liếm xuống môi dưới, đôi mắt nàng như nước biển xanh ngược lên dưới hàng mi dài.

Đàn ông, ôi đàn ông, ôi bọn đàn ông, anh chết mất thôi. Không có cách nào để anh ngăn những gã khác chạm tới nàng, lợi dụng sự rộng lượng và ngây thơ của nàng. Trước đó anh không muốn nhúng mũi vào, đã có biết bao nhiêu chuyện nhảm nhí xảy ra trong cuộc đời anh, nhưng làm sao anh có thể để Laurel vào vòng rắc rối được chứ?

Như thế thật không có chút lương tâm.

Chẳng có hoóc môn nữa chứ.

Nhưng nếu Laurel muốn có một tình yêu, anh nhất định sẽ chinh phục nàng để nàng chấp nhận anh.

“Tôi cố gọi vào số cơ quan anh, nhưng máy đó không truy cập được tín hiệu chữ. Tôi đành gọi số tổng đài và xin gặp anh nhưng chẳng nghe thấy gì, tôi nghĩ là chỉ có tiếng hộp thư thoại.”

“Tôi xin lỗi.” Chúa ơi, anh đúng là thằng đần. Ai lại đi cho người điếc số điện thoại bao giờ. Rõ ràng trí thông minh của anh chưa đạt đến trình độ thám tử được. “Sao cô lại gọi cho tôi?”

Có vẻ như chủ động quyến rũ nàng không phải là quá khó, chỉ cần nàng nhìn anh là được.

“Anh ta lại gửi mail cho tôi, Dean ấy.” Laurel bước ra, giọng nàng phấn khích hẳn lên, nàng cầm tay anh kéo đi. “Đi nào, tôi sẽ cho anh xem.”

“Nhân tiện tôi nói điều này,” tiếng nàng thoảng qua đôi vai lại vang lên trước khi anh tỉnh khỏi cảm giác mê lạ kỳ khi được nàng cầm tay: “Tôi vào trang web của Bộ Công an rồi, ảnh của anh ở Học viện Cảnh sát đẹp quá.”

Dán mắt vào hông nàng, Russ giậm mạnh chân lên tấm thảm màu be ngay trong cửa. “Tôi muốn em,” anh nói phía sau lưng nàng. “Tôi muốn vuốt ve em trong vòng tay tôi...”

Đầu Laurel ngó quanh. “Anh nói gì vậy?”

Ôi chết thật! Anh chưa bao giờ để ý xác minh xem Laurel còn nghe được chút nào không. Nàng cố gắng lắng nghe các âm thanh phía sau nhưng không có gì thêm, bèn nhún vai. “Sao cô nghĩ tôi đang nói gì?”

Nàng lắc đầu, nhìn rất khó hiểu. “Tôi không biết. Tôi chỉ cảm giác vậy thôi.”

Anh nhẹ cả người. “Cô có nghe thấy gì không? Như tiếng chuông cửa chẳng hạn?”

“Tôi chỉ nghe thấy tiếng máy bay cất cánh và hạ cánh khi đeo máy trợ thính thôi, gần như thế. Nhưng tôi có một chiếc đèn, nó sáng lên là tôi biết có người ngoài cửa.”

Russ theo Laurel lên những bậc cầu thang lộng gió. Anh cảm nhận được sự giàu có nơi đây, lớp gỗ gụ nhẵn bóng dưới tay anh. Anh quên cả lịch sự cứ thế trở mắt nhìn quanh lối đi vào phải rộng bằng cả phòng khách nhà anh. Không, phải rộng hơn ấy chứ. Chúa ơi, riêng cái phòng lớn phía trước này đã có tới ba bộ tràng kỷ, trong khi nhà anh chỉ có một chỗ ngồi dành cho khách quý.

Những ngôi nhà như thế này thường làm anh choáng ngợp, anh đút tay vào túi quần vì sợ lỡ chạm vào đồ gì đó sẽ để lại những dấu vân tay của một người nghèo. Nhưng cổ anh vẫn ngẩng lên nhìn xung quanh, soi kỹ đến từng chi tiết. Những tác phẩm bằng gỗ lộng lẫy quanh các ô cửa, những đường chỉ hình vương miện, dải cỏ lớn trên khung cửa sổ nhiều ô giữa nhịp cầu thang. Những đồ nội thất này giá trị phải bằng lương tháng cảnh sát hai năm của anh cộng lại. Anh phải thừa nhận không nói quá chút nào, anh không thể mơ tới ngôi nhà như thế này, nó hơn Hollywood hạng nhất. Chỉ là khiếu thẩm mỹ đơn giản mà tuyệt vời, chỉ là những thứ đắt tiền trong một ngôi nhà đắt tiền.

Có những ngôi nhà thế này đâu đó trên khắp các con đường, quanh bờ hồ, và những người này không nằm trong danh sách Forbe những người giàu

có bậc nhất. Họ là hội mà mẹ anh vẫn hay gọi là các đại gia. Cha anh thì kêu những kẻ tàn nhẫn gặp may.

Và đó vẫn là một thế giới khác hẳn thế giới anh đang sống, nơi chỉ có cái nhà gỗ cấp bốn có hai phòng ngủ và trong bếp có treo tủ bát kim loại mà anh chưa dùng làm gì cả.

Laurel đổi hướng, bước xuống một phòng lớn có đến nửa tá cái cửa sổ. Nàng lại chuyển hướng khác, bước lên thêm vài bậc cầu thang. May mà lúc sáng anh có ăn chút mì rồi.

Nàng dừng lại trước một cánh cửa mở sẵn và mỉm cười. “Máy tính của tôi đây.”

“Cứ như một cuộc hành quân.”

Anh nói.

“Lẽ ra ta nên đi thang máy nhỉ?” Nàng trả lời.

Anh phá lên cười.

Nhưng nàng đã nói tiếp: “Nhà tôi không bao giờ dùng thang máy nên tôi không nghĩ đến.”

“Nhà cô có thang máy thật à?” Nàng đang nói thật sao?

Nàng gật đầu chỉ tay xuống phòng lớn phía dưới, và đúng là anh nhìn thấy một chiếc cổng có rèm sắt màu đen dẫn vào thang máy. “Nhà này có nhiều đồ lạ nhỉ? Cứ như Clarence Mark ấy.”

Anh cố nhớ ra cái tên nào đó gắn với phong cách ngôi nhà anh đang cảm nhận thấy, chỉ có Clarence Mark xuất hiện trong đầu anh.

“Ông ta là một kiến trúc sư địa phương chuyên thiết kế những căn nhà sang trọng cho tầng lớp thượng lưu và trung lưu mới trong thế kỷ 20. Những chủ nhà đầu tiên là giám đốc các ngân hàng và tôi sẽ chỉ cho anh thấy dấu hiệu chứng tỏ họ đã tới đây. Họ đã nâng cấp nhiều lắm.”

“Ồ, nhà có ba tầng. Tôi nghĩ có thang máy là hợp lý.” Nếu nàng lười đi.

“Trừ tầng ba dành cho người giúp việc, họ không dùng thang máy. Bây giờ tầng ba là của tôi. Đây là phòng tôi.”

Thế mà Russ đã nguyên rủa ngôi nhà vắng lặng này khi vừa bước qua ngưỡng cửa.

Chương 5

Laurel đã nhử được Russ vào tận phòng ngủ. Không tồi lắm, nàng không biết anh đã ở cửa nhà nàng rất lâu, trước cả khi nàng tính toán xong kế hoạch sẽ phô bày mình dưới chân anh ta. Ăn dụ thôi, tất nhiên rồi.

Email của tên nghệ sĩ lừa đảo đã cho nàng cơ hội gợi ý làm tình với hắn lần nữa. Bây giờ nàng cố gắng tỏ ra khôn khéo hơn, nhưng nàng như một con dơi mù cố bay qua biển nước vậy. Nàng không quen đi quyến rũ đàn ông.

Nàng không biết đích xác phải làm thế nào, nó không đơn giản như việc chỉ cho một khách hàng tới thùng sô cô la Goobers nổi tiếng mà nàng vẫn thường làm.

Nàng sẽ phải chịu đựng vài ngày.

Laurel rẽ qua chỗ chiếc máy tính và kích chuột mở hòm thư. Russ đứng phía sau nàng, anh mặc chiếc quần bò dày cộm và trở nên cao lớn giữa căn phòng trang trí toàn nơ viền đăng ten và bao nhiêu đồ lưu niệm thật nữ tính. Anh liếc mắt lại phía sau và chột đá bật đôi ủng xuống nền nhà cứng đờ làm bằng gỗ thông rất quý, giống như anh vừa nằm xuống nền vậy. Tình hình thế này thì Laurel khó mà chấp nhận được.

“Xin lỗi, tôi vừa quẹt tuyết ra thảm rồi.”

“Không sao đâu.” Thực tế nếu anh có cởi bỏ đồ gì ở đây nàng cũng rất thoải mái.

Anh xỏ đôi tất màu yếm mạch vào, kiểu tất này có đường kẻ đỏ ở ngón chân cái. Đó là kiểu tất đi sẵn, tất đi bộ dành cho nam. Anh nhìn thấy trên tấm thảm nhà nàng có hình một bông hoa cúc trắng, ở giữa chấm một chấm hình quả chanh, nhìn thoáng qua như một gã béo.

“Đây là mail đầu tiên của hắn.”

Russ nghiêng đầu qua vai nàng. Nàng biết anh đang đọc to mail đó - nàng có thể cảm thấy hơi thở của anh lan dọc sau gáy mình. Nàng cũng tự đọc lại, vừa hít vào mùi đàn ông tỏa ra từ bộ râu của anh và chợt thấy run rẩy.

“Anh ta viết có vẻ hối lỗi chân thành phải không?” Laurel trầm ngâm. Nàng thích thú đọc lại lần nữa, băn khoăn tự hỏi nếu Russ không nói sự thật cho nàng biết trước thì nàng có tin những lời này không nữa. Nàng thích ý nghĩ sớm muộn gì thì những bản năng tự nhiên cũng tan đi và nàng sẽ chẳng có cảm giác gì với hắn nữa. Nhưng lỡ sau đó thì sao nhỉ, đây chỉ là những chữ trên màn hình máy tính, khó mà biết được mình muốn gì lắm. Có thể nhìn mắt hắn nàng lại thấy sự giả dối cũng nên.

Những ngón tay của Russ chạm vào cằm nàng. Nàng quay lại, giật mình, hết cả mơ màng. Mặt anh ở rất gần. Nàng có thể nhìn thấy một chiếc răng sứt bên trái hàm dưới của anh - chỉ một điểm rất nhỏ trên đầu răng. Nhìn anh có vẻ thất vọng, và đang cố gồng mình lên, giống như đang cố để giữ bình tĩnh.

Laurel hít sâu một hơi, gắng thoát khỏi cảm giác muốn hôn anh. Nhưng chân nàng rung lên, đôi vai giật mạnh, hơi thở nàng dừng lại. Nàng rất muốn anh, nàng cố gắng không thể hiện nhưng có vẻ không tốt lắm.

Có vẻ như anh chẳng chú ý mấy đến mấy lời làm tình tẻ lăm trong các lá thư.

“Đừng tin hắn. Đừng viết mail cho hắn nữa. Đổi tên hộp thư và xóa hết phòng chat của cô đi. Hiểu ý tôi không?”

Không, nàng thấy rõ anh không hề nghĩ đến chuyện làm tình. Anh ta hẳn đang nghĩ Chúa hãy bảo vệ con khỏi cô nàng tóc vàng câm lặng. Laurel không muốn phải nghe giảng nữa, không phải bây giờ, lúc ở trong phòng ngủ của nàng. Thành thật mà nói nàng đang gọi ra điều gì đó chứ không phải là sự thực gã kia làm gì tốt hay xấu. Nàng không phải thứ chất lỏng để hắn thích cho vào bầu thì tròn, cho vào ống thì dài, mặc dù mẹ nàng có nghĩ thế thật. Và nàng cũng chẳng mấy may quan tâm Trevor Dean đang

làm gì, không phải vì Russ Evans đã chạm tới trái tim nàng. Trong tư thế như bị khóa cầm, nhưng ô kìa, nàng phải bắt đầu đi chứ.

Nàng cử động một chút. Nàng đưa ngón tay cái chạm lên môi, rồi lấy hết dũng khí, nàng hỏi: “Làm sao mà răng anh bị sút thế?”

“Cô đang đổi đề tài.”

Hắn nhiên rồi. “Tôi có thể nhìn thấy cái răng sút... Tôi chỉ đang băn khoăn tại sao.”

Mắt anh tối sầm lại, giống như sô cô la đang tan chảy. Anh ngáp ngừng, rồi nói: “Cậu bạn thân của tôi va phải khi tôi đang cho chai bia vào miệng.”

“Đau không?” Thay vì khép tay vào lòng, nàng lại trượt tay xuống vai anh rồi nắm lấy cánh tay anh.

Để cân bằng thôi, tất nhiên rồi. Vì nàng cố nghển mặt lên, nàng khao khát được nhìn vào mặt Russ, nhưng nàng bị nghiêng hẳn người đi.

Nàng không phải là chuyên gia về sinh học, nhưng nàng không nghĩ trong điều kiện bình thường một người đàn ông có thể dùng răng lột quần áo của bạn tình. Vậy nên nàng mặc áo ngực rất chặt. Russ đỡ nàng rất nhanh.

“Có, đau chứ.” Anh vẫn để nguyên tay dưới cằm nàng, đẩy đầu nàng ra một chút, rồi dò ý nàng: “Cô vẫn định thử sống kiểu phóng túng à?”

Đúng thế. Nàng đã tránh nói chuyện này nhưng không được nữa. Anh hỏi nàng theo cách nghĩ riêng, và nàng thật sự biết ơn anh. Bây giờ nếu có thể nuốt nước miếng mà không chạm đến lưỡi, nàng đã không bị líu lưỡi thế này.

Laurel cố gắng lắm mới trả lời được, chẳng biết mình có nói lắp không nữa: “Tôi vẫn muốn. Nhưng không phải với bất kỳ người đàn ông nào.” Anh tan nát cả cõi lòng, vậy là nàng chỉ thích hắn thôi sao. “Cũng không phải với người lạ. Nhưng tìm đàn ông khó lắm. Tôi làm trong cửa hàng bánh kẹo, nam giới vào mua kẹo chẳng mấy khi đi một mình.” Nàng bi bô như trẻ con

và nói thật nhiều. Chỉ để giải thích tình thế thật tồi tệ: “Tôi muốn cùng với người đàn ông tôi tin tưởng.”

Russ cầm tay nàng, kéo nàng đứng dậy, vuốt tóc nàng xuống má. Nàng khẽ rùng mình khi hai bàn tay chai sạn của anh lướt trên làn da nàng. “Sao chỉ là một cuộc tình thôi hả Laurel? Tôi không hiểu.”

Đôi khi nàng cũng không hiểu, nên thật khó cắt nghĩa. Nàng hít thật sâu, giữ cả tay kia của anh trong tay mình, nàng tâm sự: “Tôi có một cuộc sống đầy đủ Russ ạ. Tôi không thiếu gì cả. Nhưng tôi rất cô đơn. Tôi chỉ muốn có một người đàn ông bên mình.”

“Gần gũi tôi mỗi đêm.”

Đôi mắt anh tối sầm, nhíu lại, đầy uy lực. Nàng gần như quên cả nhìn vào môi anh, cứ lắng nghe suy nghĩ của anh trong đôi mắt sâu thăm thăm đang hút hồn nàng.

“Anh muốn là người đàn ông đó, Laurel à.”

“Em cũng vậy.” Môi họ dán vào nhau.

“Anh muốn cùng em ngay bây giờ, ở đâu cũng được, rồi mình xáo tung cái giường khó chịu kia lên.”

Ôi Chúa ơi. Laurel quay sang nhìn chăm chăm vào cái giường. Nàng không chắc ngay lúc này nàng đã sẵn sàng chưa. Hôm nay là ngày giữa tuần, mới là đầu giờ chiều.

“Nhưng anh đang làm nhiệm vụ nên không được.”

Sự thất vọng và cả nhẹ nhõm nữa, cảm giác quá mâu thuẫn.

“Tối nay anh quay lại được không? Chúng mình ra ngoài... xem có gì không.”

“Mẹ em không có nhà,” nàng nói để tỏ ý ưng thuận, cố không rên lên vì sung sướng.

“Hay quá!” Anh lùa bàn tay vào tóc nàng và cúi đầu xuống.

Phải một giây sau nàng mới thật sự nhận ra nàng đang được hôn. Môi anh đã ép lên môi nàng tự lúc nào.

Nụ hôn không dè chừng, không ngập ngừng, không khách sáo. Nụ hôn mê đắm, đầy chiếm hữu, ấm ướt và dữ dội. Laurel chỉ kịp bám chặt tay vào mép bàn để bám giữ bờ môi anh. Nàng có thể cảm thấy ở anh niềm khao khát hòa lẫn sự bối rối, nàng cũng vậy.

Nụ hôn làm thế giới quanh nàng như điên đảo, và khi anh dừng lại, nàng thở hổn hển, trống ngực đập liên hồi bập đui nàng như bốc cháy, đôi mắt mở to.

Anh đưa ngón tay lên lau khô đôi môi vẫn đang run rẩy của nàng. “Anh xin lỗi.”

“Không sao.” Nàng trả lời thành thật. Nàng muốn như thế, nàng muốn anh khám phá cả thân thể nàng giống như nàng vẫn muốn lao vào anh vậy.

“Em sẽ làm thế này chứ? Kể cả sau đó ta sẽ thấy hối tiếc?”

Sự hối tiếc không có trong kế hoạch của nàng. “Vâng.”

Nhìn Russ bỗng có vẻ dứt khoát, anh lạnh lùng sắp đặt. “Được rồi, chúng ta sẽ phải làm thế này nữa đây. Chỉ là đóng kịch thôi nhé.”

Anh giơ tay về phía trước, giả bộ như mọi thứ đã kết thúc. Laurel thấy như tất cả các hồng cầu trên mặt nàng dồn hết xuống ngực, rồi lại dâng lên trở lại làm hai má nàng bốc lửa. “Đóng kịch là sao? Chúng ta chỉ diễn thôi à? Anh nói nghe như đào đường thế hả?”

Nhục nhĩ ê chề, Laurel nhìn anh đầy hoài nghi, như thể anh là kẻ trơ tráo đã xúc phạm nàng. Như thể anh là kẻ giả dối. Tại sao ngay từ đầu anh không cắt nghĩa mọi thứ, chỉ rõ ý đồ, và tự tay thực hiện ngay đi?

“Ồ, làm giống như thế thì thô thiển quá Laurel ạ.”

Trước khi kịp đáp lời lại, miệng nàng đã ngọng cứng, rồi nàng bật cười. Họ đang nói những chuyện kỳ dị nhất trong phòng ngủ của nàng. “Anh là đạo diễn.”

Anh nhếch mép cười, rồi đưa ngón tay chạm vào đỉnh mũi nàng. “Tệ quá. Anh không nghĩ vậy đâu. Anh không hay nói nhiều về làm tình đâu. Anh chỉ thực hiện thôi.”

Đó cũng là tất cả những gì nàng thực sự mong muốn. Họ có chung mục tiêu, và giờ mới bắt đầu. “Russ à, anh đang làm tất cả những thứ này vì anh nghĩ anh nên bảo vệ em, hay vì anh đã bị em hút hồn thể hả? Nếu anh làm thế với em vì thương hại thì... không cần anh tốt thế đâu.”

Nàng ham muốn anh, nhưng nàng cũng có niềm kiêu hãnh.

“Laurel!” Russ giật mạnh tay nàng, áp nàng vào ngực, thật nhanh và mạnh mẽ. “Anh không ngủ với ai vì lòng tốt cả. Phải ở bên em là tất cả những gì đã in sâu vào một phần con người anh. Cái phần xấu xa đó đã khao khát được có em ngay từ lần đầu tiên gặp em trong quán cà phê, lúc em quay lưng bỏ anh lại ấy...”

Ôi Chúa ơi, thì ra là vậy. Nàng nắm chặt cái áo sơ mi đầm mồ hôi của anh, rướn người, áp sát vào anh, anh khẽ rên rỉ.

“Đây không phải thử nghiệm chứ? Chắc chắn em đã làm đúng, không nói chuyện với đàn ông lạ.”

“Anh không có ý là chúng ta chỉ thử nghiệm, nhưng ta cần rõ ràng. Khi anh ở bên em, em không được hẹn hò với người khác. Anh không thích thế. Khi em là của anh, thì chỉ là của anh thôi, kể cả chỉ trong một đêm cũng thế.”

Nàng thích thế. “Được rồi, em sẽ không nói chuyện với người khác nữa.”

“Anh cũng làm vậy. Anh sẽ không hẹn hò với ai khác.” Anh vòng tay qua lưng nàng, siết chặt, khẽ lắc người nàng. “Và không viết mail cho Dean nữa nhé, hứa với anh đi Laurel.”

Nàng cắn môi anh. “Nhưng em đã gửi một cái rồi.”

Ôi lạy Chúa, nàng sắp giết anh rồi. Russ lao vào nàng với tất cả đam mê, anh cảm thấy mình đang trượt sâu hơn rồi sâu hơn nữa vào cái gì đó anh cũng không biết gọi tên. Anh sẽ không đến với nàng nữa vì anh cảm thấy có lỗi, thật sự như vậy. Nhưng anh lại muốn bảo vệ nàng, sẵn sàng đánh bật bất cứ kẻ nào có thể làm nàng đau.

Mong muốn bắt được Dean tăng lên gấp cả chục lần. Và ước mơ chinh phục Laurel để cả thập kỷ sau nàng không thèm nhòm ngó đến kẻ nào nữa cũng vậy.

“Em nói gì với Dean?”

Laurel trở dậy, ra hiệu cho anh đến bên chiếc máy tính, nháy mắt với anh, đôi mắt to xanh biếc. “Đây, hắn gửi cho em một cái mail xin lỗi. Anh biết rồi đấy, em nghĩ em có thể giúp anh và nhóm cảnh sát của anh nếu em vẫn liên lạc với hắn. Vậy nên, em bảo hắn hẹn gặp tiếp.”

Đầu anh như sắp nổ tung. Đây là lý do duy nhất tạo áp lực khiến anh cảm thấy hai thái dương như sắp bị nghiền nát đến nơi.

“Em bảo hắn là em đổi ý rồi.” Anh không thể để nàng hành động như miếng mồi nhử được. Anh không thể ở bên nàng từng giây từng phút, và anh biết nàng rất dễ bị tổn thương.

Dean chưa từng tỏ ra quá khích bạo giờ, nhưng chẳng biết đâu được cháy nhà mới ra mặt chuột.

“Sao vậy?” Nàng thắc mắc, không có vẻ gì là bướng bỉnh.

“Vì Dean thường hành động rất cẩn trọng. Hắn ở một chỗ, rồi lại chuyển ngay và trở thành người khác. Hắn phải biết em là ai, em ở đâu. Sau đó hắn xúc tiến rất nhanh.”

“Theo tất cả những lý do anh đưa ra thì em càng nên giữ liên lạc với hắn. Anh cần hắn lộ diện, đúng không? Sau đó anh mới bắt hắn nhờ những

chứng cứ anh đã có, phải không nào?”

“Đúng rồi.” Nhóm của anh có thể đưa hấn về để tra hỏi, lấy dấu vân tay của hấn.

“Mà sao anh biết mỗi nơi hấn dùng một tên hiệu?”

“Một lần ngồi chấp nối những câu chuyện na ná nhau của mấy người bị lừa, bọn anh lần theo được dấu vết của hấn. Dean đã bị bắt hồi mười tám tuổi vì giả mạo chữ ký, vậy là bọn anh có những chữ ký của hấn. Cuối cùng, bọn anh tìm ra hấn có tới năm bí danh khác nhau. Nhưng vấn đề là, khi một người không bao giờ dùng tên thật và bòn sạch tiền của người khác, thì tìm hấn rất khó.”

Dean ẩn mình giỏi lắm, Russ cũng phải ngưỡng mộ hấn.

“Vậy thì đó cũng là lý do anh cần em.”

Anh cần Laurel vì nhiều thứ lắm, tất cả những gì anh đang làm cho nàng, anh sẽ còn tiếp tục. Không đơn thuần là một cuộc điều tra tội phạm. “Đề nghị của em thật tuyệt cứng à, nhưng anh không muốn em dính líu vào nữa.”

“Anh nghĩ em không thể làm gì phải không? Chắc anh sợ em sẽ lừa anh, hay hoảng sợ, hay sẽ lật mặt anh chứ gì.”

Ôi Chúa ơi, Laurel đang nhìn anh giận dữ. Anh chưa có bạn gái là vì thế này đây. Anh không biết làm cái quái quỷ gì để hiểu phụ nữ và làm họ hạnh phúc cả.

“Anh không muốn em bị tổn thương.”

“Em chỉ gửi email thì làm sao mà tổn thương được?”

Hai người cứ chăm chăm nhìn nhau, và tặc tặc, anh phải quay đi trước.

Laurel mỉm cười và anh biết nàng đã thắng thế.

“Em nhớ phải lưu lại mọi thứ hân gửi nhé.”

“Em sẽ làm thế.”

Russ quay đi rồi cúi xuống với lấy đôi giày. “Sáu giờ tối nay anh sẽ quay lại đón em nhé!”

Laurel ngả đầu vào vai anh. “Em chẳng thấy anh nói gì cả.”

Anh băn khoăn không hiểu nàng đã khó chịu tới mức nào vì đôi tai của mình. Nàng chẳng bao giờ tỏ ra chán nản cả. Chỉ có sự kiên nhẫn, và hiểu kỳ. Anh thấy xấu hổ vì có vẻ anh không thể nhớ nổi nàng bị điếc.

“Xin lỗi em. Anh nói sẽ quay lại lúc sáu giờ tối. Được không?”

“Được.” Nàng nghiêng đầu vào gần anh hơn, hương thơm dịu ngọt của nàng lan tỏa như lưu luyến. “Em sẽ đợi anh.”

Ôi, anh cũng mong đến tối lắm chứ. Hơn cả nàng có thể tưởng tượng ra nhiều.

Chương 6

Áp lực phải cảnh giác mọi lúc mọi nơi lập tức tan biến khi Russ bước qua cửa nhà, nhìn thấy cậu em Sean đang trồng cây chuối trên giường, hai chân chạm vào bờ tường, gói khoai tây chiên vương vãi trên đệm. Sean đang hát theo đoạn băng âm ã trên truyền hình. Nếu Russ không nhầm thì đó là màn biểu diễn khủng khiếp của chương trình American Idol.

Chỉ cần nhìn thấy Sean thôi, bao nhiêu căng thẳng mới đây còn nặng trĩu đầu anh chợt dịu lại. Hình ảnh đứa em trai như lời nhắc nhở luôn hiển hiện trước mắt anh, rằng anh đang làm thay công việc của cha mẹ mình. Khi cha mẹ anh qua đời trong tai nạn xe hơi một năm trước, Russ vô cùng choáng váng, anh chìm đắm trong nỗi buồn đau không sao gượng dậy được, và sau đó anh phải chăm sóc đứa em mới mười hai tuổi. Anh muốn bù đắp cho cậu bé tất cả tình yêu thương và sự bình yên mà anh đã được hưởng từ cha mẹ.

Russ tâm nguyện sẽ mãi gắn bó với em mình.

Sean trượt hết các môn ở trường, nó có cái miệng dẻo như nghệ sĩ Howard Stern, và chống đối lại tất cả những gì anh trai yêu cầu - nếu trái với định hướng của nó, mặc dù theo quan điểm của Russ là tốt.

“Sean ơi!” Russ giậm đôi giày đầy tuyết và bước qua cái thảm nâu đã bẩn, anh kéo nó lên để thay.

Sean không trả lời.

“Em làm bài tập chưa?” Đây là trò hai anh em chơi hằng ngày. Russ hỏi, Sean nói dối, Russ kiểm tra và sự thật lộ ra ngay như ván bài lật ngửa.

“Chưa làm tí nào hết.”

Sean chỉnh tiếng nhạc to hơn nữa, và Russ phải hét lên: “Mang vở bài tập ra đây cho anh xem.” Mấy bài này hình như cô giáo giao rồi. Russ cứ nghĩ

Sean đã làm rồi, anh nhìn qua quyển vở bài tập một lần nữa rồi dừng lại ở một bài Sean đã làm xong.

Sean nhún vai xuống một cái: “Em không mang vở về nhà vì hôm nay em không có bài tập.”

Hai thái dương của Russ bắt đầu căng lên. Anh biết Sean đang nói dối, nhưng anh không biết phải làm cái chết tiệt gì bây giờ cả. Những gì anh biết về bọn trẻ chẳng khác gì vài vạt cỏ úa tàn. Anh vẫn nhớ ở tuổi này anh chưa biết lấu cá, cũng không hề liều lĩnh nổi loạn như vậy. Nhưng khi anh mười ba tuổi, cha mẹ anh vẫn còn sống.

Sean xử sự thật thô lỗ, sự thật quá rõ ràng.

Quyết định không đòi co về điểm số ngày mai của Sean nữa, anh nhặt hết giấy rác rơi dọc từ ngoài cửa vào trong nhà đặt một góc. “Anh sẽ đặt bánh pizza cho em ăn tối. Ăn xong thì sang nhà bên cạnh. Đêm nay anh có việc.”

Điều đó làm Sean chú ý. Nó quay người đứng thẳng lên, xoa hai bàn tay trơn nhầy xuống vạt trước chiếc áo chơi bóng rổ. “Cái gì cơ? Không đâu, anh đừng bắt em sang kia.”

“Em sẽ sang, thế thôi.” Hàng xóm của anh, Maria Rodriguez và cô con gái của bà tên là JoJo, đã giúp anh rất nhiều khi anh cần người trông nom Sean. Hai mẹ con cùng nhau nuôi nấng đứa con trai mới hai tuổi của JoJo, và họ cần tiền. Russ cần yên tâm là Sean không phải ở một mình khi anh không làm việc và tận hưởng những khoảnh khắc bất tận.

“Em không cần người trông trẻ. Em không thích ở bên đó. Lúc nào cũng đầy mùi tã lót, bà Maria lại còn hay đánh vào tay em nếu em chửi thề nữa.” Nhìn Sean có vẻ căm phẫn lắm, nó nghiền nát một miếng khoai tây chiên và tung những mảnh vụn lên giường như đám hoa giấy.

“Em phải dọn sạch đống này đi,” Russ nói và chỉ tay xuống giường, cảm giác thấy huyết áp đang tăng lên. “Và bà Maria có quyền đánh em nếu bà

ấy nghĩ em đáng bị như thế. Nếu dùng mấy trò láu cá lại thì em sẽ không phải lo lắng gì cả.”

“Thế là cực kỳ lạm dụng trẻ em đấy anh ạ.” Sean liếc nhìn anh trai, rồi cố ý lấy một miếng khoai tây chiên khác, nghiền nát và tung ra nền nhà đầy thách thức. “Em sẽ gọi cảnh sát bắt anh.”

“Anh là cảnh sát đây, đồ thô lỗ.”

Anh hít một hơi thật sâu rồi giật gói khoai tây chiên khỏi tay Sean trước khi mấy mảnh vụn kịp rơi xuống tấm thảm.

“Trả cho em!” Sean cố gắng túm lại gói khoai tây, nó cầm được vào một góc túi, hai anh em giằng nhau một hồi.

Cuối cùng Russ giật mạnh được cái túi, anh cuộn nó giấu biệt vào trong cái áo sơ mi ướt đẫm mồ hôi. Anh không thể bắt Sean làm bài tập hoặc cấm nó chửi thề như những tay tài xế hay bức bối, nhưng anh có thể ngăn Sean bẻ vụn khoai tây chiên vứt bừa ra nhà, khi thật.

Sean từ bỏ trận chiến, nằm xoài ra giường. “Thế tối nay anh làm gì đấy? Có vụ gì à?”

Trước khi vụ tai nạn xe hơi phá vỡ cuộc sống tươi đẹp của Sean, hai anh em chơi với nhau rất tình cảm, cứ như họ đã xa nhau tới mười bảy năm chưa hề gặp mặt vậy. Hai anh em hay lang thang cùng nhau, cùng chơi trò chơi điện tử, nói chuyện về thể thao và phim ảnh và cả phụ nữ nữa khi họ lớn hơn. Sean rất tò mò về nghề nghiệp của anh, và hai anh em hầu như rất thích bạn bè của nhau.

Russ rất mong trở lại thời gian đó. Anh muốn Sean đừng coi anh là cai ngục của nó nữa, anh muốn Sean ghi nhớ những tháng ngày tươi đẹp, trước khi mọi thứ biến mất. “Không, không phải là công việc. Anh chỉ ra ngoài ăn tối với một người bạn thôi.”

Và hy vọng nhiều hơn thế nữa.

Phản ứng quen thuộc của Sean. “Cái gì? Một người bạn á? Năn nỉ mà. Anh phải trông em mà. Cho em đi với. Em sẽ ngồi ngoan, anh cứ làm gì thì làm.” Nó ngồi tử tế xuống giường. “Thế này này.”

Russ không thể tranh cãi điều này. Cha và mẹ anh lúc hấp hối cũng đã dặn lại. Anh phải thay cha mẹ mình chăm sóc em.

“Em biết không Sean? Dừng lại đi. Anh chỉ ra ngoài một lát thôi.”

Sean đứng dậy gục gặc đầu. “Anh muốn làm gì cũng được, em thì phải đi học rồi lại bị giam cầm với mấy bà già và trẻ con. Thật không công bằng.”

“Có ai dám nói cuộc sống là công bằng đâu nào?” Russ vặc lại. “Mà đi học thì có gì là khó khăn. Em chẳng làm gì cả.”

Câu trả lời duy nhất của Sean sau đó là tiếng đóng sầm cửa lại. Nó vào phòng ngủ rồi.

Russ xuống bếp lấy một cốc bia, tự nhủ chẳng có gì phải áy náy cả.

Nhưng sao anh thấy ngực mình đau tức và đầu nặng như chì thế này?

Anh vứt đồng giấy loại và khoai tây chiên lên bàn, rồi anh mở tủ lạnh và nói với hộp sữa: “Tao ghét làm người lớn lắm.”

Chiếc đèn báo chuông cửa trong phòng Laurel lóe sáng làm nàng phát hoảng. Russ đã đến rồi. Nàng đang không mặc quần. Sẽ không có màn phối hợp ăn ý nào cả nếu nàng muốn: (a) giữ gìn phẩm giá của mình mà lại không chiếm đoạt anh, và (b) mở cửa trước khi anh từ bỏ và đi mất.

Rắc rối rồi vì nàng chưa hỏi anh xem hai người ăn tối ở đâu. Cả giờ đồng hồ trôi qua rồi mà nàng vẫn chưa tìm được gì để mặc và cuối cùng nàng vẫn chỉ mới mặc một chiếc quần lót màu đen và một bộ áo len chui cổ màu xám.

Chộp lấy cái chân váy màu đen nàng đã vứt bỏ vì không ưng ý, nàng xô chân vào, sau đó đập mạnh đôi bốt đen cao đến đầu gối xuống nền nhà rồi chạy xuống. Ra đến đầu cầu thang nàng ấn mạnh chân vào đôi bốt rồi cài lại, nàng suýt ngã lăn xuống tầng dưới vì lao xuống cầu thang trên đôi gót giày cao nhọn hoắt. Khi đập người vào thành gỗ cứng, nàng bỏ qua bậc cầu thang cuối cùng và vấp ngã.

Nóng vội đến không kịp thở, cuối cùng nàng cũng lao ra mở được cửa. Nàng nhìn Russ mỉm cười bối rối: “Chào anh.”

“Chào em.” Anh cũng đáp lại dù không cười. Nhìn anh vẫn giống như hai lần trước nàng gặp, rất tự nhiên mà hấp dẫn, lần này thì anh để cái mũ bóng chày ở nhà rồi. Tóc anh dày và mượt mà giống như anh vừa vuốt keo sau khi tắm hay vừa mới rẽ ngôi xong.

Nàng nên mặc quần bò như mọi lần mới phải.

“Em... đẹp quá!” Anh nói, ánh mắt dán chặt vào nàng.

“Cảm ơn anh.” Thấy ánh mắt anh nhìn như muốn nuốt lấy mình, Laurel cảm thấy thoải mái hơn với bộ đồ nàng chọn vội, thân thể nàng đang phản ứng lại ánh nhìn cháy bỏng đầy ý sở hữu của anh. Ngực nàng căng lên sau lớp áo len và anh đã nhìn thấy. Nàng biết, vì anh cứ nhìn mãi vào đó, anh quay đầu lại rồi lại quay lên rất chậm.

“Anh định hỏi em có muốn ra ngoài ăn gì không, nhưng nhìn bộ đồ em mặc thì anh nghĩ tốt hơn nên giữ em trong nhà.” Anh bước vào trong và đóng cánh cửa lại phía sau lưng. “Bây giờ anh đổi ý rồi. Anh nghĩ tốt hơn chúng mình ở đây thôi.”

Laurel không quay lại, ngay cả khi anh đứng trước mặt nàng và cởi áo khoác. “Tại sao thế?” Nàng hỏi, nàng muốn nghe anh giải thích, trái tim nàng đang đập thình thịch và lòng bàn tay đã toát mồ hôi, thân thể nàng đang nhức nhối.

“Vì cả hai chúng ta đều muốn lên gác, phải không nào?”

Anh thật êm dịu làm sao. “Em muốn vậy.” Nàng nói với anh, rất thành thật, đầy cảm xúc với niềm vui thích và ngạc nhiên vì những lời nói táo bạo của anh.

“Đấy. Vì anh cũng thế.” Russ ném cái áo khoác theo hướng anh đi làm nó trượt trên sàn nhà.

Laurel chạy theo nhặt lên, ít nhất cũng phải treo nó lên móc quần áo phía cuối cầu thang chứ. Nàng cúi người xuống và buột miệng kêu oai oái khi Russ chạm vào nàng. Đúng chỗ đó, sau hông nàng.

Không giống như anh lỡ tay chạm nhẹ vào nàng hay kiểu vỗ về thân mật, cũng không mạnh như kiểu phát mông trẻ con. Đó là sự mơn trớn, tay anh chủ động chậm chậm đưa dọc theo chân váy, ngón tay cái của anh lần theo đường chỉ chiếc quần nhỏ của nàng dưới lớp áo len.

Nàng đứng dậy, vẫn cầm áo khoác của anh trên tay, không giấu nổi ánh mắt ngạc nhiên tột độ của mình.

“Gì vậy?” Anh hỏi, nhướn lông mày lên, khoe miệng cố hé một nụ cười. “Anh chỉ đang cố gắng làm em chú ý để bảo em mặc kệ cái áo khoác thôi mà, anh không quan tâm đến nó.”

“Em nói anh có thể khóa tay em lại.” Không phải nàng thực sự nghĩ vậy, nhưng nhắc anh một xíu cũng có sao, nàng có thể lên tiếng phản ứng lại còn hơn là cứ nhảy nhẩy như con mèo suốt ngày ve vẩy cái đuôi.

Anh nhún vai. “Nhưng vòng ba của em lại ở gần anh hơn.” Anh hài hước, tiến lại phía nàng, Laurel cứ lùi mãi đến khi thấy cầu thang chạm sau lưng. “Mà đôi giày này, cái váy này, những đường cong của em, lạ lùng quá, làm sao anh quay đi được.”

Nàng không thể nghĩ ra câu nào để nói ra lúc này mà không bị nói lấp hay bật khóc.

Anh dừng lại ngay trước mặt nàng. “Em có thích đồ Trung Quốc không?”

“Cái gì cơ?” Đọc lời nói qua môi người khác không phải môn khoa học chính xác, đã rất nhiều lần nàng nghi ngờ cách hiểu của mình.

“Đồ ăn Trung Quốc ấy. Mình có thể đặt vài món rồi ngồi đây ăn nếu em đồng ý.”

Không vấn đề gì với nàng. Thật ra nàng chỉ muốn hai người đừng ăn vội mà đi thẳng lên phòng nàng và nàng sẽ lột chiếc áo sơ mi của anh ra ngay lập tức. Nàng muốn khám phá lớp cơ bắp của anh dưới tấm vải kia. Ngay bây giờ.

“Được đấy. Nhưng anh gọi nhé. Mẹ em để một danh sách những cửa hàng bán đồ ăn mang về trong bếp ấy.” Nàng vẫy tay chỉ về phía phòng bếp rồi liếm môi. Giá mà mẹ biết nàng đang dùng cái danh sách trong ngăn bếp sạch sẽ và ngăn nắp của bà cho mục đích bất chính nhỉ. Nàng không biết mẹ sẽ vui hay khó chịu nữa.

Russ gật đầu. “Được rồi. Chỉ đường đi.”

Laurel cảm nhận được ánh mắt mê đắm của anh dành cho nàng như lúc này nàng bị đập đầu xuống nền sành lớn. Nàng bước đi chậm chậm, xuýt xoa cái đầu gối của mình. Không phải ngày nào nàng cũng đi boots cao, và nàng phải điều chỉnh dáng đi của mình đôi chút để không bị vấp ngã hay chao đảo như chim. Chiếc bàn liền trong bếp có một ngăn kéo đựng đầy bút chì, kẹp giấy, chìa khóa dự trữ và thực đơn của các nhà hàng. Laurel kéo ra tìm địa chỉ của nhà hàng Trung Quốc Hunan rồi đưa tay chỉ cho Russ.

Nàng giật mình nhận ra cảnh tượng anh chàng này đứng trong bếp nhà mình thật lạ lùng - nhìn mới nam tính làm sao, làm nàng mê mẩn. Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh giản dị, vạt áo hững hờ vắt qua thắt lưng anh. Chiếc quần bò của anh nhẵn mịn đã bạc màu và có vết xé gần đầu gối. Đôi giày đi bộ kia có vẻ khá hơn chút.

Thế là đã sáu năm rồi kể từ khi cha nàng qua đời, Laurel thấy, những đồ vật hay cách sắp xếp của cha nàng khi còn ở với hai mẹ con, tuy không đáng

kê, đã bị mẹ nàng bỏ đi và trang hoàng bằng những đồ đạc mới. Chỉ có căn bếp là vẫn giữ nguyên nền gạch trắng đen, có từ khi căn nhà mới xây, và mái ngói bằng đất nung màu nâu trắng ấm áp cũng chưa thay đổi. Mấy ngăn tủ bát sáng bóng hơn hồi cha nàng còn sống, các tủ đựng đồ được xếp đầy bình sữa và nến thơm.

Russ nhìn ra địa chỉ của nhà hàng, và rồi nhìn nàng, rất rất rất triu mến.

“Em muốn ăn gì nào?” Anh búng nhẹ vào cái thực đơn. “Thịt lợn chua ngọt nhé? Hay gà hạt điều?”

“Số 7.” Nàng chỉ vào món gà đậu xanh. “Anh muốn uống gì không? Rượu nhé? Hay bia?” vẫn còn ít bia trong góc tủ lạnh sau bữa tiệc Giáng sinh mẹ nàng tổ chức. Nàng nghĩ bia đó vẫn dùng tốt, và Russ có vẻ hay uống bia.

“Cho anh bia đi!” Anh nhìn quanh, rồi dừng mắt trên chiếc điện thoại trong hộp gần lò nướng.

Laurel thò đầu vào tủ lạnh tìm ra một lon Heineken. Dùng cốc hay không nhỉ? Nàng băn khoăn, sau đó tự hỏi có gì đâu chứ. Nàng bật nắp bia rồi để nó lên chiếc tủ gần Russ, ngắm nhìn anh khi thấy anh nói chuyện điện thoại. Nàng không nhìn rõ miệng anh vì bị chiếc tay cầm điện thoại che mất, nhưng nàng vẫn thích thú nhìn môi anh chuyển động, những đường cong mạnh mẽ của chiếc quai hàm hiện rõ khi anh nói, nàng thích nhìn cả cách anh nói thật dịu dàng.

Nàng nhìn môi anh đọc lời rất dễ. Với một số người thì điều đó đúng là sự nỗ lực lớn lao. Có một vài người nói nàng còn không bao giờ nhìn được từ nào cả. Với Russ thì hầu như nàng hiểu được hết những gì anh nói. Anh không bao giờ nói nhanh, cứ đều đều, điềm đạm và rõ ràng, đúng như những gì nàng đã tưởng tượng về anh.

Lạc vào những suy nghĩ chỉ riêng mình biết, nàng đã lấy cho mình một cốc vang đỏ và uống hết một nửa tự bao giờ. Anh trở lại cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

“Mười lăm phút rồi.”

“Tuyệt thật!” Họ đăm đuối nhìn nhau.

“Bia của anh đây.” Nàng nhắc mạnh lon bia lên, sánh vệt nước màu hổ phách trên tay.

“Cảm ơn em.” Anh nhận lấy cốc bia và cầm nguyên tay nàng trên đó. Trước khi nàng kịp định thần lại, anh đã uống hết vệt bia vừa vương trên cổ tay nàng, lưỡi anh trượt trên da nàng ẩm ướt.

Mi mắt nàng run run khép lại khi kịp cảm thấy bờ môi anh thật ấm và ẩm ướt, đầy khao khát đưa mạnh vào phía trong cánh tay của mình. Khi lưỡi anh lang thang giữa ngón tay cái và ngón trỏ của nàng, nàng khẽ rùng mình, chỉ muốn quẩn quại trong niềm mê mê bất tận. Anh mút mạnh ngón tay nàng rồi trượt lại, để nguyên đôi môi trên cổ nàng. Laurel có thể cảm thấy trái tim mình đang đập mạnh đầy háo hức.

Chúa ơi, đã lâu rồi, đã lâu lắm rồi nàng mới lại biết đến đàn ông. Hồi đó nàng mới mười chín tuổi, cùng với một cậu bé, còn chưa hiểu về cơ thể mình, vụng về trong niềm khao khát lao vào nhau. Russ không phải là một cậu bé. Anh là một người đàn ông mạnh mẽ, những đường nét thô ráp đầy nam tính, cả những chiếc quần bò anh mặc và chiếc bóng của anh đổ dài trong chiều cũng thật vững chãi.

Rất chậm rãi, anh đưa lưỡi dò dẫm trên da thịt nàng, di chuyển tỉ mỉ đến những điểm ngẫu nhiên. Ở chỗ này rồi chỗ khác, nàng không tài nào đoán biết lưỡi anh sẽ đặt tiếp vào đâu. Không báo trước, anh âu yếm từng điểm trên da nàng, rồi một giây sau lại chạm tới bờ môi nàng, nuốt chửng nó bằng một nụ hôn dịu dàng đầy mơ trốn. Mắt Laurel hé mở, nàng thấy anh đang nhìn mình thật cao ngạo, đôi mắt anh như biết nói, khóe môi anh ánh lên một nụ cười.

“Anh lại làm thế nhé?” Anh hỏi, có vẻ đã biết chắc câu trả lời, anh trườn ra sau cổ nàng.

Nàng định gật đầu, nhưng chưa kịp cúi xuống thì anh đã ngả đầu nàng ra sau và môi họ quyện chặt vào nhau. Nụ hôn này không nhẹ nhàng, không ngọt ngào, hay ngập ngừng dò dẫm nữa, nó nóng bỏng, nồng nàn và gấp gáp điên cuồng, đôi bàn tay anh di chuyển táo bạo, rồi lưỡi anh trượt dọc bờ môi dưới của nàng tìm lối vào.

Laurel rên rỉ khi nhìn thấy mắt anh vẫn nhắm nghiền đầy ham muốn. Cơ thể nàng muốn bốc cháy vì khao khát, nàng vòng tay ôm cổ anh, bám riết lấy từng cơ bắp chắc khỏe. Ngực nàng tì sát vào anh, đôi bầu vú tròn đầy, căng lên rạo rực. Nàng cảm giác không còn giữ thăng bằng được nữa. Nàng muốn tất cả mọi thứ anh có thể cho nàng, ngay bây giờ. Và khi chiếc lưỡi nóng bỏng của anh xoắn lấy lưỡi nàng, Laurel buông tay tháo khuy quần anh ra để họ quyện vào nhau đắm đuối.

Tay nàng chạm nhẹ vào quần anh.

Anh ghì chặt mái tóc nàng, môi họ dính chặt nhau, như muốn nghiền nát, muốn hòa vào nhau làm một. Nụ hôn của anh mang theo hương vị của bia, chiếc cằm đầy râu của anh cọ vào má nàng, thô ráp theo từng chuyển động của anh. Laurel luồn ngón tay vào tóc anh kéo mạnh, nàng chìm trong khoái lạc bất ngờ khi bàn tay anh trườn xuống kẹp lấy nàng từ phía sau, mãnh liệt và không một chút dè dặt.

Đây là sự thật, đây là thật, nàng tự nói với mình trong niềm khoái cảm điên cuồng. Nàng quặp từng đầu ngón tay lại để giữ anh thật chặt, chỉ sợ anh sẽ dừng lại.

Nhưng Russ chợt lùi lại một bước, lon bia trên tủ rơi xuống. Anh đưa cả hai tay lột chiếc áo len của nàng lên, luồn tay vào trong áo nhỏ. Laurel chơi với trong bao khát khao, mê đắm và ẩm ướt, nàng thảng thốt sao anh đưa nàng vào đam mê nhanh đến vậy, sao nàng gần anh đến vậy ngay trong chính phòng bếp của mẹ nàng.

Anh thì thầm gì đó vào làn da nàng, hơi thở và đôi môi anh mơn trớn, nhắm nháp quanh ngực nàng. Laurel ngả hết về anh, ép anh sát vào những ngăn

tử. Nàng buông tay khỏi quần anh, hai đầu gối nàng cọ vào đùi anh. Rồi nàng không thể giữ được anh nữa. Nàng vòng tay anh ra sau đỡ lấy lưng mình và nằm xuống nền bếp, ngay phía dưới anh đang tràn trề xúc cảm.

Nàng biết mình rên rỉ, nhưng nàng chẳng để tâm.

Laurel biết mình không thể dừng lại được. Nàng đang lao vào anh.

Russ nghiêng rặng lại, cố gắng không lộ ra hơi thở hỗn hển của mình. Ôi Chúa ơi, Laurel như rời ra trong tay anh và đó là cảnh tượng gợi tình tuyệt diệu nhất mà anh từng thấy.

“Ôi Laurel ơi, em quá nóng bỏng.”

Nàng không trả lời, nhưng níu lấy người anh với đôi mắt mở to. Hai má nàng ửng hồng. “Thật không thể ngờ được.”

“Với anh thì có.”

Nàng khẽ quay đầu rồi bỗng giật nảy người, suýt vấp ngã. “Ôi, người đưa bánh tới rồi.”

Russ nghe thấy tiếng chuông cửa yếu ớt cùng lúc nàng chỉ tay vào chiếc đèn báo cảnh điện thoại. “Anh sẽ ra lấy.” Vì chỉ có anh vẫn còn mặc đồ trên người.

Nhưng anh giật mạnh chiếc áo len của nàng xuống khi trao cho nàng một nụ hôn thật nhanh. Nàng chỉ chớp mắt và cọ cánh tay vào váy, nhìn nàng vẫn còn vẻ bàng hoàng khi anh quay đi và hướng về phía anh nghĩ là cửa chính.

Anh hầu như bị mất phương hướng, rẽ nhầm vào phòng ăn rồi lên tận phòng để đồ. Anh phải quay lại lối cũ. “Nhà như cái bảo tàng!” Anh cầu nhàu, mặc dù không thấy khó chịu chút nào.

Lúc này chỉ có cái đèn hiệu mới chỉ rõ lối thôi.

Phải chỉ đường cho người đi nhận bánh chứ nhỉ, Russ quay lại phòng bếp. Anh hy vọng họ sẽ ăn ở đây.

Lén nhìn vào phòng ăn, anh thấy lo lơ để rơi một miếng trứng lên cái thảm Ba Tư thì nguy. Thực ra ngồi ăn trong bếp không hẳn tốt hơn.

Toàn những đồ đắt tiền mong manh, những dụng cụ bằng thép không gỉ trắng bóng, có rất nhiều hoa nữa.

Bếp nhà Laurel giống như một khu trưng bày hàng đồng bừa kiện vậy.

Không phải vì anh có vấn đề gì với hoa, chỉ là anh không thể thoải mái được khi mọi thứ đều quá hoàn hảo. Không phải anh muốn cái bếp xấu xí nhà anh phải ngượng mộ phòng bếp nhà nàng, nhưng anh cũng không nghĩ sẽ đưa Laurel về nhà vào một ngày gần đây.

Laurel đang ngồi ở cái bàn ngay trước khung cửa sổ lớn nhìn ra sân sau, và đầu đó trong bóng tối, có một hồ nước. Tấm kính trên mặt bàn chạy dọc theo mảnh khăn ăn và cốc rượu của nàng. Nàng đã rót bia vào cốc cho anh. Nàng mỉm cười bối rối khi anh ngồi xuống bên cạnh, mở miệng túi giấy đựng đồ ăn ra.

Ngượng ngùng. Rõ ràng nàng đang ngượng, tay nàng đặt ngay ngắn trên vạt váy và đầu gối khép lại như thể phản đối chuyện lúc này. Russ tưởng tượng anh sẽ chén sạch đồ ăn trong tủ lạnh rồi tiến thẳng lên gác vào cái phòng lớn đầy những dải đăng ten của nàng. Nhưng bây giờ anh thấy cần phải bước đi cẩn thận.

Anh đã đi quá nhanh, quá sớm. Dù rằng chính nàng mới là người cố gắng trèo lên người anh, và khi anh chạm vào nàng, nàng tan chảy. Anh nên chậm lại mới phải, chỉ cần khéo léo với nàng một chút.

Giống như anh đã từng là anh chàng Quyển rũ.

Kéo một hộp cơm ra khỏi cái túi, anh đập bốp vào miệng hộp một cái. “Bây giờ em đói rồi chứ? Trong cái hộp này luôn có nhiều đồ ăn lắm. Nhưng thử

mở cái hộp nhỏ này ra mà xem, sẽ có mười hai phần rơi ra. Ngạc nhiên lắm đấy!”

Nàng bật cười, dù vẫn còn hơi gượng.

“Laurel à, em nói cho anh nghe về ngôi nhà này đi. Nếu nhà Wilkins chuyển tới vào năm 1957 thì em sống với mẹ thế nào? Bố mẹ em ly dị à?”

Làm cho nàng thoải mái hơn, đó là chiến lược của anh.

Nàng hít thật sâu rồi đẩy chiếc khăn ăn về phía hộp cơm anh đã mở ra mời nàng. “Không. Ông bà nội em mua ngôi nhà năm 1957, sau đó ông bà về hưu thì để lại cho bố em rồi chuyển tới Florida. Lúc đó em còn bé lắm. Em đã lớn lên ở đây. Cha em mất lúc em mười chín tuổi.”

Ruột gan Russ như thắt lại. “Anh xin lỗi. Anh hiểu cảm giác đó.”

“Anh hiểu á?” Laurel giơ tay lên ngăn anh xúc thêm cơm cho nàng.

“Bố mẹ anh vừa mất năm ngoái. Do tai nạn xe hơi.” Dù chỉ nói về chuyện này thôi anh cũng thấy đau đớn.

“Ôi!” Nàng đưa tay về phía anh rồi nắm chặt những ngón tay của anh. “Em xin lỗi. Chắc phải tồi tệ lắm.”

“Ừ.” Anh tự đánh chính. “Nhưng anh sẽ vượt qua hết, anh ba mươi tuổi rồi cơ mà. Chỉ có Sean là em trai anh mới bị mất những khoảng thời gian tuyệt vời nhất. Tháng Ba này nó mới mười bốn tuổi, và nó luôn chăm chọc anh. Anh thay thế bố mẹ nhưng không tốt lắm.”

Laurel quên cả ngượng ngùng vì đã để Russ giật tung váy lên chỉ sau mười lăm phút từ khi anh tới trong lần hẹn hò đầu tiên. Nỗi đau trên khuôn mặt anh lay chuyển nàng. Sự buồn nản hằn sâu trong đôi mắt anh, nàng muốn an ủi anh, truyền lại cho anh niềm tin mà chính anh đã mang tới cho nàng.

“Em ấy thật may mắn vì đã có anh. Nếu không mọi chuyện còn tệ hơn nữa.”

Anh cười, nhưng là nụ cười buồn. “Anh không chắc. Anh chẳng biết gì về trẻ con cả Laurel ạ. Lúc nào nó cũng nổi cáu, vênh váo và bướng bỉnh.”

“Đó chẳng phải là tâm lý tuổi dậy thì sao?”

Russ đổ mì ra đĩa. “Có thể. Nhưng anh không biết phải làm thế nào cả.”

“Có thể ngay bây giờ thì chưa. Nó vẫn đang buồn lắm, trẻ con phản ứng với những chuyện đó khác chúng ta. Khi cha em mất, em chỉ trốn tránh mọi thứ. Em cứ ngồi lì trong phòng, chẳng làm gì ngoài ăn với xem phim.”

“Thế sau đó em vượt qua mọi chuyện lúc nào? Khi nào em bắt đầu trở lại như cũ?”

“Em nghĩ chỉ mới cách đây năm ngày, khi em lấy hết can đảm đến quán cà phê gặp Russ Evans.”

Russ đánh rơi cả đĩa xuống. “Laurel à, nói cho anh biết điều này trước khi mình lên gác nhé.” Ánh mắt anh dính chặt vào nàng, quá ấm áp và hơi ranh mãnh nữa, má nàng ửng đỏ.

Nàng cần phải học cách kiểm soát để không đỏ mặt. Đó không giống hình ảnh mới của nàng.

“Anh muốn biết gì?”

“Em còn trinh trắng không?”

Chương 7

Sự ngỡ ngàng ngừng lại trở lại, nàng bẽ bàng quá.

“Không, em không còn trinh trắng.” Thật ra theo nghĩa đen thì đúng như vậy, mặc dù chưa anh chàng nào biến nàng thành ngôi sao như trong những đoạn băng quay cảnh nóng.

Russ có vẻ đỡ căng thẳng. “Vậy thì tốt rồi.”

Nàng băn khoăn không biết mình thể hiện có vụng về lắm không, Laurel nhai một hạt đậu rồi trấn an anh: “Em đã làm tình sáu... không, phải bảy lần rồi.” Nhưng lần thứ bảy không tính vì tên bạn trai hồi đại học của nàng đã mất thăng bằng và ngã ngựa trước khi hoàn thành cuộc ân ái.

Đang cúi gằm mặt xuống đĩa, nàng ngược mắt lên đến khi chạm vào quai hàm của chàng.

“Cái gì? Không hẳn đã tốt mà.” Anh xoa cằm, có vẻ hoảng hốt.

Cảm giác ấm áp anh mang đến cho nàng chợt biến mất. “Ồ, em xin lỗi vì đã làm anh thất vọng. Em nghĩ đàn ông thích những cô gái còn trinh trắng, thật là kỳ quặc.”

“Anh thì không.” Anh trả lời ngắn gọn. “Anh không có thời gian hay kiên nhẫn để chỉ dạy việc này, em hiểu không?”

Đó là quan điểm của anh. Anh thích con gái hơi lẳng lơ một chút. “Đây hoàn toàn không phải là thông tin làm anh choáng chớ. Em đã nói với anh là em mất một khoảng thời gian khá dài.” Chẳng buồn ăn nữa, nàng ngoáy ngoáy đĩa cơm lên.

“Anh xin lỗi, ôi Chúa ơi, anh xin lỗi. Nghe có vẻ không đúng tí nào.” Russ đứng dậy, vòng qua chiếc bàn sang phía nàng. “Anh không cố ý châm chọc em đâu.”

Nhưng vậy là lừa tình nàng còn gì nữa. Laurel quay đi, nghiêng về phía cửa sổ.

Anh giữ tay trên thành ghế kéo nàng lại, mùi đàn ông của anh bủa vây lấy nàng. Anh nâng cằm nàng lên, giữ cho nàng nhìn vào khuôn mặt mình. “Chỉ cần em chắc chắn đây là điều em muốn.”

Anh đã ở chỗ nào thế cơ chứ. Đây chính xác là những gì nàng muốn mà. “Em chắc chắn.”

Khuôn mặt anh phảng phất nét sâu muộn, nàng cảm thấy những gì nhìn thấy không phải do nàng tưởng tượng ra.

“Bởi vì đây là tất cả những gì anh có thể cho em. Niềm vui - thật là nhiều - ngoài ra anh chẳng có gì cả. Sean đã lấy đi tất cả mọi thứ của anh.”

Niềm kiêu hãnh làm nàng nhắm mắt lại, hếch cằm lên, ngời thẳng vai đáp lại. “Em không bao giờ đòi hỏi gì khác.”

Anh nhìn nàng như thể anh chưa chắc chắn có thể tin câu trả lời của nàng. “Thôi được rồi. Nếu thật sự em muốn, nếu em thích.”

“Russ à, nghe như thể anh mới là người chưa chắc chắn vậy.” Laurel đẩy thành ghế lại phía cửa sổ, cố gắng tránh khỏi anh. Nếu anh còn ngập ngừng, và sẽ rời khỏi đây bây giờ, thì nàng không bao giờ muốn chuyện này lặp lại nữa, không muốn người thấy hơi thở của anh, không muốn nhìn thấy anh, không muốn bị anh quyến rũ nữa. “Em xin lỗi nếu đã làm anh khó chịu. Em không định...” Nàng không thể nói to có những khoái cảm tuyệt đỉnh cùng với anh. “Đó chỉ là qua đường thôi, giống như em đã nói, nên nếu anh không muốn cùng một người thiếu kinh nghiệm cũng không sao. Em hiểu mà.”

Nàng nở một nụ cười xã giao, kiểu cười mà mẹ nàng đã dạy để dùng trong những tình huống khó xử. “Tôi đã có một buổi tối thú vị, cảm ơn anh.”

Anh đứng dậy, nàng nhướn đôi lông mày nhìn lên mái tóc anh. Tay chống nạnh, anh nói: “Ôi, nghe cách em nói kìa, ghê quá. Nhưng anh chưa sẵn sàng bỏ về đâu.”

Nàng như ngừng thở, nàng phải kẹp hai đùi lại để đỡ thấy cảm giác đau đang nhói lên ở đó. “Chưa là sao?”

“Là không. Mình lên gác đã chứ, tối nay sẽ phải thật đáng yêu hơn nữa.”

Ôi Chúa ơi. “Nếu anh muốn.”

Anh cười toe toét. “Lên thôi nào. Ai là người tiếp theo hỏi người còn lại có chắc chắn không sẽ bị phạt đánh đòn nhé. Cả hai ta đều muốn lên đó phải không? Lên gác ấy.”

“Đúng thế.”

“Được rồi.” Niềm vui sướng trở lại, cả hai nhìn nhau âu yếm. Russ đóng gói hết các hộp thức ăn lại, xếp gọn lại rồi mở tủ lạnh. Cái tủ lạnh sạch tinh khiết, chứa đầy sữa không kem, các hộp sữa chua nhỏ và cà rốt non. Anh đặt mấy hộp thức ăn ngay trước ngăn đựng trứng và thêm vào danh sách các việc cần ghi nhớ là dọn sạch cái tủ lạnh ở nhà. Anh vẫn để ít thịt giảm bông từ hồi Giáng sinh trong đó.

Xong việc, anh quay lại thì thấy Laurel dọn đĩa vào bồn rửa bát. Nhìn nghiêng dáng nàng thật mỏng manh, những đường cong của nàng luôn làm anh thèm muốn. Nàng đẹp quá, một vẻ đẹp tự nhiên không tô vẽ, không giả tạo. Russ vừa hăm hở muốn đến bên nàng lại vừa sợ động vào tác phẩm tuyệt mỹ ấy.

Nàng chỉ có một người bạn trai hồi đại học rồi chọn cuộc sống độc thân. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh xua đuổi những nỗi sợ hãi khỏi đầu nàng?

Anh không chắc mình có thể xóa sạch những cảm xúc đó, nàng sẽ hét lên hay làm gì đó tương tự, ai mà biết được. Anh chỉ phải điều chỉnh cho chuyện ấy thật chậm, chắc là nàng sẽ thích những gì anh làm. Rõ ràng ngay

trước bữa tối nàng đã leo lên người anh, tan chảy trong xúc cảm nồng nàn trên cơ thể anh, nhưng như thế không có nghĩa là lúc nào nàng cũng chủ động. Anh tỏ ra ham muốn đến cuồng nhiệt nàng nhưng đã kịp cưỡng lại, vén tóc nàng lên và hôn vào cổ nàng.

Nàng khẽ thở dài nhượng bộ, một thứ âm thanh mềm mại thoảng qua. Russ cắn tai nàng, thở vào đó thứ hương thơm ngọt lịm như đã thành một phần mùi vị tự nhiên trên cơ thể nàng. Tóc nàng mơn trớn trên mũi anh dịu mát, những ngón tay của nàng ôm chặt chân anh.

Rồi nàng quay lại thật nhanh, làm anh phải sửng sốt: “Em muốn lên gác ngay bây giờ.”

“Em dẫn đường đi, công chúa.”

Laurel cầm tay anh theo cách mà anh cực kỳ thích, và kéo mạnh anh về phía chân cầu thang phía cửa phòng bếp. Anh đoán nàng sẽ dẫn anh đi cầu thang của người giúp việc. Mặc dù ý nghĩ dùng cầu thang máy vụt qua trong đầu lúc hai người băng qua phòng nhưng họ vẫn rẽ qua chiếc cầu thang bộ đi lên tầng ba.

Vào đến phòng mình, Laurel quay lại với anh, đôi mắt xanh biếc sụp xuống đầy e thẹn. Mắt cá chân nàng đứng đưa trên gót giày. Nàng khoanh tay lại, như thể không biết làm gì với hai cánh tay vậy.

Russ vươn tay ra sau cởi chiếc áo sơ mi. Như vậy mới bắt đầu cùng nàng được.

Nàng trở mắt nhìn anh, rồi lóng ngóng. Nàng khẽ liếm môi.

Anh ném cái áo xuống sàn, thưởng thức niềm khao khát hiện rõ trên nét mặt nàng. Đá bay đôi giày ra khỏi chân, anh tiến lại gần nàng. Tự nhắc mình phải thật chậm thôi, anh đưa đôi bàn tay nàng ép vào tấm ngực trần của mình.

Laurel rên lên vì vui sướng, đôi mắt rưng rưng khẽ chớp. Nàng miết nhẹ từng ngón tay lên làn da anh, lần lữa trên những sợi lông trên ngực anh, rồi trượt xuống phía bụng, ôm cứng lấy lưng nàng, Russ đưa làn môi hôn lên nơi mí mắt mong manh của nàng, cảm nhận hàng mi nàng rung rinh trên đôi môi thô ráp của mình trước khi lại hôn lên mí mắt bên kia. Nàng mềm mại và không chút trang điểm, anh thích thế. Anh có thể hôn khắp mọi nơi trên người nàng mà không lo môi mình vấp phải lớp phấn hồng hay kem màu nâu xám phủ trên đó.

Đôi tay nàng vẫn đang say mê sục sạo khắp người anh, ép kín ngực anh như muốn mê hoặc, và Russ nghĩ đã đến lúc tuột chiếc áo len của nàng ra. Chợt anh có cảm giác rất kỳ quặc, dường như có ai đó đang nhìn họ. Anh hơi bối rối, đã bao nhiêu năm anh làm ở đồn cảnh sát rồi mà, anh lia mắt dọc căn phòng.

Và bắt gặp cái nhìn chăm chăm đầy thù ghét của con mèo béo nhất mà anh từng thấy trong đời.

“Hừ... Laurel?” Anh vỗ nhẹ vai nàng rồi chỉ tay. Con mèo cách họ khá xa, đang đứng trên tủ quần áo của Laurel, hai chân trước màu trắng, từng nhúm lông phình ra mập ú từ cả hai phía. Chắc mới đây có người trộn đồ ăn ướm cho nó nhiều quá đây mà.

Không thể tin được, mặt nàng sáng lên: “Ôi Ferris, mày đấy à, cậu bé mập của ta.” Nàng lao tới cọ cọ vào đôi tai đầy lông béo ú. “Tao cứ nghĩ là mày đang ngủ cơ.”

Chẳng lạ gì con mèo nhìn có vẻ giận dữ kia lại có tên gọi. Cái giống mèo không biết tự trọng là gì cũng muốn được gọi là Ferris hay cậu bé mập nữa cơ đấy.

Laurel không nói to nữa, nhưng nàng tiếp tục cuộc hội thoại với chú mèo yêu bằng ngôn ngữ ký hiệu. Russ thích nhìn nàng như vậy, ngắm nhìn bàn tay và khuôn mặt nàng biểu lộ rất thoải mái thật là thú vị, nhưng anh không

giỏi loại ngôn ngữ này lắm. Anh không biết làm thế nào mà người ta có thể học một thứ phức tạp như thế.

Nàng nói gì thì con mèo cũng trả lời bằng cách cào cào xuống chiếc váy, duỗi rộng hai chân sau ra rồi nhảy chồm chồm về phía cái giường, cái bụng phệ của nó lúc lắc hai bên hông.

Russ tự hỏi không biết con người sẽ thế nào nếu bị bắt đi bằng bốn chân nhí, giống như những ông trung trung tuổi bị cấm uống bia với bì lợn. Thật là một khung cảnh tẻ nhạt.

Ferris đã nhảy được lên giường và ngồi xuống, uốn cong cái lưng lên.

Mắt nó vẫn nhìn Russ khinh bỉ, cái cằm gí bẹt xuống đệm.

“Anh thấy con mèo không thích anh.”

“Nó chỉ không quen với đàn ông nửa kín nửa hở thế này trong phòng em thôi mà.” Nàng mỉm cười.

“Thế còn hở hết thì sao?”

Hơi thở của nàng như bị đóng băng. Nàng lắc đầu, miệng âm ừ rồi nói: “Nó sẽ phải quen ngay đây thôi.”

Anh cố gắng quên đi cảm giác khinh miệt con mèo đang bám riết lấy mình, Russ cầm đầu ống tay áo của Laurel và giật mạnh xuống, làm lộ ra cánh tay phải của nàng.

Tiếp tục với cánh tay áo bên trái, cho đến khi lớp ngoài của chiếc áo len cầu kỳ rơi hẳn xuống sàn, chỉ còn một lớp áo dây màu xám hở vai bó lấy thân hình nàng. Chúa ơi, anh ghét cái thứ tầng tầng lớp lớp này. Anh muốn mấy thứ áo sổng này liền hết với nhau.

Không thể kiên nhẫn thêm nữa, anh giật mạnh lớp áo len cuối cùng tuột qua vai nàng, rồi huýt gió hân hoan. Mái tóc vàng hoe rối tung vì động tác nôn

nóng của anh, đôi môi nàng mọng đỏ, mở to, hai bầu ngực nàng rung rinh trong chiếc áo nhỏ đen tuyền.

Vẫn nhớ là không được làm nàng giật mình, anh kéo nàng tới bên mình và trao cho nàng một nụ hôn ngọt ngào, thật lâu, thật nồng nàn nhưng không hề gấp gáp. Nàng thả lỏng rồi lại chụp lấy hai bắp tay anh khi anh kéo khóa sau chiếc váy đầm. Laurel run rẩy khi chiếc váy tuột khỏi hông nàng rơi xuống hai mắt cá chân. Russ lại hôn nàng, chầm chậm đưa nàng tới chiếc giường lớn có chiếc gối trắng mịn và cái chăn đầy nữ tính.

Anh dịu dàng đẩy nàng xuống, không biết có làm xô chiếc ga trải giường hay đồ đạc gì đó đi không. Chiếc giường cũng quá hoàn hảo, quá trong trắng, làm sao anh trèo lên đó cùng Laurel được. Anh phải vò nhàu cái ga trải giường, làm bẩn nó, giữ tung nó lên thì vào giường anh mới thoải mái được.

Anh đặt Laurel nằm một bên, nàng chớp mắt nhìn anh chờ đợi, làn da trắng mịn của nàng ửng hồng hồng hời hợt. Anh kéo chiếc váy đầm vẫn giắt ở mắt cá chân nàng xuống sàn.

Nàng vẫn nằm đó, đợi chờ anh...

Anh với lấy đôi tay nàng, diềm tinh hơn, kéo nàng dậy, không để ý đến cái nhìn dò hỏi của nàng. Kéo tấm chăn trắng thêu ren ra cũng giúp anh cuồng nhiệt hơn, anh gạt thẳng tay đẩy nó xuống sàn. Theo sau cái chăn, anh vứt luôn hai cái gối điệu đà đầy hình trái tim và những thanh xúc xích xuống.

Tốt hơn rồi. Nó giống cái giường hơn chứ không phải một bức ảnh in trên tạp chí Nhà đẹp. Laurel chỉ trở mắt nhìn anh, nhưng trước khi nàng kịp hỏi nguyên nhân thì anh đã trườn đến bịt kín miệng nàng, rót vào nụ hôn đó tất cả đam mê và khao khát cho tới khi cả hai đều rũ ra và anh thấy đau nhức khắp cơ thể.

Russ lôi từ trong ví ra một chiếc bao cao su. Anh ném chiếc ví lên đầu giường. Rồi anh luồn tay xuống dưới lưng nàng, đẩy nàng vào sâu trong

giường. Nàng ngoan ngoãn lặng im, hai đầu gối chụm vào nhau, tay đặt xuôi xuống bụng.

Anh đang lần tìm... từng chút từng chút một.

Chương 8

Laurel đang nằm trên chiếc giường xộc xệch của nàng, run rẩy, thầm hồi thúc Russ nhanh hơn để hai người làm chuyện ấy. Khi anh giật lùi lại, khuôn mặt anh có chút đau đớn và ngạc nhiên.

“Russ! Sao thế?”

Anh đã ngồi dậy và tựa vào thành giường. Nàng ngây ngất nhìn những thớ thịt mọng căng trong chiếc quần lót màu xanh nước biển của anh, nhưng sao anh vẫn chưa tiến đến với nàng. Lẽ ra anh phải cởi cái quần kia từ lâu rồi chứ.

Laurel lén ngó xuống nhìn chỗ tay anh đang chống lên sàn nhà, sâu xuống dưới giường nữa. Nàng vỗ vai anh. “Anh đang làm gì thế?”

Anh quay lại để nàng có thể nhìn thấy miệng mình, khuôn mặt anh đỏ au. “Con mèo cắn anh.”

“Cái gì? Ferris cắn anh á?” Laurel choáng váng nhìn anh. Ferris không bao giờ cắn ai cả. “Ở đâu?” Có thể không phải nó. Như thế nào mới được chứ? Nàng bần khoăn.

Nàng rầu rĩ tự hỏi. Có thể là con nhện chăng? Hay muỗi, tháng Giêng nhiều muỗi lắm.

“Chân anh.”

Laurel nhìn xuống thấy bắp chân anh có một vết đỏ sưng tấy, nhìn như là... mấy nốt răng. Nàng lấy tay che miệng, vừa sợ vừa buồn cười. Có vẻ như Ferris không thích anh chàng nào xâm phạm lãnh thổ của nó cả.

“Ôi em xin lỗi. Nhưng anh đang làm gì vậy? Có phải anh làm nó đau không?” Laurel ngồi phịch xuống, với qua giường tìm gì đó trong góc tối dưới đồng quần áo.

Ferris chớp mắt nhìn nàng, trông hoàn toàn vô tội. “Lại đây nào, cậu bé.” Nàng tặc lưỡi, giơ mấy ngón tay ra. Con mèo rón rén đi tới, ngửi ngửi mấy ngón tay của cô chủ.

Laurel ngồi hẳn xuống sàn, bế con mèo đứng dậy, nàng dùng cả hai tay đỡ cả thân hình ục ịch của nó. Nàng quay lại bảo Russ: “Để em cho nó vào phòng tắm.”

“Anh không động gì đến nó đâu.” Russ nói, có vẻ rất khó chịu. “Chỉ có lúc đi ở phòng lớn anh túm mõng nó thôi”

“Được rồi. Xin lỗi mà.” Nàng thật sự không thể tưởng tượng được Russ lại có thể làm đau một con vật, đó chỉ là phản ứng bản năng của nó thôi. Laurel quay ra bóp bóp chân con mèo, cho nó thấy nàng không nghĩ nó bị vu khống. Nhưng nàng chưa kịp làm gì thì Ferris đã lao tới cào vào cẳng tay của Russ.

Thật may cho anh vì con mèo không còn móng vuốt ở hai chân trước, nhưng nó vẫn làm Laurel giật mình, chút xíu nữa thì con mèo tuột khỏi tay nàng. Nàng kéo nó lại và nhìn xuống tỏ ý khiển trách. Bình thường nó hiền lành cơ mà.

Russ trừng trừng nhìn Ferris, nó cũng trừng mắt nhìn lại.

“Nó dữ thế!” Nhìn Russ có vẻ như mất thể diện lắm, Laurel bật cười.

Nàng buồn cười vì nhận ra mình đang đứng đây, chỉ mặc quần áo lót, lông của Ferris cọ vào da bụng nàng nhột quá. Nàng bước nhanh vào phòng tắm. Chúa ơi, có một anh chàng thám tử gần như trần truồng trong phòng ngủ của nàng và một con mèo kiên quyết ngăn nàng ngủ với đàn ông còn hơn cả mẹ nàng.

Laurel vứt Ferris xuống sàn phòng tắm, chẳng nhẹ nhàng như bình thường. Nàng đóng cửa phòng lại ngay, không kịp nhìn cả hình mình trong gương nữa.

Bây giờ phải quay ra chỗ chiếc giường. Không nên mạnh tay với Ferris mới phải. Nhưng nàng thấy tim mình đang đập thành thịch, cổ họng khô rát, chiếc áo lót sấp tuột khỏi bầu vú bên trái. Tay vẫn giữ chặt trên núm cửa phòng tắm như bị dính keo, nàng cố gắng bước ra. Nàng muốn ra ngay với anh. Nhưng sao thế nhỉ?

Vấn đề là nàng đang xấu hổ quá.

Nàng cảm thấy Russ đi rung cả nền nhà. Bước chân anh mạnh mẽ đặt trên nền gỗ cứng, nàng có thể cảm nhận được từng cử động của anh.

Nàng hít một hơi thật sâu rồi quay lại vừa lúc anh đã tới bên nàng.

“Lúc trước mình ở đâu thế?” Anh hỏi, nở nụ cười ranh mãnh cực kỳ cuốn hút.

“Trên giường,” nàng trả lời, mong sao hai người không bao giờ rời chỗ đó.

Russ vòng tay trên người nàng, đôi vai rộng của anh khiến nàng cảm thấy mình thật nhỏ bé và mềm yếu. Anh to khỏe, vạm vỡ, làn da khô và đen hơn nàng. Mái tóc màu caramen. Nàng cảm thấy mình mềm lả, thật nhỏ bé, thật quyến rũ khi anh nhìn nàng như thế.

“Thế thì mình trở lại nhé.”

Một tay đặt sau lưng nàng còn tay kia vòng xuống đỡ hai đùi nàng, anh nhắc bổng nàng lên, làm nàng phát hoảng. Laurel co cả hai chân kẹp chặt lấy người anh cho khỏi rơi xuống sàn, tay nàng túm chặt lấy vai anh. Hai đầu ngực nàng chạm vào ngực anh. Đôi môi nàng rất gần anh... Cả người Laurel mềm lả. Chiếc quần nhỏ của nàng cọ vào da anh. Nàng buông lỏng cả hai tay xuống. Thật hoàn hảo, tất cả mọi thứ mà nàng đã chờ đợi bấy lâu - một người đàn ông quyến rũ, nóng bỏng làm nàng phát cuồng vì ham muốn và khát khao.

Russ bế nàng đến bên chiếc giường, đặt nàng xuống.

Nàng cười rất ngây thơ rồi quay mặt đi. Phía sau lại là tấm gương lớn trên tủ quần áo, giống hệt như anh đang đứng trước mặt nàng. Nàng chặt lấy cạnh giường, nàng như mê đi khi anh thả chiếc quần xuống, bước lên và quỳ một đầu gối lên giường.

Ôi Chúa ơi, thật là ấn ý khôi hài. Hình ảnh anh chàng Geoffrey trần truồng trong tâm trí nàng đã phai nhạt theo thời gian, nhưng nàng chắc chắn không chỗ nào trên cơ thể anh ta cơ bắp như Russ được.

“Ừm...”

Anh dán mắt vào nàng trong gương. “Được rồi Laurel à. Mình bắt đầu thôi.”

Nàng gật đầu, cả người mê muội, và cũng hơi lo lắng. Nàng sợ anh sẽ dùng cái đó, rồi cũng sợ lỡ anh không dùng thì sao.

Nàng cảnh giác nhắm mắt lại, rồi tự thấy thế thật không hay. Nếu không thể nhìn thấy anh mà cũng không nghe thấy gì thì làm sao nàng biết anh đang làm gì. Chiếc áo nhỏ phía trước ngực nàng bị giật mạnh xuống.

Biết mà, nàng phải nhìn mới thấy được. Nàng hoàn toàn chưa sẵn sàng cho điều đó. Kêu lên một tiếng, nàng mở mắt ra và nhìn thấy đỉnh đầu anh khi anh trườn lên người nàng. Có vô vàn thủ thuật để khiến một cô gái chưa từng hò hẹn ngây ngất, nhưng không gì có thể thay thế được cảm giác cái lưỡi nóng bỏng của một người đàn ông trượt trên thân thể nàng...

“Russ, dừng.” Nàng cố nói thành tiếng, rướn người xuống với anh, đẩy anh ra rồi tới tấp hôn anh.

Nàng rất cần màn dạo đầu vì đã chờ cả sáu năm cho chuyện này.

Laurel nằm trên giường, đầu óc nàng điên đảo, bàn tay và lưỡi anh ở khắp nơi, đẩy nàng vào vòng xoáy khát khao vô tận, kìm nén hơi thở của nàng, tước đoạt lý trí của nàng. Nàng muốn lui người xuống một chút để có thể

chạm vào anh, cảm nhận được thân thể anh, để giúp anh nhưng có vẻ nàng không thể nhúc nhích gì được.

Người nàng như bị đông cứng, không còn cảm giác gì cả, như bị chết đuối vậy.

Anh cầu nguyện để có kiên nhẫn làm chuyện này thật hoàn hảo.

Sau đó anh nhìn xoáy vào Laurel, một tay chống xuống giường, anh đưa các ngón tay ve vuốt nàng, mơn man trên da thịt nàng. Anh khẽ rên lên khi thấy khoái cảm chảy khắp nơi xuống tận từng ngón chân mình.

Nàng khẽ rên lên hài lòng. Rồi thật táo bạo, để điều khiển chính mình, Russ bắt đầu xô đẩy. Thật lâu, thật chậm, những cử động đều đặn, trong và ngoài, thật dịu dàng, những động chạm ái ân làm anh mê đắm.

Russ muốn làm tình với Laurel, và anh biết chẳng ai làm như thế này với con gái cả. Người ta gọi những xúc cảm yêu đương, ngọt ngào và êm ái, tình yêu không phải là thứ bản năng tình dục sâu thẳm trong mỗi người. Hoặc người ta cố gắng chống lại thứ bản năng ấy.

Kìm nén cảm xúc khiến anh đau, nhưng Russ vẫn làm được.

Russ thấy đây là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên trái đất này.

Ý nghĩ đó chạy dọc thân thể anh đang căng lên, cố ghì siết lấy nàng, ngọn lửa đam mê càng lúc càng rùng rục như muốn thiêu đốt anh, khi nàng mở to đôi mắt choáng ngợp và cong hẳn lưng lên.

Tưởng như hai người sẽ nổ tung, nhưng cách của anh lại giúp anh tiếp tục những ái ân vô cùng tận.

Russ cứ mãi sung sức, thật kỳ lạ vì những khoái lạc lại đi liền với đớn đau. Anh như chết dần trong niềm khát khao. Laurel quá nóng bỏng và nàng đang giết anh nếu anh không có được nàng theo cách anh muốn.

Nhưng nàng đã vòng những ngón tay ra sau lưng anh, mỉm cười với anh đầy e thẹn. Anh biết chắc chắn đó là nụ cười thỏa mãn.

Và anh đã thật sự sung sướng - anh chỉ muốn hơn nữa và cứ như vậy mãi. Anh cảm thấy có thể làm thế thêm hàng chục lần nữa. Được là người tình của người đàn bà quyến rũ.

Anh hôn lên đôi môi căng mọng rồi ngồi xuống cạnh nàng, để yên một cánh tay dọc theo người nàng. “Em không sao chứ?”

“Em ổn.”

Russ khẽ cựa quậy để nhìn vào mặt nàng. Ổn?

Từ ổn nghe có vẻ không đúng lắm. Nghe như tiếng kêu của chú chim bị nhốt trong lồng, đang ngáp dài thỏa mãn, và lúc này lời tuyên bố sáu năm độc thân của nàng còn giá trị không?

“Như thế nào?”Ồ, đây là lần đầu tiên, Russ hỏi một phụ nữ để đo khả năng thể hiện của mình.

“Tốt cả.” Laurel nghịch nghịch mấy sợi tóc mái của anh và vuốt ve đôi lông mày anh.

Nàng đang mỉm cười, nhưng anh biết mình đang nhăn mặt. Tốt là sao? Tốt là đương nhiên. Cái gì mà ổn với tốt. Người ta nói đường dây tốt, rượu ngon, bữa tối ổn. Công việc ổn và ăn pizza thay bữa tối cũng ổn, nhưng với làm tình thì sao, làm sao có thể gọi là ổn được.

“Có gì không ổn à?” Anh nhồm dậy, đưa tay chạm vào ngực nàng.

“Không gì cả.” Nàng láu lỉnh xác nhận.

“Vậy ổn là chuyện nhằm nhí gì thế? Nếu không thích thì em cứ bảo anh. Lần sau mình sẽ điều chỉnh dần.”

“À...” Laurel đỏ mặt. “Em chỉ nghĩ là...”

“Nghĩ gì?” Tệ quá, anh đang làm mọi chuyện trở nên rối rắm. Và như để chứng minh anh có thể làm nàg phát cuồng, tay anh đưa xuống giữa hai chân nàg mơn trớn.

“Em chỉ nghĩ là, ồ, mạnh hơn...”

Chúa ơi. Russ lắc đầu sừng sốt, cố nhin cười. Nàg muốn anh mạnh hơn? Anh đang cố gắng kìm giữ những xúc cảm, còn nàg muốn cúi xuống và không ngại kìm chế.

Thấy rõ nàg đã làm anh khó chịu, Laurel vuốt vuốt hai tay anh. “Ý em là, tuyệt lắm, thật đấy. Em cứ nghĩ là em chỉ mong đợi những điều không có thực.”

Những lời đó chẳng thể xoa dịu cái tôi của anh.

Nàg che mặt. “Ôi, em lại làm hỏng mọi chuyện rồi phải không? Đừng để ý đến em, kể cả khi em thu mình lại và chết vì bẽ mặt.”

Russ bật cười. Chúa ơi, nàg muốn mạnh hơn, anh sẽ dâng hiến cho nàg. Thật hài lòng.

Anh kéo tay nàg ra khỏi khuôn mặt. “Laurel, anh không khó chịu đâu. Anh nói thật nhé, anh rất lo vì em chưa trải nghiệm chuyện này nhiều. Nên anh đã chậm lại. Rất nhiều.”

“Thật á? Nghĩa là, anh có thể...?”

Tất nhiên rồi. Anh chắc chắn điều đó.

Anh rụt tay khỏi người nàg. Nàg rên rỉ. Russ cầm hai tay nàg giơ thẳng lên. “Lên giường thôi Laurel, em sẽ cần nó đấy.”

Khoái cảm tốt cùng quét qua người nàg, một làn sóng nồng nàn, mạnh mẽ cướp đi hết lý trí và làm cả thân thể nàg giật lên. Anh vẫn không dừng, cũng không chậm lại. Người nàg rạo rức, căng tràn khát khao, nàg rên rỉ, cảm thấy như mình bị vỡ vụn, bị nghiền nát.

Hai tay nàng buông xuống giường, chân tay không còn cảm giác để cử động nữa, tất cả đều tê cứng, trong khi anh vẫn tiếp tục thoi vào người nàng, thân thể nàng vẫn hòa quyện với anh.

Cảnh tượng ấy, cảm giác ấy, trong mơ nàng cũng chưa thấy. Laurel nhìn anh đang bối rối, thân thể nàng đã no nê và thỏa mãn. Điều này thật đáng để nàng chờ đợi bấy lâu.

Mặc dù nàng thật sự hy vọng sẽ không phải trải qua sáu năm như vậy nữa, nàng biết đêm nay sẽ giúp nàng thoát khỏi mọi thứ nếu nàng muốn.

Russ đổ sụp lên người nàng, nàng thấy rõ mồ hôi đầm đìa ở viền môi trên khi anh cọ vào da thịt nàng. Nhúm tóc mái ướt sũng bết trên trán anh rủ xuống ngực nàng. Anh nhắm mắt, thở mạnh, còn Laurel ngấm nhìn anh - vừa biết ơn vừa vui sướng.

Anh vừa vòng tay xuống lưng nàng. Anh rất để tâm tới cảm xúc của một người ít trải nghiệm như nàng, ngay cả khi anh đã nói anh không có thời gian để hướng dẫn nàng trước.

Russ Evans là một người đàn ông thật quyến rũ. Khi gặp anh nàng nên chú ý từng bước chân của mình, nếu không sẽ ngã nhào vì mãi mê nhìn anh mất. Mà như thế thì chẳng hay cho nàng chút nào, cho cả anh nữa. Khi nói chuyện nàng đã từng tỏ rõ quan niệm về những mối quan hệ - nàng không cần trông chờ mối quan hệ nào cả, nàng chỉ cần một người đàn ông.

Nàng đã có.

Anh mở mắt, rướn miệng lên cười ngạo mạn. “Tốt hơn chứ?”

Nàng gật đầu. “Chưa bao giờ tuyệt vời như thế.”

“Tốt rồi.” Anh quay người rời tấm ngực trần đang ấm ướt và mát lạnh của nàng. Anh vuốt lại tóc cho nàng, rồi kéo cái ga giường đắp cho nàng. “Người yêu nhỏ ơi, anh không thể ở đây cả đêm được.”

Laurel không chắc chắn có đúng anh gọi mình là người yêu nhỏ không - nhìn miệng anh giống con thỏ hơn - nhưng nàng thì không thể gọi anh là con thỏ được, nàng vẫn chưa hỏi anh xem nàng có gọi anh là anh yêu được không, mặc dù anh chưa phải người tình của nàng. Laurel quyết định cứ giả sử đúng thế đi, nàng vui sướng tận hưởng giả thiết ấy.

“Được rồi. Em hiểu mà.”

“Do em trai anh. Nó đang ở với người trông trẻ rồi, nhưng anh vẫn cần phải về.”

Lại thế rồi, cái cảm giác lạ lùng ấy trỗi dậy trong nàng, khiến nàng muốn làm cái bánh xe đẩy anh đi. “Đó là trách nhiệm lớn lao mà. Anh đúng là một người anh trai tốt Russ ạ.”

“Anh đang cố gắng.” Anh thở dài. “Mình lại gặp nữa nhé? Thứ Sáu được không?”

Bốn ngày tới đây thật sự sẽ rất dài, nhưng Laurel vẫn vui vì biết anh vẫn muốn tiếp tục với nàng chỉ mới sau một đêm. “Tuyệt quá!”

“Để anh xem đưa Sean qua nhà bạn nó được không.” Lòng mào anh rướn lên gợi nhớ rồi lại sụp xuống khi anh đứng dậy, trước mắt nàng là cả thân hình trần truồng vạm vỡ. “Muốn ngủ ở đây cả đêm với anh không?”

Russ ngủ cùng nàng, trọn vẹn cả đêm. Nàng thử nghĩ đến điều đó xem nào.

Chúa ơi, muốn chứ.

Nàng gật đầu. “Em rất muốn.”

Nàng cười. “Em đoán anh cũng vậy. Anh lại nhìn em thế rồi kìa. Mỗi lần thấy anh như vậy là em không bước nổi chân đâu.”

Nhìn qua eo thấy ánh mắt của nàng đăm đõi anh biết nàng nói thật. Laurel ngồi dậy để nhìn anh rõ hơn, nàng kéo theo tấm ga giường che lên người.

“VẬY thì, em, anh, và tuyệt đối không có Ferris.” Russ quay đi và giật mạnh cửa phòng tắm. Ferris nhảy vút ra ngoài, hình như nó đang cào lên cánh cửa.

Nàng nhận ra ngay, và chắc anh cũng thế: “Nó cào cửa à?”

“Liên tục luôn, hai mươi phút. Anh nghĩ phải nhốt nó ở ngoài thôi. Thứ Sáu tổng nó xuống tầng một đi.”

“Em xin lỗi, em không biết có con mèo lại rắc rối thế.” Như thế để khẳng định mình, mà thật ra là muốn chọc tức, Ferris đi lại gần phía Russ rồi phóng mạnh vào ngoạm mắt cá chân của anh.

“Ferris!”

Russ nói gì đó với con mèo mà nàng không nghe thấy được, nàng không hề biết. “Lại đây nào mèo con.”

Russ biến mất sau cánh cửa phòng tắm. Laurel mặc quần nhỏ lại, rồi lấy trong ngăn kéo ra một cái áo lạnh ngắn tay và một cái chiếc quần bò mới cứng. Nàng muốn đi cùng anh xuống cửa chính, sẽ là một quãng đường dài qua những tấm thảm.

Vuốt lại mái tóc, nàng ngồi xuống mặc quần, vẫn còn cảm thấy khoái cảm tuyệt vời. Khi Russ không kìm giữ tốc độ cuộc làm tình nữa, nàng cảm thấy anh không còn coi nàng là một cô gái ngây thơ gần như trong trắng nữa, mà coi nàng là một người phụ nữ thực thụ như chính con người nàng, đầy ham muốn và khát khao.

Khi nàng vừa chui đầu qua chiếc áo, Russ đã xuất hiện trước mặt. “Laurel này?”

“Sao?”

“Dean gửi mail lại cho em chưa?”

“Chưa. Mà hôm nay em chưa kiểm tra hòm thư.”

“Nhớ những gì mình đã thỏa thuận nhé. Đừng hẹn gặp hẳn. Chỉ cần cho anh biết nếu hẳn liên lạc lại thôi.”

Họ chưa từng thỏa thuận điều đó. Anh chỉ nói điều đó khi anh đang giảng bài “hãy nghe tôi, cô gái khờ khạo” thôi. Không muốn làm hỏng thời gian ít ỏi còn bên nhau vì những tranh cãi về câu từ, nàng chỉ gật đầu. “Em sẽ nói cho anh biết.”

Nàng sẽ giúp Russ bắt gã đó dù anh có muốn hay không. Nàng là người phụ nữ duy nhất có quan hệ với cả hai phía và sẽ dẫn cảnh sát tiếp cận Dean, nàng sẽ làm vậy.

Thật ra không thấy Russ nói lời nào về ý tưởng này của nàng cả.

Chương 9

Russ vẫn còn thấy lòng mình lâng lâng khi đi lấy xe.

Laurel vẫn thấy cảm giác bàng hoàng.

Anh muốn đến thứ Sáu ngay lập tức, rất mong chờ điều đó.

Để tự điều chỉnh lại mình trước khi lái xe, Russ lắc đầu thích thú. Laurel Wilkins - Laurel mờ ảo, bông bênh, ngây thơ - lại cực kỳ nóng bỏng.

Russ đập nhẹ lên cửa nhà Rodriguez để không làm Mario, cậu con nhỏ của JoJo thức giấc. Trong lúc đợi, anh đi đi lại lại, nghĩ tới đôi găng tay. Hình như anh đã để lẫn nó đâu đó trong ngăn áo khoác.

Sean mở cửa, chẳng nói chẳng rằng, đi sượt qua người Russ về phòng, mở cửa bên và đóng sầm lại sau lưng anh trai.

“Ồ, chào nhé, đêm nay thế nào?” Russ đưa mắt nhìn giận dữ, cái giọng chào hỏi của anh trở nên cáu kỉnh. Anh bước vào nhà Rodriguez và vẫy tay với JoJo, cô đang ngồi trên giường, chỉ cách anh một cánh tay.

“Chào JoJo. Tối nay Sean hư lắm phải không?”

JoJo đang xem ti vi ngược lên nhìn anh rồi khẽ gạt mái tóc xoắn qua đôi vai gầy guộc. Cô đang mặc chiếc áo lạnh ngăn tay giá một trăm bảng Anh phải rộng quá sáu cỡ so với người cô.

“Anh đã nói chuyện với nó về bao cao su và những thứ tương tự chưa?”

Russ đóng cửa lại và cố gắng không để lộ cơn giận. “Tại sao? Có chuyện gì vậy?”

“Nó trèo lên người tôi.”

“Cái gì! Ý cô là sao?” Russ giậm chân giữ tuyết khỏi đôi giày rồi mang cái ghế tựa nhỏ màu xanh lại gần JoJo. Anh cảm thấy cần phải ngồi xuống. Ôi

Chúa ơi. JoJo đã hai mươi tuổi, lớn hơn nhiều so với Sean mới mười ba. Có thể cô ấy hiểu nhầm.

“Tôi với nó đang ngồi xem phim thì nó quay sang hỏi tôi đã bao giờ hẹn hò với người ít tuổi hơn chưa. Tôi chỉ nghĩ nó muốn nói về ai đó hơn hai hay ba tuổi thôi, anh biết đấy, nên tôi trả lời ‘có, tuổi tác không quan trọng’.” JoJo khoanh tay trước ngực khẽ cười. “Rồi nó nói, Thế anh và em thì sao hả cưng? Phòng ngủ ở ngay dưới sảnh.”

Ôi Chúa ơi. “Nó đùa phải không?”

“Tôi cũng nghĩ thế, thật sự, nên tôi nói, ‘chắc chắn rồi, tuyệt nhỉ, tuổi tác không thành vấn đề mà.’” JoJo lắc đầu. “Thật đáng nguyên rủa cậu Russ ạ, nó cố gắng hôn tôi.”

“Không thể nào.” Đầu óc anh đau nhói. “Chết tiệt. Tôi xin lỗi. Cô đã làm gì? Bạt tai nó chứ?” Đó là điều Russ muốn làm.

“Không, tôi bảo nó, anh cũng biết đấy, tôi có con rồi, nó thì còn quá nhỏ, tôi không thể làm liều. Người ta sẽ tước quyền làm mẹ của tôi mất.”

Cô ấy nhún vai, kéo chiếc áo trùm lên hai đầu gối. “Tôi nghĩ tôi sẽ để nó giữ lại chút tự trọng, anh biết chứ?”

Tại sao? Anh hoàn toàn mất tinh táo rồi. “Ồ, cô thật tốt, nhưng tôi nghĩ phải bạt tai nó thì hiệu quả hơn.”

Russ còn không thể tưởng tượng ra tại sao Sean lại nghĩ ra cái ý tưởng cố gắng hôn JoJo nữa. Cứ cho là nó nghĩ điều đó hay ho đi, gần mười bốn tuổi rồi, hôn trong bất kỳ tình huống nào cũng có vẻ rất tuyệt, nhưng Russ không hề thấy thử như thế là biểu hiện của trưởng thành tí nào cả. Khi mười ba tuổi, anh thậm chí không nhìn một người phụ nữ lớn tuổi nào đến hai lần - nói tương đối, tất nhiên.

Nhưng rõ ràng cùng tuổi đó, môi trường của Sean khác anh.

“Anh không cần nghiêm trọng hóa vấn đề vậy đâu Russ ạ, bây giờ nó vẫn còn là đứa trẻ, chắc nó bối rối lắm. Nó không được chia sẻ với anh như hai anh em trai.” JoJo vươn tay vỗ vào đầu gối anh, khiến anh thấy tồi tệ bội phần.

“Tôi biết nó thiếu sự chăm sóc dạy bảo của bố mẹ.” Vấn đề là, anh biết làm cái chết tiệt gì để giải quyết chuyện này đây? Anh không thể quay lại quá khứ hay làm thời gian trôi nhanh hơn được, và những thiếu vắng ấy hoàn toàn khiến anh lúng túng. “Tôi đoán có lẽ chúng ta nên tới chuyên gia tâm lý hay gì đó.”

“Những bác sĩ đó không biết họ nói gì đâu.” Maria từ trong bếp đi ra, tay kẹp một cái thìa giơ lên vẫy chào Russ, bàn tay gầy guộc của bà rung mạnh quá.

Anh tự hỏi không biết chín giờ tối rồi bà ấy còn nấu cái gì nữa. “Không ư? Thế tôi biết làm gì đây bà Maria?”

“Cưới vợ đi.”

“Ôi lạy Chúa.” Như vậy chỉ thêm một đống rắc rối anh đang phải xử lý thôi. Và anh không biết có người phụ nữ nào anh từng gặp có ý gắn bó với anh suốt đời không.

Trừ một người, có thể là Laurel.

Không, đó chỉ là suy nghĩ bất chợt mình anh biết. Anh thậm chí không biết Laurel là người thế nào. Anh mới gặp nàng một tuần, và nàng không phù hợp làm vợ cảnh sát. Quá cả tin và quá giàu có.

Maria nghiêng người, đưa tay vắt mớ dây nơ lòng thòng trước ngực ra sau cổ. “Xem miệng anh kìa. Hay tôi bạt tai anh giống như tôi đã làm với em trai anh nhé.”

Đã đến lúc anh phải về rồi không thì sẽ rắc rối. Russ đứng dậy, để ít tiền lên bàn, và quay đầu đi ra cửa. “Cảm ơn cả nhà. Thoải mái đi nhé!”

“Suy nghĩ về đám cưới đi, cậu sẽ thấy tôi nói đúng.”

“Rồi, được thôi.”

“Mà em trai cậu học cách nói năng dẻo quẹo ở đâu nhỉ?”

Russ cười và ra khỏi cửa. Bước năm bước là về tới phòng mình, Russ nhìn thấy mình thở ra khói ngay trước mặt, anh đang cân nhắc xem sẽ nói gì với Sean. Hơn nữa, phải ngăn nó lại, thẳng ngực.

Sean đang dựa vào thành tủ trong bếp ăn sô cô la hạnh nhân đóng hộp, Russ chỉ cay đắng nhìn em trai. Mặc dù đang đứng đó ăn mà nhìn Sean vẫn sừng sĩa, rầu rĩ. Có vẻ như cơ thể nó đang biến đổi hằng ngày. Từ khi ở với Russ nó đã cao lên bốn inch, chân tay nó như đang đợi sự chuyển hóa của cơ thể chậm lại để căng lên vạm vỡ. Mái tóc bờm xồm của nó làm anh phát cáu, kiểu tóc bờm sư tử từ thế kỷ 17 ấy được rất nhiều thanh thiếu niên ưa chuộng vì nghĩ nó thật thể thao.

Russ thì nghĩ kiểu tóc đó thật ngu ngốc. Nhưng anh cũng không biết đích xác bộ dạng của mình thế nào nữa.

Và bề ngoài của Sean không phải là vấn đề.

Russ sẽ khắc ra cả ngàn đô nếu người nào đó có thể nói cho anh biết Sean đang nghĩ cái chết tiệt gì trong bất kỳ giây phút nào.

“Này.”

Sean gật đầu từ phía sau hộp sô cô la đang ăn dở. “Anh vui vẻ không? Để em ở nhà đi ngủ lang à? Đồ tã lót.”

Mặc dù hai thái dương bắt đầu đập mạnh, Russ quyết định nói chuyện với mấy lời lẽ thô tục của nó thật cởi mở: “Nói đi ngủ lang nhưng em có biết gì về nó không? Nếu em muốn biết bất kỳ chuyện gì, có thể hỏi anh. Có thể anh biết câu trả lời.”

Sean khịt mũi. “Đây giống như cuộc trò chuyện ong bướm nhỉ? Ôi, tuyệt. Để em xem nào. Hỏi anh bất kỳ cái gì em muốn à?”

Russ cảm thấy một hồi chuông báo động đang rung. “Anh đang ở đây với em mà, cậu bạn. Bất kỳ cái gì em muốn biết.”

Những mảnh vụn sô cô la vẫn còn bám trên môi Sean, nó khoanh tay quanh cái áo lạnh ngăn tay to sụ. “Được rồi. Thế từ giao hợp bắt nguồn từ đâu?”

Nó như thế nào nhỉ, một câu hỏi ngôn ngữ à? “Anh không biết. Anh nghĩ chẳng ai biết đâu.”

Tất nhiên chẳng có gì ẩn tượng, Sean quay lại mở tủ lạnh. “Anh biết không, em vẫn đang băn khoăn, ai phải nằm bên trên khi anh làm chuyện đó?”

Vấn đề gì đây? Russ vui vì Sean không nhìn anh, vì nếu không nó đã nhìn thấy anh đang đỏ cả mặt. Anh tự hỏi không biết có nên trả lời câu này không, rồi anh cũng nói thật cẩn trọng: “Có thể có nhiều cách. Tùy thuộc vào từng người trong cuộc.”

“Ồ, được rồi.” Sean quay ra cầm theo lon nước ngọt và đập bộp lên miệng lon. “Làm thế nào anh tìm được điểm G của con gái?”

Russ xoa cằm, cào cào mấy sợi râu và xem xét lại gợi ý của bà Maria. Nếu anh cưới vợ, anh có thể để vợ mình nói chuyện với cậu em trai, so với tình huống hiện tại của anh thì những rắc rối của hôn nhân chẳng nhằm nhò gì.

“Trước hết, dừng lại ở đây. Thứ hai, em không cần biết trừ khi em ngủ với cô nàng nào đó.” Cố gắng không thờ ơ, anh hỏi Sean bằng giọng điệu cảnh sát: “Em đã làm chuyện đó chưa? Nói thật đi.”

Sean đang rất thoải mái và thực lòng muốn khám phá, đột nhiên đập mạnh lon nước ngọt xuống, mặt nó nhăn nhó. “Chưa. Em chưa làm gì cả. Chúa ơi, anh điên à? Anh còn có bạn gái để ngủ cùng chị ta, mà anh không để ý gì cả, em còn không có lấy một đứa bạn!”

Sean chạy ào qua người anh, giữ chặt vai anh rồi đá chân phải anh làm anh vấp ngã nhào. Russ nhào về phía bức tường giữ cho khỏi đổ xuống. Ôi cái thang này!

Nó nói đúng. Chẳng thấy ai gọi cho Sean cả. Không ai mời nó đi đâu hết. Không có đứa bạn nào, chỉ có bạn cũ ở trường Sean học trước khi chuyển đến ở với Russ.

Cậu em bé nhỏ của anh không có bạn bè, vậy mà anh thậm chí còn không nhận ra.

Trevor gạt tay của Jill khỏi ngực mình và tuột khỏi giường. Kéo cái chăn rơi xuống nền nhà lên trong khi hai người ngủ với nhau, hấn quần chăn quanh người - Jill vẫn chưa bật lò sưởi - rồi ngó xuống hành lang.

Hắn đang mất kiên nhẫn, quái quỷ, hắn không thích thế. Cảm giác này thật tệ, cái cảm giác có thể làm người ta mắc những lỗi ngớ ngẩn, có thể tổng hắn vào xà lim thay vì đến miền Nam Florida.

Châm một liều thuốc, hắn lôi máy tính xách tay từ chiếc ba lô trong ngăn treo áo khoác ra rồi cắm vào hộp điện thoại trong phòng khách. Quần cái chăn chặt hơn quanh hai chân, hắn ngồi kết nối internet.

Tìm kiếm các thông tin trên mạng, hắn đã biết Laurel Wilkins thực sự là chủ nhân của tòa cao ốc vô cùng trị giá bên hồ đó, vậy nên kế hoạch của hắn càng ngon ăn hơn.

Hắn chỉ cần thêm một chút thời gian và một chút thông tin nữa thôi.

Kiên nhẫn là thứ hắn cần.

Nhưng chat với Laurel đáng yêu thì chẳng hại gì cả.

Hay gặp nàng cũng thế.

Laurel tỉnh giấc và cảm thấy từng lớp cơ, từng khớp xương không còn thuộc quyền điều khiển của mình nữa.

Đẩy Ferris khỏi chân, nàng căng người lên, ngáp dài và mỉm cười. Nàng đã làm chuyện ấy với Russ Evans và quá tuyệt, ngọt ngào quá. Thêm nữa thứ Sáu này nàng sẽ lại được thế.

Cuộc đời thật tốt đẹp, và nàng phải đi làm đã.

Nhưng trước khi nhảy vào bồn tắm, nàng không thể không vào hòm thư và nhắn vài lời cho Michelle.

Mình tóm được anh ta rồi.

Nàng cười to rồi gửi mail đi, hy vọng có thể nhìn thấy khuôn mặt của Michelle khi đọc được nó.

Nàng chợt chú ý thấy có mail của Dean. Tiêu đề mail là “Nghĩ về em.”

Nàng nín thở mở mail ra. Nàng thật sự muốn nàng có thể giúp Russ bắt gã này. Nàng phải làm sao để không xảy ra sai sót, phải nói sao cho Dean vẫn tin là nàng thích hẳn.

Chào Laurel, Luôn nghĩ về em và hy vọng mình có thể hẹn gặp lại. Chủ nhật này em bận không?

Russ (nín thở chờ tin em)

Ngoại trừ thực tế nàng thật sự thấy khó chịu vì hẳn tự xưng là Russ, Laurel đập tay xuống bàn trong niềm vui chiến thắng. Hẳn lại muốn gặp nàng, và nàng sẽ vui vẻ đồng ý.

Sau đó tiếp đón hẳn sẽ là một cảnh sát điều tra có tên mà hẳn đang mạo nhận.

Laurel đang lúi búi bọc kẹo Boltlecap cuối cùng vào kho thì nhân viên bán hàng, Catherine, chạm vào tay nàng.

“Hôm nay có chuyện gì vậy Laurel? Nhìn em nhợt nhạt quá.”

Đúng vậy. Nàng không biết sao nữa.

Choáng váng mà tràn đầy năng lượng. Nàng đã nhập kho mười lăm loại kẹo và xếp chúng theo thứ tự giá tăng dần. Cửa hàng của nàng là nhà phân phối kẹo bán buôn, đồng thời là cửa hàng bán lẻ quy mô lớn. Họ có tất cả các hãng kẹo và chuyên về các loại kẹo đặc sản của địa phương.

Nàng thích công việc của mình. Thật thú vị, thật đơn giản, và công việc này giúp nàng trau chuốt kỹ năng giao tiếp mỗi lần có khách hàng. Không đến nỗi như cứu thế, nhưng ông chủ đối xử với nàng rất tốt, nàng hòa nhã với đồng nghiệp, cửa hàng lại gần nhà nữa. Rất hiếm khi nàng phải phiền muộn hay luyến tiếc vì không làm công việc đòi hỏi trí tuệ nhiều hơn. Nhưng có lần nhìn lại nàng đi đến kết luận là nàng thích công việc được tiếp xúc với nhiều người, nàng chẳng có gì phải xấu hổ cả. Nàng là một nhân viên bán kẹo cừ khôi, và nếu đó là điều nàng muốn làm thì làm nghề gì cũng được.

Không phải tất cả mọi người trừ nàng ra có thể thật sự quan tâm. Có vẻ như nàng là người duy nhất ở vào tình huống này.

Nhưng Laurel bắt đầu nghĩ đó không phải là vấn đề của đời nàng, vấn đề là nàng đã quên mất cách tự lập. Hay có thể nàng chưa từng biết. Từ khi mẹ nàng rời khỏi thành phố và nàng tìm thấy can đảm để bước vào quán cà phê đó, nàng đã nghĩ đó là thời điểm kết thúc thời kỳ trốn trong nhà với mẹ. Có thể nàng không cần phải sống vội vã, nàng chỉ cần sống theo ý mình một chút thôi.

Có thể đó là lúc nàng tạo ra không gian riêng cho mình.

Nàng chuyển mấy gói Bottlecap sang tay kia. “Hôm nay tâm trạng em rất tốt, vậy thôi.”

Catherine hơn Laurel hai tuổi, nhưng cô ấy tự lập và có vẻ mạo hiểm hơn nàng. Tóc Cat màu vàng hoe nhưng có mấy sọc đen, cô xỏ khuyên lòng thòng khắp trên người, còn chỗ nào không đeo đồ trang sức được thì cô thích xăm.

“Tinh thần em lúc nào chẳng tốt. Em như ánh mặt trời ở vùng Susie này vậy.”

Thường thì nhận xét đó sẽ làm nàng khó chịu. Nhưng hôm nay nàng không hề bận tâm, đặc biệt không phải vì mười phút nữa thôi nàng sẽ rời cửa hàng kẹo Sweet Stuff và ngang qua trạm cảnh sát tìm Russ để báo với anh về mail của Dean gửi.

Mà tại sao nàng phải che giấu khi có chuyện gì vui? Lúc nào cũng vui vẻ và hạnh phúc thì có gì lạ cơ chứ?

Có phải điều đó khiến nàng giống như một kẻ khờ khạo, một con ngốc, một người hay mộng tưởng ngây thơ?

Không. Điều đó khiến nàng trở thành một người tốt, vậy thôi.

“Phải mỉm cười khi giao dịch,” nàng nói với Catherine.

Catherine bật cười và lắc đầu. “Chị vẫn nói với em là cần ra ngoài cùng chị. Chúng ta sẽ tới câu lạc bộ. Trông mặt em lúc nào cũng ngọt ngào như thiên thần thế kia, mặc cái váy ngắn bó sát vào thì gã nào chẳng chết mê chết mệt.”

Tất cả những lý do khiến trước kia Laurel từ chối ra ngoài cùng Catherine bây giờ vẫn không thay đổi. Nàng không thể nghe thấy tiếng nhạc - chỉ cảm nhận được nhịp trống - khiêu vũ đôi khi thật khó khăn. Ở nơi toàn ánh đèn nhấp nháy và những góc tối, nàng gần như không thể nhìn thấy mọi người khác nói gì. Tiếng nhạc ầm ĩ cũng làm tiếng nói như gió thoảng của nàng khó hiểu. Hơn nữa, nàng làm gì có trang phục đi vũ trường.

Nhưng ngược lại, nàng chưa từng cho mình một cơ hội. Ai biết nào? Có thể nàng đã có những khoảnh khắc tuyệt vời và lại mong ước mình đã đồng ý sớm hơn thì sao. “Có thể em sẽ ra ngoài với chị. Chị thường đi vào tối nào?”

Catherine há hốc miệng, cô ấy phải bám vào cái giá kim loại trong kho để giữ thăng bằng. “Em vừa nói đồng ý a?”

Laurel cười. “Đúng vậy.” Nàng nhún vai. “Tại sao không? Nếu nó tệ lắm, em sẽ không đi nữa.”

Catherine cầm tay Laurel và bắt đầu nhảy cồ cồ, lắc lắc người nàng. Sợi dây chuyền nối giữa tai và môi Catherine cũng nảy lên. “Ôi Chúa ơi! Quá tuyệt! Ta sẽ rất vui cho mà xem!”

Thực ra cũng có thể cân nhắc thêm, nhưng Laurel đang sẵn lòng cho bước đột phá.

“Được rồi, được rồi, để em đi nào. Em phải xếp đống đồ này cho xong rồi mới đi đâu thì đi được.”

“Chủ nhật.” Catherine bỏ nàng ra, nhưng lại chỉ ngón tay vào nàng.

“Chị sẽ đến đón em, em không được đổi ý đâu đấy. Mặc đồ màu đen nhé.”

“Được rồi.” Nàng định đi đôi boots đen quynh rũ cao đến đầu gối. Russ có vẻ thích nó - ít nhất là thế, anh đã tháo nó ra rồi ném dọc căn phòng khi nàng nằm lên giường mà trên người chỉ còn quần áo lót.

Tất nhiên đêm đó đã in dấu trong đầu nàng, Laurel quay đi và đẩy nốt kẹo lên giá, cố xua tan những tưởng tượng nóng rẫy trong tâm trí mình. “Vậy, cuối tuần nhé, cho em biết mấy giờ đi. Bây giờ em có việc phải đi rồi.”

Nàng chốt câu chuyện trước Catherine, con người luôn đánh hơi được mọi cuộc bàn luận, tán gẫu, hay thậm chí cả ý nghĩ về làm tình của người nào đó cách xa tới mười bảy feet, biết đâu có thể nhận ra được tại sao hôm nay nàng vui đến thế. Nhưng vì vội vã rời khỏi cửa hàng, nàng quên mất bảo ai đó gọi đến đồn cảnh sát giúp để xem Russ có ở đó không. Nên sau khi rời đi được mười lăm phút, rồi lại thêm mất thêm mười phút nữa để cố gắng nói chuyện với thư ký tiếp dân, cái người nói giọng lầm bầm làm nàng gần như không hiểu được, nàng không thể biết được Russ có ở đó không.

“Anh có biết anh ta ở đâu không?” Nàng hỏi.

Anh chàng thư ký, một người đàn ông cao lớn có cái cằm rung rung và cái miệng gần như bất động khi nói, nhún vai. Anh ta nói gì đó mà nàng không thể đọc kịp, Laurel thất vọng quá đành phải cố gắng ra hiệu.

“Còn ai ở đó có thể nói chuyện với tôi không? Cảnh sát nào mà biết được vụ lừa đảo mà anh Russ đang điều tra ấy?”

Anh chàng gãi đầu lúng túng. Rồi anh ta giơ ngón tay lên ý bảo nàng đợi, lại còn nhấn mạnh quá mức bằng cách đưa ngón tay qua lại mấy lần, cứ như thể bộ óc nàng bị điếc chứ không phải đôi tai vậy. Anh ta quay lại phía sau, lấy bộ đàm.

Hy vọng anh ta đang gọi ai đó mà nàng có thể thực sự hiểu được, Laurel đi đi lại lại chờ đợi. Người thư ký đang nghe máy, quay lưng lại phía Laurel. Nàng cứ chờ, không biết phải đứng đó bao lâu nữa mới được biết anh ta cũng không thể làm gì, chẳng có ai ra cả.

Nhưng một phút sau một người đàn ông tóc đen vạm vỡ xuất hiện. Anh ta đang xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi và nhìn Laurel rất tò mò. “Cô là Laurel phải không?”

“Vâng.” Nàng mỉm cười mà thấy bẽ tắc, nàng không hề biết anh ta. “Laurel Wilkins. Rất vui được gặp cô”

Người đàn ông chăm chăm nhìn nàng không giấu giếm, đảo mắt từ trên xuống dưới, ánh mắt như cắt ngang khuôn mặt anh ta. Anh ta khẽ lắc đầu. “Ôi trời, thế nào Evans chết là phải.”

“Gì cơ?”

Anh ta bật cười. “Không có gì.” Anh ta lắc tay nàng, cầm thật lâu. “Tôi là Jerry Anders, cùng nhóm điều tra với Russ. Nói tiếp đi và cho tôi biết cô đang nghĩ gì vậy?”

Laurel thật sự chưa từng ở trong một đồn cảnh sát bao giờ. Thật thất vọng. Thế mà nàng cứ ngỡ ở đây toàn những cảnh sát như đấu sĩ và bọn tội phạm phát cuồng bị tống cổ vào đâu đó chứ. Chỉ có vài người đàn ông và phụ nữ mặc đồng phục, vài người chỉ mặc quần bò và áo sơ mi, đi quanh một mê cung không có cửa sổ gồm mấy phòng ngăn và những văn phòng nhỏ xíu. Một gã mặc com lê màu xám đang ăn bỏng ngô ngoài phòng phục vụ đơn, anh ta dùng cái thìa nhựa xúc thật nhiều rồi bỏ vào miệng.

Jerry ra hiệu mời nàng ngồi vào một cái ghế gấp bằng kim loại cạnh chiếc bàn đầy ảnh của anh ta với một người phụ nữ có mái tóc đen bóng bèn. “Có việc gì thế? Tôi biết cô tìm Russ. Là chuyện công việc hay chuyện riêng?”

Laurel tháo khăn ra đặt lên váy, cảm thấy mình đang đỏ mặt vì xấu hổ. Không biết đồng nghiệp của Russ có biết gì về nàng và có biết chuyện đêm đó không. “Công việc với cảnh sát thôi. Tôi lại nhận được mail của Trevor Dean. Hắn muốn gặp tôi vào thứ Bảy.”

Anders không hề phản ứng gì, vẫn ngồi thả lỏng trên ghế. “Ồ, bây giờ mọi chuyện thú vị đây. Nhất định Russ muốn biết tin này lắm.”

“Anh có thể gọi điện báo cho anh ấy biết không? Tôi không nghe được điện thoại.” Nàng vỗ vào tai và nhún vai vẻ không biết.

“Chắc chắn rồi. Hay cô có thể qua nhà cậu ấy trên đường về và nói luôn. 350 phố West, số 135. Qua đường chỉ năm phút là đến. Tôi biết cậu ta đang ở nhà, bọn tôi vừa nói chuyện mà.”

“À, tôi nghĩ anh ấy không thích tôi đến đâu.” Laurel rất muốn, rất hiếu kỳ xem nhà Russ thế nào, nàng muốn gặp em trai của anh nữa. Nhưng nàng biết nếu đến mà không báo trước thì không hay lắm.

Anh và nàng đã qua đêm cùng nhau, lại có kế hoạch cho cuối tuần tới nữa. Nàng không muốn phá vỡ điều đó.

“Chắc chắn là cậu ta muốn chứ. Cậu ta đối xử với cô tệ lắm hả Laurel?”

Rất ngạc nhiên, nàng bất ngờ mất một giây rồi lấy lại bình tĩnh ngay. “Tôi không nghĩ vậy... Ý tôi là, sao anh nghĩ vậy được chứ... Tôi chỉ muốn thấy Dean bị bắt, và Russ nói đừng trả lời thư của hắn ta mà không nói trước với anh ấy.”

“Vậy để xem nào, đó càng là lý do hoàn hảo để qua đó. Tôi sẽ gọi cho cậu ta và nói là cô đang trên đường tới.” Jerry cúi người lên chiếc bàn. “Cậu ta sẽ rất khó chịu nếu cô không nói cho cậu ấy biết.”

Có thể anh ta đúng. Laurel mím môi. “Anh sẽ gọi và cho anh ta biết tôi đang tới hả?”

“Tất nhiên.”

“Thôi được rồi, cảm ơn anh.”

Laurel đứng dậy, giữ chặt chiếc ví, vẫn không chắc đây là ý hay. Nhưng nàng không biết làm gì khác. Russ không dùng hộp thư ở nhà, mà nếu ở cơ quan có thì anh cũng chẳng bao giờ động đến. Nàng có thể quay lại trạm cảnh sát vào ngày mai rồi lại phải đợi chờ anh thư ký ở cửa trước, hoặc nàng phải đợi đến tận thứ Sáu mới gặp được anh.

“Rất vui được gặp anh, thanh tra Anders. Cảm ơn anh.”

“Tôi cũng rất vui được gặp cô, Laurel ạ.” Anh ta đứng dậy.

Nàng vẫy anh ta ngồi xuống. “Không cần đâu, tôi có thể tự ra ngoài được. Chào anh.”

Đứng thẳng vai lên, nàng tự nhắc mình là phải tự lập. Nàng sắp đi hộp đêm. Nàng đang có mối quan hệ thân mật với một cảnh sát.

Nàng có thể xử lý một cuộc viếng thăm nho nhỏ không có chuẩn bị trước, không vấn đề gì.

Jerry nhìn Laurel bước đi, hông nàng đong đưa thật tự nhiên mà gợi cảm. Nàng mặc quần áo kín đáo, nhưng cũng không hoàn toàn che hết các đường

cong bó sát quần áo lót. Khi đi liền với đôi mắt mở to và nét vẻ ngây thơ, điều đó quả là một sự kết hợp thú vị - và Chúa ơi, nàng làm anh ta phần khích rồi.

Evans thật là một kẻ may mắn.

Anh ta với lấy điện thoại vẫn đang để kênh trên bàn. Anh ta không bao giờ tìm hiểu hệ thống điện thoại và bất cứ khi nào cố gắng cản trở ai đó, anh ta luôn xoay sở để ngắt điện thoại trong khi nói chuyện. Anh ta đã làm thế với Pam rất nhiều lần. Cô ấy dọa sẽ không oral sex với anh nữa nếu anh lại ngắt điện thoại.

Không muốn mạo hiểm mất các đặc quyền nghề nghiệp, anh ta bắt đầu chỉ gác máy khi đang nghe điện thoại mà bị ngắt lời.

“Này, cưng, xin lỗi nhé. Em vẫn ở đó chứ?”

Giọng Pam nghe có vẻ nghi ngờ. “Anh vừa làm gì thế? Dù là gì đi nữa thì nghe cũng chẳng lọt lỗ tai tí nào.”

“Cái gì?” Anh ta vừa ban cho Evans một đặc ân, gửi Vàng hoe đến với anh, một bưu phẩm đặc biệt. Anh ta đã phải chờ Russ tới nhà nàng cả tá lần. “Công việc ở sở thôi mà.”

“Ờ, phải rồi. Nghe có vẻ như anh sắp đặt cho Russ gặp ai đó hả?”

“Cậu ta kém mấy chuyện này cực kỳ luôn. Như thằng bé vắt mũi chưa sạch, cứ vẩn vẩn vợ vợ, anh không thể chịu được. Anh chỉ đẩy nhanh mọi thứ lên thôi.” Jerry đưa tay vào ngăn bàn lục lọi lôi ra một lọ kẹo bạc hà. Như sắp chết đói rồi, nhai kẹo thật nhanh, anh ta nói thêm: “Tiếp đi, xem có phải anh bỏ máy vì một cô em...”

Trước cả khi ý nghĩ trong đầu kịp kết thúc, anh ta nhận ra nói thế thật ngu ngốc, dù đùa hay thật.

Pam hỏi lại ngay: “Gì cơ?” Anh nghe thấy hậu quả ngay là một hồi chuông tí tí. Chết tiệt, thế này chẳng khác gì anh đã mất hết đặc quyền nghề

ngiệp rồi.

Chương 10

Russ ném con gà anh định nấu từ hai tháng trước vào cái bao rác công nghiệp ở cửa phòng để dọn sạch tủ lạnh. Xếp lại mọi thứ, lục lọi kỹ hơn, anh phát hiện ra có những đồ có thể dùng làm vật thí nghiệm khoa học và cả vi khuẩn có độc đang sinh sản trong con gà đó nữa.

“Sean này, em cần một dự án khoa học phải không? Anh có vài miếng pho mát có tám màu xanh khác nhau và còn xơ hơn môi trên của bà này.”

Ngoái lại sau, anh vẩy vẫn cái hộp pho mát về phía Sean, nó đã cất cái hộp này mà.

“Kinh quá. Anh cần có người giúp việc.”

“Ừ, cảnh sát có thể thuê người lau nhà. Vui đấy nhỉ?”

Sean nhổ nước bọt vào cái dây thắt áo, cái dây đó nó cho vào miệng ngậm liên tục. “Anh có tiền mà. Anh đã bán nhà của bố mẹ, nhớ không?”

Russ đập đầu vào cửa tủ lạnh khi anh đứng lên, giật cả mình. Những lời này Sean học từ đâu thế không biết?

“Ý em là sao? Tiền đó để em đi học, không phải anh mang cho gái đâu.” Tất nhiên rồi, Sean sẽ không đủ điều kiện học bất kỳ trường nào nếu vẫn giữ thứ hạng của mình như bây giờ.

“Quên đi.” Sean quay đi và chạy ra phòng khách. “Có tiếng chuông cửa.”

“Sean!” Russ đành ném miếng pho mát vào túi rác và vội vã đá cửa tủ lạnh đóng lại. Anh không muốn quên chuyện này. Anh muốn tìm ra căn nguyên vấn đề làm Sean cư xử lạ, rõ ràng là anh chẳng biết gì cả.

Anh đã bán nhà, gần như ngay sau khi bố mẹ anh qua đời, vì anh không thể sống ở nơi đầy ắp những ký ức, mà căn nhà ấy và cả cái sân quá rộng rãi

nên rất trống trải. Căn nhà cũ kỹ đó sẽ cần sửa chữa nhiều và những khung cửa sổ lỏng lẻo sẽ làm tiền hóa đơn máy sưởi tăng vọt mỗi mùa đông.

Russ không có thời gian, tiền bạc hay kiên nhẫn để xử lý những tình huống này. Ngôi nhà nhỏ xíu bây giờ, sân nhà làm đường xe vào và cất xe rồi đi sáu phút là đến cửa, với anh là hoàn hảo rồi.

Anh kéo mạnh hộp kem đã quá hạn sáu tháng ra ngoài. Anh thậm chí chẳng nhớ đã từng mua nó. Rất tò mò xem nó thế nào, anh bóc hộp kem ra, một thứ mùi hôi thối xộc ra, thứ mùi anh chỉ thấy trong nhà giam. “Ôi, chết tiệt.”

Cố gắng ép nắp hộp bằng bì mềm nhũn, nhớp nháp đóng lại, anh không chú ý Sean đã quay lại.

“Anh Russ ơ!”

“Gì?” Anh ngán ngẩm, vứt hộp kem vào túi rác, hy vọng cái túi ni lông sẽ bọc kín được mùi này.

“Có người đến tìm anh.”

“Hả?” Quay đầu lại. ôi tệ quá, không phải là Laurel đang đứng sau lưng cậu em đấy chứ.

“Laurel!” ôi Chúa ơi. Anh còn đang trợn tròn mắt nhìn đồng hồ ăn đã bốc mùi thì Laurel đã vào tận bếp nhà anh rồi. Đá cái túi rác sang một bên, anh buộc chặt dây túi lại cho đỡ mùi và đóng sầm cửa tủ lạnh. Rồi anh đảo mắt nhanh lại khắp phòng bếp để xem còn cái gì tệ hơn nữa.

Bát đĩa bẩn đầy ngập chậu rửa, báo bày khắp mặt bàn ăn. Sàn nhà làm bằng chất nhựa dẻo thì rạn nứt, các ngăn đựng đồ sứ mẻ và han gỉ hết các khớp nối. Nhìn thật chán ngán, cũ kỹ như đồng đồ nát.

Anh chùi tay vào quần bò.

“Xin lỗi nếu em đến không đúng lúc.” Laurel bặm môi lúng túng và kéo cái khăn quàng cổ lên.

Chúa ơi, anh lại nghĩ tới điều anh muốn làm với cái khăn kia. Rồi anh sẽ làm, một ngày gần đây thôi, quấn khăn quanh tay nàng, và trói nàng vào cột giường.

Bây giờ anh chỉ làm một cảnh sát nghèo túng với cái bếp bẩn thỉu đang hứng tình. Chắc chắn anh sẽ gây ấn tượng.

“Không, không có gì, anh chỉ... đang dọn dẹp thôi.”

Sean khịt mũi, phiền thật. “Em gặp Sean chưa? Em trai anh đấy. Sean này, đây là Laurel Wilkins... ờ, bạn anh.”

Sean nhìn anh đầy ngờ vực. Russ cụp mắt nhìn xuống cái túi rác, hy vọng Sean sẽ hiểu ý giúp anh ra khỏi đây.

“Chị ấy tự giới thiệu rồi.” Sean cứ đứng thế một lúc lâu, nhưng rồi cũng thông thả đi về phía cái túi. Nó mở cửa sau rồi cầm túi rác ném ra ngoài. Ở đó không có thùng rác.

Russ không phàn nàn. Ít nhất thì nguồn gốc của cái mùi hôi thối cũng biến đi rồi.

“Em xin lỗi. Em cứ nghĩ thanh tra Anders sẽ gọi và cho anh biết em đang trên đường tới đây. Anh ta nói vậy khi nói chuyện với em ở sở cảnh sát.”

Lời nàng nói lập tức đẩy anh ra khỏi mối quan tâm về việc đang dọn dẹp. “Tại sao? Có chuyện gì rồi? Dean làm gì em à?” Anh băng qua căn phòng, vuốt tóc nàng ra sau, nhìn xoáy vào mặt nàng.

Nhìn nàng rất lo lắng. Và cực kỳ dễ thương.

Anh hôn nàng thật nhẹ. Nàng cứ để vậy, kể cả khi anh kéo cho đôi môi nàng lướt trên mặt anh. Nhưng rồi nàng khẽ đẩy lên ngực anh và phóng mắt nhìn trực diện vào Sean, thật sự lo lắng.

Russ nghĩ không gì có thể mua chuộc được Sean lúc này, kể cả trải nghiệm đêm qua, nhưng dù sao anh cũng dừng lại. Anh vẫn ôm chiếc eo mảnh mai của nàng.

“Dean lại gửi mail cho em,” nàng nói, thọc tay vào sâu trong túi áo khoác. “Hắn muốn gặp em tối thứ Bảy. Hắn chỉ viết có vậy thôi.”

Russ hy vọng đây là cơ hội mà họ đang chờ đợi. Họ có thể sắp xếp để bắt Dean ở bất cứ nơi đâu hắn muốn hẹn gặp Laurel. “Tốt rồi, thỏ con của anh, rất tốt.”

“Em phải nói với anh ngay rồi mới trả lời.” Nhìn nàng cau mày có chút gì đó như chua xót vì sự thật đang xảy ra, nên anh hôn lên những nếp nhăn trên trán nàng, vừa xoa xoa lưng nàng chỗ ngay dưới dây áo con. Điện thoại kêu. Anh mặc kệ.

“Cảm ơn em, em đã làm đúng.” Anh hôn lên thái dương, lướt môi trên hàng mi của nàng. Nàng thở dài nhẹ nhõm.

“Em không thích làm phiền anh, nhưng Jerry đang đợi máy.” Sean vẫy vẫy cái điện thoại về phía anh.

Russ quay lại, trừng trừng nhìn Sean, nó đang cười toe toét, rồi chộp lấy cái điện thoại từ tay nó. Anh cố tình bước về phía cửa sau để Laurel không thể nhìn thấy anh nói gì.

“Cái chết tiệt gì thế Anders? Cảm ơn vì đã thông báo Laurel tới đây nhé. Tớ đang chống mông trong đồng hồ ăn tối rửa, đang dọn tủ lạnh.”

Jerry cố nén cười. “Xin lỗi, tớ định gọi cậu, nhưng đăng trí quá. Có báo cáo tài chính của nạn nhân cuối cùng của Dean rồi đấy. Cô Morgan quên chưa khai báo là đã thêm Dean vào tất cả các tài khoản của mình từ hai tháng trước, về mặt kỹ thuật thằng khốn đó không trộm một xu nào trong số hai mươi nghìn đô la của cô ấy - chỉ là hắn có quyền sử dụng các tài khoản đó thôi.”

“Ôi trời, cậu đang đùa tở.” Russ dụi mắt. “Xem nào, ta biết gì nhỉ, chín tháng trước hẳn đã giả mạo hóa đơn, hẳn dùng mật mã mà không thực sự có hành động trộm cắp của một người cho hẳn mượn mật mã, và hẳn có thể chống lại những lời khai của mấy cô bạn gái cũ buộc tội hẳn lấy tiền của họ. Như thế chẳng phải hẳn sẽ biến ta thành lũ ngớ ngẩn ở tòa án sao?”

“Không. Dùng Laurel để trì hoãn. Chúng ta vẫn chưa thể bắt hẳn.”

“Chết tiệt. Tở không thích thế. Laurel chính ra không phải người giỏi nói dối đâu.”

“Hãy bảo cô ấy cần nói những gì, tở không biết. Ta phải làm gì đó. Phải có thời gian để điều tra thêm và hy vọng tìm thấy gì đó.”

“Được rồi, cảm ơn, gặp cậu sau.”

Russ quay lại, nhưng không còn ai ở đó cả. Hoảng quá, anh lao vào phòng khách. Laurel và Sean đang ngồi chơi bài trên bàn và uống cà phê.

“Ờ...”

Khi anh đến trước mặt hai người, Laurel nhìn lên và mỉm cười. “Sean dạy em chơi bài vui lắm.”

Tốt rồi. Sean đi di chân lên sàn, còn Russ không biết mình phải nói Laurel chính ra không phải người giỏi nói dối đâu.”

“Hãy bảo cô ấy cần nói những gì, tở không biết. Ta phải làm gì đó. Phải có thời gian để điều tra thêm và hy vọng tìm thấy gì đó.”

“Được rồi, cảm ơn, gặp cậu sau.”

Russ quay lại, nhưng không còn ai ở đó cả. Hoảng quá, anh lao vào phòng khách. Laurel và Sean đang ngồi chơi bài trên bàn và uống cà phê.

“Ờ...”

Khi anh đến trước mặt hai người, Laurel nhìn lên và mỉm cười. “Sean dạy em chơi bài vui lắm.”

Tốt rồi. Sean đi đi chân lên sàn, còn Russ không biết mình phải nói gì. Anh quay gót đi vào bếp. Anh hòa nước rửa bát và nước nóng đầy bồn, bắn khoả không hiểu cảm giác của mình thế nào khi Laurel đang ngồi trong nhà, bước đi trên tấm thảm màu nâu tẻ hại, chơi bài với cậu em trai.

Anh vừa thật sự vui thích vì điều đó nhưng cũng căm ghét nó. Anh không chắc nữa.

Khi anh rửa được một nửa số bát đĩa bẩn, Laurel bước vào bếp. “Xin lỗi,” nàng thì thầm, nhẹ như bước chân nàng đi vào vậy. Rồi nàng dựa vào tủ bát cạnh anh. “Em không muốn làm phiền anh thế này, nhưng em không muốn từ chối Sean. Cậu bé thật đáng yêu.”

Đó là lý do tại sao Laurel cần ở trong nhà và có người bảo vệ. Nếu nàng có thể nghĩ Sean đáng yêu thì nàng có thể tin bất kỳ điều gì.

“Không sao mà. Nó có thể điều hành cả một công ty đấy.” Russ tráng một cái bình rồi lau khô. “Mà anh cần động lực để tự ép mình dọn cái đồng bát này đi.”

Nàng bật cười. “Thế anh muốn em nói gì với Dean? Em có nên nói sẽ gặp hẳn không?”

Russ khóa vòi nước và suy nghĩ xem nên xử lý vụ này sao cho thật tinh vi. Rồi anh cũng quyết định, chết tiệt, không biết thế này có ổn thỏa không, anh chỉ biết nói với Laurel: “Em sẽ trả lời hẳn là không gặp. Bọn anh chưa có chứng cứ cần thiết để buộc tội Dean, nên chẳng có lý do nào để em phải gặp hẳn hết.”

Laurel đã cởi áo khoác ra, nàng xoa hai tay vào nhau. Nàng đang mặc một cái áo len khác trong số những cái áo len cao cổ bó sát mà nàng thích. Cái áo này màu đỏ có sọc hình những bông tuyết trắng kéo ngang ngực. Anh muốn thè lưỡi liếm một bóng tuyết trên đó.

“Chán thật! Em nên nói gì với hắn bây giờ?”

“Nói em bận vào tối thứ Bảy - em có việc hay gì đó. Gợi ý để một hay hai tuần sau đó. Em có muốn anh viết mail cho không?”

Nàng đảo mắt. “Em có thể làm được mà. Hơn nữa, anh làm sao viết giống như em được.”

Không, đúng vậy. Lời lẽ của nàng luôn dễ chịu và ngọt ngào, còn anh mà viết thì đúng là giọng một cảnh sát độc thân.

Quyết định không bình luận gì thêm nữa, anh lau khô tay vào quần rồi chạm lên một bông tuyết trên áo nàng.

Laurel kêu lên: “Russ!”

Ôi, thì ra nàng thích. Đợi đến thứ sáu thật lâu. “Anh muốn em,” anh nói với nàng, vì nàng chẳng chịu thừa nhận. “Anh có thể gửi Sean sang nhà hàng xóm...”

Nàng vỗ vào tay anh. “Em về đây, anh nên thấy xấu hổ vì chính mình.”

Anh cười toe toét, để ý thấy trong khi nhìn nàng có vẻ như bị xúc phạm, người nàng vẫn run lên và không đẩy ngón tay anh ra. “Anh sẽ cho em biết khi nào anh thấy xấu hổ, nhưng bây giờ anh không hề cảm thấy thế.”

Laurel bặm môi, run bắn lên, bước lùi lại. “Em sẽ gặp anh vào thứ Sáu.”

Russ nhìn nàng bước đi, rồi trở lại với đồng bát đĩa, người anh bị đập vào ngăn kéo, Russ cau mày lại. Đã lâu lắm rồi anh không ham muốn một người phụ nữ nào như anh cảm thấy muốn Laurel. Có thể là chưa bao giờ. Nhưng nếu nghĩ rằng ngủ với nàng sẽ xóa đi những khổ đau, thì anh sẽ chết không yên. Từng ngày qua đi anh luôn nghĩ đến nàng. Khi nàng đến chẳng gây tiếng động gì mà sao buồn cười đến thế, đôi mắt nháy nhót, đôi môi run run...

“Em thích bạn gái mới của anh.” Sean đi ra bếp tìm trong tủ lạnh, cứ hai mươi phút không ăn gì thì nó không chịu nổi.

Russ cũng thích nàng, nhiều đến nỗi suốt ngày tư tưởng đến nàng. Nhưng nàng không phải bạn gái của anh, sẽ không bao giờ được thế. “Cảm ơn, nhưng cô ấy không phải bạn gái anh. Bọn anh chỉ mới tình cờ gặp nhau.”

“Gì cũng được.” Sean lôi từ trong tủ lạnh ra một hộp bánh bột ngô đông đá. “Thứ Sáu này anh đi chơi với chị ấy à?”

“Ừ.” Russ rửa nốt cái đĩa cuối cùng rồi đặt lên chỗ trống nhỏ xíu còn lại giữa đồng bát đĩa khô. “Và em chọn đi - có thể sang nhà hàng xóm hoặc anh sẽ đưa em về chỗ bà.”

“Cái gì? Anh nói thật không? Em nghĩ em sẽ không phải sang nhà hàng xóm nữa chứ!”

Lau khô tay, Russ nhìn kỹ khuôn mặt bất bình của cậu em trai. Lại một chiêu đây ngờ vực. “Thật sao? Vậy hóa ra em lôi chuyện của người đàn ông hào hoa ra bắt chước làm với JoJo để không phải sang đó nữa hả?”

Sean đỏ mặt, rầu rĩ sẫm soi hộp bánh bột ngô, gõ nhíp lên cạnh tủ bát.

Vậy là Russ đã biết câu trả lời của nó, thật buồn cười. “Nghịch vừa thôi! Đừng nghĩ mày có thể vứt đồng rác vào người anh. Chúa ơi, mà tự hỏi tại sao em cần một cô công nữ đi.”

Anh đi tới đi lui trong bếp, giận dữ, chỉ muốn tóm lấy thẳng em trai cho nó một trận. “Không được xem ti vi trong một tuần, nhớ chưa? Hãy tự đi sang kia xin lỗi chị JoJo đi.”

“Mẹ kiếp,” Sean nói, gọn lỏn, Russ chỉ kịp chớp mắt. Ai dạy một đứa trẻ nói những câu hỗn láo thế này?

Sean giậm mạnh chân đi qua anh trai, ngã xuống giường, nhặt cái điều khiển từ xa lên. Bướng bỉnh, nó bật ti vi và tăng âm thanh lên đến mức ba

mười, tiếng trống nhạc rock đập vào tai Russ. Sean thả cái điều khiển xuống, Russ đi tới chộp lấy ngay.

Chặn trước mặt cậu em trai, anh tắt ti vi đi và như sắp xé xác nó đến nơi khi thằng bé đẩy anh ra, cố gắng vồ lấy cái điều khiển.

Sean vòng lao qua sau lưng anh, chộp lấy cánh tay đang cầm điều khiển. “Đưa nó cho em. Em đá cho bây giờ.”

“Lấy nó đi Sean.” Russ tung cái điều khiển từ tay trái qua phải, đưa cái điều khiển ra sau rồi lên trước trong khi Sean chạy tới chạy lui xung quanh gầm ghế.

Russ không nhin được cười, không phải trò tiêu khiển này mà vì anh đã thoát khỏi tình trạng bất lực trước sự bướng bỉnh của cậu em trai như mọi lần. Nhưng thế nào cũng chẳng phải ý hay. Vì tiếp theo như anh biết, Sean nhảy xổ vào lưng anh, giật mạnh cái mũ áo của anh. Russ bước loạng choạng về phía trước, bị mất thăng bằng vì sức nặng của Sean, cố gắng cời cúc cổ áo. Cái cúc chết tiệt hằn sâu vào cổ anh như muốn cắt đứt khí quản.

“Trả em đây!”

Thả cái điều khiển xuống chân để giải phóng đôi tay, Russ cố gắng tóm lấy Sean mà không làm nó đau. “Em đang bóp chết anh đấy, Sean, khỉ thật, bỏ ra đi.” Vì vẫn còn nói được nên anh biết là mình không sao, nhưng vẫn rất khó chịu.

Sean trượt khỏi lưng anh và trườn xuống lấy cái điều khiển.

Rồi cánh cửa chính mở toang, đâm sầm vào bức tường. “Russ! Sean!”

Đó là Laurel, khuôn mặt nàng khiếp sợ. “Hai anh em đang làm gì thế?”

Sean lợi dụng lúc Russ sao nhãng liền vặn tay anh ra sau lưng.

“Ôi, tệt thật, bỏ tay anh ra!” Russ gượng cười ngượng ngập. “Bọn anh chỉ đang có chút mâu thuẫn. Chưa giải quyết được.”

“Em nghĩ anh đang nói tránh thôi.”

Khuôn mặt đỏ bừng, Sean nói với giọng thật chua cay: “Russ, nhìn anh thật chăm biếm. Cái đầu của thám tử đấy, nhưng cái mặt của kẻ đê tiện, mông thì đầy lỗ.”

Mọi người còn mô tả anh tệ hơn nữa, nhưng nếu là những lời nhận xét của cậu em trai thì chẳng hay ho gì. Mà anh cũng không muốn Laurel đọc được những lời đó từ môi Sean.

Thế nên anh ấn đầu Sean về phía trước, thấp đến ngang eo, nàng không thể nào mà nhìn thấy nó nói gì. Sean khua tay đánh lên người anh, vùng vẫy để đứng lên. “Chết tiệt! Thả em ra! Đồ liếm gót.”

Lại một từ mới. “Hứa là sẽ câm miệng, rồi anh sẽ thả mày ra.”

“Được rồi.”

Tin tưởng Sean có thể là một sai lầm, nhưng anh không thể giữ nó như thế cả ngày được. Khi anh thả tay ra, Sean đứng ngay dậy, vuốt lại tóc. Cả hai đều thở dốc, Laurel nhìn hai anh em như thể những tên say đang tè ngay trên đường phố vậy.

Với phụ nữ thì anh luôn có cách đối xử riêng.

“Thế sao em quay lại vậy?” Russ cố gắng ra vẻ như tình cờ cho cái điều khiến vào túi áo.

Laurel cũng không để ý. “Em quên ví. Khi quay lại em nhìn thấy anh trong cửa sổ. Em tưởng anh đang bị bóp cổ hay sao đó!”

Bóp cổ? Sean và Russ nhìn nhau. Sean lại lê chân đi và nén cười. Russ xoa cằm, tưởng tượng ra cảnh Sean đang hà hơi thổi ngạt cho mình. Rồi họ lại quay ra nhìn nhau, và cả hai bắt đầu phá lên cười. Chúa ơi, chắc nhìn hai anh em phải giống bọn ngốc lắm. Sean đập hai tay vào nhau.

“Em xin lỗi.”

“Ừ, anh cũng thế.” Anh kéo Sean vào và đưa khuỷu tay xoa đầu nó, tự hỏi không biết sao vừa mới ấu đả mà hai anh em lại có thể cười với nhau được nữa.

Laurel mất hết kiên nhẫn, nàng đung đưa chân nhìn Russ và Sean như vừa thắng xổ số. Có gì đáng cười ở đây cơ chứ?

Họ vừa tấn công nhau. “Thôi em về đây.”

Nàng bắt đầu tiến tới chiếc bàn uống cà phê. Lúc này nàng đã đặt ví ở đây rồi quên luôn.

Sean chạm vào tay nàng, vẫn đang bị tay Russ khóa cứng và cổ vùng vẫy. “Chị Laurel ơi, tối nay em và anh Russ đi ăn pizza. Muốn đi cùng không?”

Nàng liếc nhìn Russ. Anh siết chặt cổ Sean hơn, nhưng gật đầu: “Đi với bọn anh đi. Vậy thì bọn anh mới chứng minh được thật ra hai anh em không phải là những kẻ thô lỗ đâu.”

Chủ yếu vì nàng tò mò về cách xử sự của anh em họ, và vì nếu không đồng ý thì nàng sẽ phải về nhà ăn rau trộn một mình, nên nàng gật đầu. “Chắc chắn rồi. Cảm ơn vì đã mời.”

Hai anh em - một rất nghiêm chỉnh, và một thì nghịch ngợm, nhưng lớn lên cũng sẽ giống anh - đều nhìn nàng.

Lúc đó, Laurel nghĩ nàng đã phải lòng một chút xíu, rất nhỏ, cả hai anh em. Mười phút sau họ đã ngồi ở một quán ăn có những cái mặt bàn bằng nhựa trơn bóng. Russ và Sean đều ngồi đối diện với nàng để nàng có thể nhìn thấy miệng của cả hai anh em. Nàng tháo khăn ra, nhưng Russ lại với tay qua mặt bàn cầm một đầu khăn rồi kéo cho đến khi chiếc khăn trườn qua mặt bàn và rơi xuống vạt áo anh. Nàng định hỏi anh đang làm cái trò gì thế thì Sean đập vào cổ tay nàng.

“Thế chị bị điếc bao lâu rồi?”

Russ thúc khuỷu tay vào em trai.

“Cái gì?” Sean có vẻ khó hiểu.

“Không sao mà, Russ, em không ngại đâu,” Laurel trả lời. “Chị không bị điếc bẩm sinh. Chị bị viêm màng não lúc ba tuổi, và sau cơn sốt cao thì chị bị điếc tai trái.”

“Chán nhỉ?”

Nàng nhún vai. “Chị không biết. Cũng chẳng tệ lắm... bị điếc là một phần con người chị bây giờ.”

“Chị dạy em chữ thề bằng ngôn ngữ ký hiệu nhé?”

Laurel bật cười. “Thật ra, hình như chị chẳng biết câu chữ thề nào cả. Đến mười tuổi chị mới học ngôn ngữ ký hiệu, mà thậm chí khi học cũng không phải là ngôn ngữ ký hiệu gốc của Mỹ, mà là các ký hiệu từ tiếng Anh. Ở trường đại học, chị cực kỳ bận rộn vì lúc nào cũng phải cố gắng học ngữ pháp ngôn ngữ ký hiệu Mỹ, để theo kịp với cả lớp, chẳng được chơi đùa với bạn bè gì cả, nhưng đó là sáu năm trước rồi. Nếu đã học mấy câu chữ thề, chị cũng không nhớ đâu.”

Sean nhai cái ống mút mà người bồi bàn đã đưa cho nó, nhúng ống mút vào cốc cho nước ngọt chảy đầy lên rồi lại nhấc ra mút. “Thế thì tệ quá. Nói rõ là em có thể la mắng giáo viên mà không bị phạt đâu nhé.”

“Xin lỗi.”

“Thế chị sống ở đâu?”

“Trên phố Edgewater Drive cạnh hồ Lakewood.”

Mặt Sean sáng lên. “Tuyệt quá. Em cũng lớn lên ở Lakewood đấy. Nhà em sống ở khu Andrews. Em nghĩ năm tới sẽ đến Lakewood High, nhưng có khi em không được dọn đến ở cùng anh ấy đâu.” Nó đâm ngón tay cái vào Russ, ngón tay cái đỏ lên như con đĩa vừa hút máu từ mặt nó. “Bây giờ em phải đến John Marshall, bê bối quá.”

Laurel cố gắng tìm ra lời gì để nói, nhưng Sean không đợi cho nàng kịp trả lời. Nó nói: “Nhà của anh Russ không phải là cái lỗ thủng phân sao?”

Rồi Sean lại đổi tư thế ngồi, nhìn có vẻ không thoải mái. “Xin lỗi, ừm, em không định nói từ thủng phân. Ý em chỉ là...” Nó lúng búng.

Russ tỏ ra khó chịu. “Nó không tệ đến thế, nó chỉ cần sơn lại chút thôi. Chẳng biết từ ngữ kiến trúc gì cả.”

“Chị nghĩ sao hả Laurel?” Sean hỏi.

“Ồ,” nàng nói, cố gắng thật khéo léo. “Có thể cần làm mới ngôi nhà lại một chút là được.”

“Thấy chưa? Chỉ cần làm mới lại một chút thôi,” Russ nhắc lại lời Laurel với Sean, lại huých khuỷu tay vào nó.

“Ý chị ấy là nhà xấu lắm, chị ấy nói thế cho lịch sự thôi.”

“Nói thật đi Laurel, anh cần xử lý ngôi nhà.”

Nghĩ đến tấm thảm nâu đầy bùn đất, những mảng tường trắng nhờ cáu bẩn, bộ ghế tràng kỷ rách nát, và ngôi nhà chẳng có đồ trang trí nào, Laurel nuốt nước bọt. Phòng bếp là di tích từ những năm 1950 mà cũng chẳng có chút phong cách trang nhã của thời xưa. Có vẻ như không có ai sơn sửa gì lại ngôi nhà đã năm mươi năm rồi.

“Em nghĩ có thể anh là một ứng cử viên cho chương trình *Con mắt kỳ quặc của những gã chân thật* được đấy”

Sean hất nhẹ đầu ra sau rồi phá lên cười.

Nàng vội nói rõ ý mình. “Căn nhà không có vấn đề gì cả. Chỉ là nó chưa thật sự ấm áp và có dấu ấn riêng thôi. Em không thể cảm nhận được gì về anh qua căn nhà cả.”

Thật may, nhìn Russ có vẻ thích thú. “Ngoại trừ anh là người nhếch nhác?”

Anh nhấp một ngụm bia rồi nhìn nàng với đôi mắt sẫm màu đầy suy tư. Đôi mắt anh nhắc nàng nhớ về đêm qua khi anh trượt vào trong nàng, thật chậm và chắc chắn.

Laurel giấu mặt sau chiếc khăn ăn, lúng túng. “Anh không phải người nhếch nhác, chỉ là anh có quá ít thời gian để ý tới mấy việc đó thôi.”

Anh cười to. “Nói hay lắm, Laurel.”

Laurel càng cảm thấy bối rối.

“Cho em ít tiền chơi trò chơi điện tử được không?” Sean đưa tay ra hiệu về phía trò chơi dọc phòng khách của quán pizza.

Russ móc vào túi, Laurel nhìn thấy bắp tay cuộn cuộn của anh. Anh đưa cho Sean đồng mười xu. “Đi một lúc thôi đấy.”

Sean đảo mắt. “Có phải trẻ con đâu. Khi nào có pizza là em quay lại liền.”

Khi Sean đi rồi, Russ đuổi chân ra cho tới khi chạm vào chân nàng.

“Anh cứ nghĩ nó chẳng bao giờ chịu đi ra cả.”

Laurel rút chân khỏi cặp đùi rắn chắc quyến rũ của anh, bắt tréo chân lại. “Ý anh không phải thế.”

“Anh rất vui vì em và Sean chuyện trò được cùng nhau. Vui vì Sean không còn lúc nào cũng phiền não vì sự thay đổi. Nhưng anh thật sự chỉ muốn ở một mình cùng em, anh đang nghĩ ham muốn mãnh liệt của mình không thể đợi đến thứ Sáu được.”

Những lời anh nói làm khuôn mặt nàng như bốc cháy. Tai họa đáng yêu đây. Laurel tưởng tượng chiếc quần nhỏ của anh ở dưới gầm bàn, cái quần bò chắc phải căng ra để giữ... Nàng liếm môi.

Russ rên lên, cọ mạnh lên mặt ghế. “Anh thích em làm thế - nhìn thật ngọt ngào và ngây thơ, cùng lúc nó khơi gợi trí tò mò của anh. Tệ thật, thật xấu hổ khi cảm thấy thế này trong quán pizza.”

“Chỉ có em biết thôi.”

“Ít nhất cho đến khi anh đứng dậy.”

“Em nghĩ phụ nữ bọn em có lợi thế hơn về chuyện này nhỉ? Bọn em có thể che giấu cảm xúc.”

Russ dán mắt vào ngực nàng. “Không hoàn toàn vậy đâu.” Mắt anh tối sầm. “Nhưng bông hoa tuyết đẹp quá.”

Ôi, anh chàng này.

Laurel tự thấy thật mạo hiểm và quyết định lái cuộc trò chuyện sang chủ đề an toàn hơn. “Anh là cảnh sát bao lâu rồi?”

Anh uống một hơi bia dài. “Chín năm rồi. Anh vừa tròn ba mươi tuổi vào tháng Một này. Anh bắt đầu vào nghề năm hai mươi một tuổi, hai năm trước anh chuyển sang mảng điều tra. Sở của bọn anh chuyên xử lý các vụ lừa đảo, trộm cắp, giả mạo. Bọn anh bắt một vài tội phạm làm việc văn phòng, nhưng hầu hết là bọn ngu ngốc trên đường phố cứ nghĩ chúng có thể rút tiền mặt từ nhà hàng xóm được.

“Anh có thích công việc của mình không?” Laurel sẽ rất sợ hãi kể cả chỉ cầm khẩu súng thôi, nàng không thể tưởng tượng ra được bao nhiêu nguy hiểm một cảnh sát phải đối diện hằng ngày.

Russ dừng lại, di ngón tay trên cốc bia, rồi gật đầu. “Có chứ. Anh thật sự thích. Cảm giác giống như anh đang làm gì đó thật quan trọng, em hiểu không?”

“Em hiểu ý anh.” Laurel hạ người xuống ghế. “Trước kia em cũng muốn được như thế. Em muốn là giáo viên ở trường âm điếc.”

“Sao em không làm?”

“Vì bố em qua đời do một cơn đau tim và em phải về nhà giúp mẹ. Em không bao giờ trở lại đại học nữa, và em luôn nghĩ như thế là vì mẹ em, em

cảm thấy không đúng nếu để mẹ em ở nhà một mình.” Laurel nhìn chăm chăm những bọt khí bay lơ lửng trong cốc nước ngọt. “Nhưng anh biết đấy, em nghĩ như thế cũng tốt cho em. Em đã sợ năm đó em phải rời trường, ôi, em đã có những tháng ngày thật tuyệt, nhưng em cũng sợ hãi. Em sợ không phù hợp, em sẽ luôn là cô gái lúc nào cũng phải cố gắng lắng nghe giữa toàn những người điếc. Em sợ không theo nổi các khóa học ngôn ngữ ký hiệu cả Mỹ và Anh, và em sợ mọi người sẽ nghĩ rằng em chỉ là kẻ giả mạo không biết gì hết.”

Lẽ ra phải cảm thấy rất khủng khiếp, Laurel lại có cảm giác khuây khỏa vô cùng, cuối cùng nàng cũng tự thú nhận những gì nàng đã hoài nghi trong một thời gian dài. “Thế là em về nhà vì cha em mất, nhưng em ở lại luôn vì em sợ.” Nàng nhìn Russ. “Nghe thống thiết nhi?”

Anh lắc đầu. “Không, không hề. Mọi người đều biết đến cái gì đó giống như nỗi sợ. Bây giờ anh cũng đang sợ anh nuôi dạy Sean rất tệ. Nghe em nói người anh cũng bị tê liệt rồi đây này.”

“Em sẽ không bao giờ nói ra được.” Laurel đưa mắt tìm Sean, nó đang say sưa chơi trò đua xe. Rõ ràng có vấn đề giữa Sean và Russ, nhưng thật khó cho cả hai để chuyển mối quan hệ anh em thành mối quan hệ cha con. “Em nghĩ Sean sẽ ổn thôi.”

“Và em không muốn lo sợ thêm nữa Russ ạ. Em muốn thử làm bất kỳ thứ gì và mọi thứ em từng muốn, và nếu vấp ngã thì cũng chẳng sao.”

Russ nhìn nàng ranh mãnh. “Anh nghĩ quyết định làm tình trở lại của em vô cùng tuyệt vời. Và em đã tỏ ra có khả năng trời sinh về chuyện đó.”

Khi nàng thở gấp, anh bật cười. Laurel nhấc cái cốc lên, nàng nghĩ như vậy còn tốt hơn là sợ bị ngạt thở, và chẳng hề để ý đến chiếc khăn giấy trên bàn. Nàng không thể nhìn anh nếu không nàng sẽ chui xuống gầm bàn vì xấu hổ mất.

Bánh pizza xuất hiện trước mắt họ khi người bồi bàn đặt nó lên một cái giá giữa bàn. Sean trở lại ngay lập tức, giành lại chỗ ngồi.

Laurel biết ơn vì pizza đã đến kịp lúc. Nàng cảm thấy thành thật và thân tình với Russ Evans theo kiểu gì đó mà nàng không nên như vậy. Nàng đang gặp nguy hiểm khi tự cho phép thích anh quá nhiều, nàng đang muốn thứ mà nàng không thể có.

Những người đàn bà cuồng nhiệt có cuộc tình nóng bỏng chỉ trong một hay hai tuần, rồi họ quay đi không nuối tiếc và không hề nhìn lại.

Nhưng Laurel chưa bao giờ là người đàn bà như thế, nàng thật sự không thể tin được bây giờ đã quá muộn để thay đổi tất cả.

Chương 11

Lúc đẩy cửa vào cửa hàng kẹo Sweet Stuff để đón Laurel như đã hẹn, Russ có thể ngửi thấy mùi kẹo. Mùi hương tràn qua người anh - một thứ mùi hỗn hợp của sô cô la và đường, hương liệu nhân tạo và quả hạch làm người ta mê mẩn.

“Ôi Chúa ơi,” anh kêu to, trước khi kịp định thần lại. Chỗ này thật lạ thường. Thật là một bữa tiệc cho hai lỗ mũi.

Anh chưa từng thấy nhiều kẹo đến thế trong đời mình - mười gian nhà to như cái kho xếp bao nhiêu gói hàng có đủ các loại màu sắc của giấy gói kẹo từ loại màu sáng, màu chói đến giấy bóng. Và ở chính giữa, Laurel quay lưng lại phía anh khi đang sắp xếp các viên kẹo hình trái tim lên những cái que trong một lọ hoa, chuyển kẹo từ chỗ này sang chỗ khác. Nàng thuộc về nơi đây, thuộc về cửa hàng này, thuộc về mùi hương ngọt ngào và cách bày biện ngập tràn để làm người khác chú ý này.

Người nàng nghiêng đi. Chiếc quần bò của nàng căng lên, bó sát lấy cặp mông.

Russ cố gắng đi tới thật nhanh, hơn cả khi người ta kịp đặt dấu chấm vào chữ V Hương thẳng về phía nàng, ngay lập tức anh bị sao nhãng vì hai mươi hộp mút đậu có người xúc riêng. Anh phải lấy mấy hộp nho trước khi chúng bị chuyển sang chỗ khác, ôi, làm việc ở đây thật đáng sợ. Chắc Laurel phải được khấu trừ.

Anh đã gần đến quầy thu tiền, và nàng vẫn không quay lại. Anh tự nhủ phải nắm lấy cơ hội, vồ vào chỗ hở giữa áo sơ mi và quần bò của nàng, nhưng có thể anh sẽ làm nàng sợ.

“Em sẽ ra với anh ngay đây, Russ ạ”

Nhìn chăm chăm vào lưng nàng, gạt bỏ ngay suy nghĩ dâm dăng, anh đứng im tại chỗ. Làm sao nàng biết đó là anh?

Laurel quay lại, mỉm cười. “Em gần xong rồi. Chờ em một phút nhé?”

“Không sao, anh sẽ chỉ đi quanh đây và chọn ra vài loại anh muốn mua. Em có được chiết khấu không?”

“Ba mươi phần trăm.”

Được quá. “Tuyệt. Em có giỏ đựng hàng không?”

Nàng cười. “Có, nhưng anh đang đùa đúng không?”

“Một chút.” Nàng bước đi ba bước chân, lại qua một quầy thanh toán nữa giữa hai người, nhưng Russ không thể đứng đó lâu hơn. Anh kiểm tra các khách hàng xung quanh, chẳng thấy ai cả, thế là anh kéo nàng lại và hôn nàng thật nhanh. “Làm sao em biết đó là anh?”

Laurel đẩy anh ra, cảm giác phấn khích tràn lên hai má nàng. “Anh bước đi thành thịch. Em biết có người ở đó vì nền nhà hơi rung. Khi anh lại gần, em ngửi thấy mùi của anh.”

Russ đưa tay lên ngửi nhanh để kiểm tra. Mùi duy nhất nàng nên ngửi thấy là mùi xà bông anh vừa dùng để tắm xong.

Laurel cười, quay tròn một thanh sô cô la trong tay. “Em không có ý đó. Em định nói là, anh có một mùi gì đó mà chỉ có thể là của anh thôi... giống như mùi cây rừng tươi mát.” Nàng nhún vai. “Có thể nghe thật khó hiểu nhưng em biết mùi da anh thế nào.” Nàng nói không hề khó hiểu. Thật quyến rũ. Anh phải đấu tranh để kìm nén ham muốn đẩy nàng xuống quầy thanh toán rồi hôn nàng điên cuồng. “Nếu có ai đó nên biết da anh mùi thế nào, người đó là em.”

Nàng nín thở. Trên mặt nàng hiện rõ câu trả lời: đúng, đúng, cái gì tiếp theo nữa? Nhìn là anh biết nàng muốn bất kỳ việc gì anh thích cũng liên quan tới nàng. Bởi vì nàng thích nó mạnh.

Tối nay anh sẽ không lặp lại sai lầm đó nữa. Lần này anh sẽ tự thỏa mãn mình, đi tới nhấm nháp từng xăng ti mét trên thân thể Laurel như anh muốn. Anh sẽ đưa nàng tới tận cùng khoái lạc và hơn thế nữa, cho tới khi nàng quần quại và van xin anh mới thôi... Hai người đắm đuối nhìn nhau, Russ bám lấy quầy thanh toán, Laurel giữ chặt thanh sô cô la đến nỗi nàng có thể làm nó tan chảy.

“Đi thôi,” anh lầm bầm nho nhỏ.

“Em sẽ làm thật nhanh.”

“Tốt.”

Russ quay đi và cố gắng tự làm mình xao nhãng bằng cách đi chọn mua ít kẹo. Anh đẩy một cái mũ lên một chiếc bình và kéo vài thứ ra. “À, kẹo que.” Trong đầu anh hiện lên những ký ức triu mến. Trước kia anh thường ngửa đầu lên và đút cả que kẹo vào miệng.

Thật không thể tin được anh nghiện món đó như thế nào. Giống như liều cocain cho đứa trẻ sáu tuổi vậy.

Bị hai thứ cám dỗ trong vòng năm phút với anh là quá nhiều. Anh không thể đề Laurel ra quầy thanh toán rồi lần tới áo ngực của nàng, nhưng anh có thể ăn kẹo que. Anh bóc một gói màu tím ra và dốc vào miệng. Đường tan ngọt lịm khắp miệng anh, làm tuyến nước bọt của anh chảy tràn ra.

Anh ứa nước mắt. Chết tiệt, giống như xúc động. Anh giữ lấy cái vỏ trống không và đảo lười quanh để lấy thêm nhiều bột kẹo nữa. Vị của nó hoàn toàn lạ lùng, giống như gói tất cả ngon ngọt của kẹo vào trong cái tròn chai nhọn chứa đầy cảm xúc và làm anh chảy cả nước miếng, cứ muốn ăn thêm nữa.

“Đừng quên trả tiền nhé.”

Laurel đang nhìn anh, thích thú, nàng vắt áo khoác trên tay.

“Cái gì thế? Giống như niken à?” Russ lau sạch đường bám quanh môi anh và nhìn lại chiếc bình. “Tệ nhỉ, những thứ này giá năm mươi xu một gói. Đắt quá!”

“Lạm phát mà.”

“Anh cũng đoán thế.” Russ phát hiện ra đậu nướng Boston, anh lấy một hộp lắc lắc. “Này, nghe kêu quá! Nhai ngon phải biết, thích lắm nhỉ. Oa, ở đây toàn thứ ngon.”

Laurel đặt vào tay anh một cái giỏ hàng bằng nhựa lấy từ đồng giỏ ngoài cửa.

“Anh nghĩ không cần cả cái giỏ đâu,” anh quả quyết.

Mười phút sau anh đã nhặt đồ vào đầy giỏ. Lúc ra thanh toán, anh lựa một thanh sô cô la hình trái tim trao cho Laurel. Anh muốn nói gì đó thật lãng mạn và thi vị, nhưng anh không phải kiểu đàn ông đó. Lời hay ho nhất anh có thể thốt ra là: “Ngọt ngào như em vậy.”

Đôi mắt nàng mở to và đột nhiên hai gót chân nàng xoay tròn, tay cầm chặt thanh kẹo, nàng chạy khắp căn phòng.

Những từ ngữ của anh chắc phải ngớ ngẩn hơn cả lúc anh nói ra.

“Được rồi...” Anh đặt cái giỏ lên giá và không nghĩ ra được nên làm gì lúc này.

Lúng túng, Russ lấy một vốc kẹo rồi chọn lấy sáu viên màu hồng đặt lên lưỡi. Khiếp quá. Nhai như giấy trộn với sơn môi của bà già.

Anh thở dài rồi nhè ra, bản khoả không biết mình có nên tới xin lỗi Laurel không. Rồi anh lại hỏi mình xin lỗi vì cái gì cơ chứ.

Thế này không giống như họ đang tiến tới một mối quan hệ hay gì đó nữa. Chỉ là một chút tình dục giải khuây, không hơn, và nếu nàng muốn nghe những lời có cánh, nàng đã chọn nhầm người rồi.

Russ gạt mấy viên kẹo trên tay vào giấy gói trở lại, tự nhiên cảm thấy thật nực cười.

Laurel chạy dọc căn phòng như một nàng công chúa, nàng đu cánh cửa phòng kho rồi đóng sầm lại, nàng dừng lại để thở. Nàng dựa vào một cái giá có đầy kẹo hình cá, nàng áp thanh sô cô la hình trái tim Russ đưa cho vào ngực, ước gì nàng biết những từ thô thiển trong ngôn ngữ ký hiệu để tự ra hiệu với mình.

Chúa ơi, nàng đúng là con công chúa!

Khi Russ vừa trao vào tay nàng thanh kẹo nhỏ vỏ vẫn bọc giấy nền màu đỏ, và bảo rằng nó ngọt ngào như nàng, nàng đã gần như hoàn toàn mất hết tâm trí. Nàng cảm thấy bao yêu thương dịu dàng dậy sóng trong ngực mình, và nàng phải chạy trốn thật nhanh trước khi nàng kịp nói lời nào ngu ngốc hay Russ kịp đọc thấy dòng xúc cảm trên khuôn mặt nàng.

Chết thật, tệ quá, nàng đang mê đắm anh mất rồi.

Không thể nào.

Ôi, rõ ràng là thế, nhưng nàng không thể để như vậy. Nếu nàng phụ thuộc hết vào anh, anh sẽ tránh xa ngay cả năm chục thước. Và nàng vẫn muốn gặp anh, rất muốn, chưa phải lúc rời xa anh ít nhất khi nàng chưa có cơ hội để luyện làm tình cho thật thành thục.

Một bàn tay chạm vào tay nàng.

Laurel nhảy lên và quay lại, yên lòng khi thấy Catherine đang nhìn mình lo lắng. “Này, em ổn chứ? Nhìn em như bị ốm rồi.”

Tuyệt vời. Laurel vẫy tay và run run hít một hơi. “Em ổn, chỉ hơi mất tập trung thôi.”

“Ta đến câu lạc bộ đi. Bọn chị rất vui vì em có thể tham gia cùng.” Catherine đẩy đôi kính đen lên. “Có một anh chàng đang đợi ở quầy thu,

nên chị phải ra đó đây, nhưng chị muốn xem em thế nào, đừng có ngã vật ra nhà kho đấy.”

“Cảm ơn chị. Em ổn mà. Anh đó đi cùng em đây. Đừng tính phần chiết khấu của em nhé.”

Đôi lông mày của Catherine biến mất dưới giọng nói to đột ngột. “Đi với em? Mà này, đó là em họ chị, em con chú, còn với em là gì? Bạn trai, đang hẹn hò hay bạn tình?”

“Đối tượng cuối cùng.”

“Không thể thế được, chết tiệt.” Catherine nhìn rất kích động. “Không nghi ngờ gì nữa, em sẽ rất vui vẻ. Được rồi, đi nào và ta sẽ trừ chiết khấu cho anh chàng vạm vỡ của em.”

Laurel theo sau Catherine, bất giác tâm trí nàng rối bời vì ý nghĩ Russ sẽ thế nào khi nàng nói anh bị coi như người đáp ứng nhu cầu của nàng.

Dù thế nào thì nàng cũng không nghĩ anh có ý tưởng là đồ chơi cho phụ nữ.

Russ đang đi đi lại lại ngay phía trước quầy thu, nhìn thật cao lớn.

Anh lại đội một cái mũ bóng chày khác, và anh di di cái hóa đơn, gạt tóc ra sau trước khi đội lại cái mũ.

Với nàng anh quá đẹp trai.

Quá quyến rũ. Rất táo bạo.

Nàng không thuộc tip người như anh, nàng nghĩ vậy. Nàng chưa bao giờ tham gia các hoạt động thể thao trong cái áo phông dầm mồ hôi, uống cả một can bia đầy, hay làm tình trong rừng vắng.

Không có vấn đề to tát nào cả, vì họ đến với nhau chỉ vì tình dục (lúc đầu), không hơn.

Russ ngước lên và nhìn nàng gần đến nỗi Laurel thấy chính mình đang đi chậm lại, sợ chạm phải mặt anh. Nàng sợ anh sẽ đọc được hết khao khát in dấu trên khuôn mặt nàng.

Catherine chắc phải nói gì với anh rồi, vì anh nhìn lên và trả lời, rồi bắt đầu nhặt lại đồng kẹo trên giá. Trong khi Catherine tính toán, Laurel bước tới cạnh Russ và đặt ví cạnh chiếc giỏ hàng đã trống trơn, cố gắng giả bộ như chưa từng có chuyện nàng vừa chạy ra khỏi phòng.

Russ chạm vào cằm nàng, nâng mặt nàng lên để nàng có thể nhìn thấy mặt anh. “Em ổn chứ? Cô ấy nói em gần như bị ốm.”

Giống như nói dối, nhưng nàng gật đầu. “Bụng em chỉ...” Laurel bối rối vì đôi môi anh, quá gần môi nàng, đôi môi ấy ấm áp và thông minh. “Em nghĩ em bị đói.”

Bây giờ thì đúng là nói dối. Nhưng nghe còn tốt hơn là nói thật, rằng nàng thích anh nhiều đến mức nàng muốn bay lên.

Ngón tay cái của anh xoa xoa cằm nàng. “Lẽ ra em phải nói với anh chứ. Anh ở đây suốt thời gian mua mấy thứ vớ vẩn này còn em thì chết đói đến nơi.”

“Không, em không phải người mách lẻo đâu.” Laurel đặt thanh sô cô la hình trái tim xuống giá đồ để anh sẽ không đọc được vẽ không trung thực đang rõ ràng rành rành trên mặt nàng.

Nhưng khi bỏ cằm nàng ra, anh vẫn không rời mắt khỏi nàng. Anh còn kéo nàng về phía mình, khoác một tay quanh người nàng, hôn lướt nhanh lên đầu nàng.

“Ăn một miếng sô cô la đi, em sẽ thấy tốt hơn.” Russ bóc một viên sô cô la và đút vào miệng nàng, ngón tay anh còn nán lại tìm hơi nóng ẩm ướt trong đó rồi mới kéo đầu nàng ra sau một chút. Đôi mắt anh tối sầm lại và Laurel ngậm chặt miệng, tim đập thành thịch, nàng quay nhìn chỗ khác. Ngay trước mặt Catherine, xử sự như thế thật không hay.

Chị bạn trở mắt ra nhìn, vừa xoay xoay cái nhẫn trên ngón tay cái. Rồi chị nhe răng cười như điên. “Thế, cậu là bạn Laurel à? Không ngờ lại gặp cậu ở đây.”

Laurel hần học nhai miếng sô cô la to bự, liếc Catherine, hy vọng chị ta hiểu ý mà dừng lại. Mặc dù cực kỳ tò mò, nhưng nàng nhất quyết không quay ra nhìn câu trả lời của Russ. Anh nói gì về nàng cũng chẳng sao hết.

Thật ra, nàng không muốn nhìn những thứ đáng xấu hổ mà Catherine có thể nói ra, nên nàng chú tâm mặc áo khoác vào và chỉnh lại khăn quàng cổ. Lúc Russ trả tiền xong và xách cái túi đầy kẹo, Laurel đã đeo xong găng tay, cài cúc áo khoác và đeo cái ví trên vai.

Nàng vẫy chào Catherine, khoan khoái bước về phía cửa chính. Một làn gió lạnh buốt luồn vào áo khoác khiến nàng rùng mình. Xe của Russ rất gần, anh đã mở cửa xe cho nàng. Khi Russ nhảy qua bên ghế lái xe và khởi động máy, Laurel vén tóc khỏi mặt và tính xem sẽ nói gì.

Russ vỗ vào người nàng, nhăn mặt. “Em sẽ đi chơi với chị ta sao? Nhìn có vẻ chị ta đã mất kiểm soát khi tự phá hủy nhan sắc của mình ấy.”

“Catherine là người tốt. Chị ấy chỉ thử thay đổi diện mạo để làm mọi người sợ chút thôi.”

“Chị ta nói em sắp đi hộp đêm cùng. Laurel, em chắc đó là ý hay không? Ý anh là, em đã tới những chỗ như thế bao giờ chưa? Đám đông của chị ta có thể rất dữ tợn đấy.”

Lòng nàng rối bời, axit trong dạ dày như bị khuấy tung lên vì giận và vì đố, giống như nàng bị ốm thật. Nàng rất thích được Russ quan tâm, nhưng lại cũng bức tức, vì như thế nghĩa là anh coi nàng là người không thể tự bảo vệ mình.

“Đó chỉ là câu lạc bộ khiêu vũ thôi. Làm sao có người hung dữ được?”

Anh không trả lời. Gạt mạnh cần điều khiển, anh lái xe ra khỏi vạch đỗ.

“Ta đang đi đâu vậy?”

Nếu anh nói gì thì nàng cũng không thể nhìn thấy. Laurel thở dài và tựa đầu vào cửa kính. Có lẽ nàng nên bảo anh đưa về nhà và họ hoãn kế hoạch tối nay lại.

Trước khi nàng làm gì đó dại dột, như phải lòng anh chẳng hạn.

Russ thậm chí không biết anh đang lái xe đến nơi chết tiệt nào. Khi hẹn gặp nàng vào đêm thứ Sáu, anh đã nghĩ hai người sẽ kiếm gì đó ăn nhanh cho bữa tối, xem một bộ phim, ôm ấp nhau trên chiếc giường trong phòng ngủ của nàng, và làm chuyện ấy.

Bây giờ tất cả những gì anh có thể nghĩ được là một cô gái như Laurel xứng đáng được hơn thế. Có thể nàng đã từng tới những nhà hàng sang trọng, những nơi đó có khăn trải bàn bằng vải lanh cao cấp và có người phục vụ mở nắp chai rượu cho. Anh nên đưa nàng đi xem múa ba lê ở bảo tàng nghệ thuật hay gì đó, nhưng đó cũng chẳng phải ý tưởng hay. Anh không thích mấy người đàn ông mặc quần bó sát, và nếu anh cứ phải xem những lớp sơn khó hiểu trong các bức tranh sơn dầu thì có thể anh sẽ ngủ gật mất.

Ăn uống ở một nhà hàng sang trọng cũng không được vì anh đang mặc quần bò, áo phông, đội mũ phớt rất bình thường. Nếu về nhà thay đồ thì phải mất một tiếng rưỡi, như thế thì nàng quá đói, cái dạ dày của nàng gục ngã mất.

Chúa ơi! Russ dừng lại ở một trạm xăng, cúi kính với chính mình.

“Laurel. Em có muốn ăn tối ở một nhà hàng tuyệt đẹp rồi sau đó mình sẽ đến bảo tàng nghệ thuật không?”

Nàng chớp mắt. “Không đặc biệt lắm. Anh thích à?” Nàng hỏi đầy nghi ngờ.

Anh lắc đầu.

Laurel mỉm cười, đôi môi tươi tắn hơi có nét gì đó như một cô-gái-ngoan-biến-thành-người-xấu. “Em chỉ đang hy vọng mình kiếm cái bánh sandwich ăn tạm rồi quay lại chỗ em luôn.”

Đó có vẻ như là điểm chung của họ - thèm khát nhau mãnh liệt - không bao giờ là đủ.

“Hay đây, thỏ con.” Anh chạm vào đỉnh mũi nàng và lái xe với tốc độ hai mươi dặm/giờ, lớn hơn tốc độ giới hạn, nhanh hơn cả hành động chuẩn bị tốt kiếm.

Khẩn cấp lắm rồi.

Anh sẽ chết nếu không có Laurel.

Russ ăn phần bánh của mình trong khi vẫn nhìn nàng như thể cái bánh không phải là thứ duy nhất anh muốn ăn vậy.

Laurel thấy vui vì họ đã quyết định chỉ chọn một quán rượu nhỏ ngồi ăn, vì nếu mang bánh về nhà thì hơi lãng phí. Và vì lúc trước nàng đã nói dối là cái dạ dày trống rỗng rồi, nàng bắt buộc phải ăn từng mẫu nhỏ thôi không sẽ bị nôn ra mất.

Cố gắng phớt lờ ánh mắt dâm dăng của anh, nàng nhặt mấy cọng rau nhỏ cho vào miệng. “Anh thậm chí chẳng hỏi gì về Dean cả.”

“Bây giờ anh không quan tâm đến Dean.”

Laurel tin anh. Về việc tách bạch rõ ràng mọi việc thì anh giỏi hơn nàng nhiều. Cả tuần nàng đã bị những suy tư về Russ chiếm hữu, nàng cứ ngẫm nghĩ không biết anh cảm thấy thế nào khi đi sâu vào trong nàng. Thêm nữa nàng cũng nghĩ về Trevor Dean và lo lắng hẳn sẽ giận giữ khi nàng từ chối gặp mặt. Rồi nàng bị buộc chặt bởi mối quan tâm về Sean, cậu em trai nhỏ của Russ và thái độ thù địch của nó với những người xung quanh.

Russ có vẻ như chẳng để ý gì đến những mối quan tâm của nàng.

Laurel nghĩ, nếu được lựa chọn kiếp sau, nàng muốn được là đàn ông.

“Em nghĩ hẳn không thích em hủy bỏ cuộc hẹn. Hẳn đợi câu trả lời rất lâu rồi, mà hẳn là loại người thô lỗ.”

“Thô lỗ?” Russ cắn một miếng to.

“Vâng, thì hẳn hẹn gặp trước, nhưng hẳn cũng hiểu. Hẳn thô lỗ còn gì.”

“Một nghệ sĩ lừa đảo mà lại đối xử thô lỗ. Anh không thể đợi để đích thân gặp hẳn.”

“Thế bao lâu nữa thì em có thể ngừng liên lạc?”

“Đến khi nào bọn anh tìm được thêm chứng cứ. Nếu thấy khó thì em chỉ cần không trả lời nữa là được. Dù sao thì anh cũng không muốn em nói chuyện với hẳn.”

“Được thôi.” Laurel quả quyết chỉ vì nàng nên làm thế. Lúc nào Russ cũng cho rằng nàng không thể xử lý nổi mấy cái mail của tên nghệ sĩ lừa đảo đó.

Anh còn nói gì đó nhưng lời nói biến mất cùng chiếc sandwich, cũng được, vì nàng thầm nghi ngờ đó là câu chửi thề.

“À tối nay Sean ở đâu?” Thực ra nàng muốn hỏi cái gì, *Anh sẽ ở lại bao lâu? Làm ơn cả đêm đi?*

“Nó gọi một đứa bạn cũ và tới ngủ cùng.”

À, thế à?

“Anh thấy không nên để nó đến nhà bạn cũ. Anh muốn nó chuyển đi cùng anh, kết bạn mới, chỉ sống cuộc sống mới thôi. Nhưng nó không chơi thêm với ai hết, dù nó gắn bó với bọn bạn cũ như keo sơn, anh vẫn nghĩ quan trọng là cần thích nghi được.”

Nàng muốn hôn anh ngay vì anh đúng là một người anh tốt, một người đàn ông đáng tin cậy. “Em nghĩ như thế thật tuyệt Russ ạ.”

Anh kéo chiếc áo khoác. “Mình về thôi nhỉ?”

Ý này còn hay hơn nữa.

Chương 12

Khi hai người tản bộ từ nhà để xe của Laurel tới góc tối gần phòng bếp, Russ không thể đợi thêm một phút nào nữa. Anh túm lấy cổ áo khoác của Laurel, bịt ngay tiếng kêu từ miệng nàng lại, hôn nàng với tất cả đam mê và bức bối trong lòng.

Ngay lập tức, chân nàng lùi lại phía sau, những ngón tay của nàng tìm lối quanh eo anh, lưỡi cố gắng theo kịp anh. Anh không chờ đợi, không để nàng kịp điều chỉnh mình, chỉ giữ lấy môi nàng bằng những nụ hôn nóng bỏng, gấp gáp, cuồng điên đang đốt cháy niềm khao khát trong anh.

Ôi, môi nàng ngọt lịm - vị ngọt, nóng bỏng ào ạt hơn cả kẹo que nữa.

Russ kéo lưỡi dọc làn môi dưới căng mọng, cắn nhẹ, cảm nhận nàng khẽ rùng mình rên lên sung sướng, vẫn giữ nguyên áo khoác của nàng, anh kéo tay áo ra, để nó rơi xuống sàn.

“Sao em có kiểu cúc áo gì hay quá.” Nàng có một chuỗi hạt hình chữ L rất điệu, dài xuống tận đôi gò bồng đảo, anh thoáng nhìn thấy nó khi nàng buông hai tay xuống hông.

Chỉ là một cái áo sơ mi trắng, không có gì lạ, nhưng làm chiếc vòng cổ nổi bật, chuỗi hạt đó đúng đưa thật thú vị, những hạt vòng kéo căng lên và biến dạng khi nàng di chuyển, làm Russ tò mò không biết khi nàng múa thoát y trên bàn thì thế nào.

Được rồi, đó chỉ là cách nói cường điệu. Russ gần như mê lịm khi tưởng tượng ra vũ điệu Laurel chỉ mặc chiếc quần lót xoay tròn gót chân. Nhưng anh vẫn rất thích được tự tay mở khuy áo cho nàng.

Anh vùi đầu vào cổ nàng, hít hà mùi nước hoa dịu nhẹ, những đường cong tuyệt mỹ đang run rẩy. Rồi anh xuống thấp hơn, thấp hơn nữa cho tới khi

trườn qua chuỗi hạt và hôn lên bầu ngực tròn đầy của nàng, bứt tung cúc áo cổ của nàng ra.

Những ngón tay nàng siết mạnh trên người anh, nắm chặt lấy cặp quần.

“Mình có nên lên gác không?”

“Một phút nữa.” Nàng không thể nhìn thấy câu trả lời của anh đang tan biến giữa gò ngực mình.

Ôi, nàng đẹp quá. Nàng không thể nhìn được môi anh cũng hay, vì anh không biết dùng từ gì để mô tả cảm giác, mùi vị lạ lùng của nàng. Laurel giống như... một món quà. Có thể anh chưa xứng đáng, nhưng anh rất vui vì được nhận.

“Russ, làm ơn. Em không muốn làm... trong nhà kho.”

Anh đã quên mất họ đang ở đâu. Có một dãy giày xếp trên một tấm chăn thắt nơ. Một cái máy giặt, máy sấy và một cái bàn để là quần áo.

Một cái ghế băng nhỏ có đệm màu cam đứng trong góc phòng. Anh đứng thẳng lên, kéo áo nàng lại.

“Anh xin lỗi, xin lỗi em, nhưng nhìn em đẹp quá... thật quyến rũ.” Anh lùa những ngón tay qua mái tóc mình, nhìn thấy áo nàng lại bị hất mở ra, rồi rủ xuống đến cái cúc giữa, những ngón tay nàng run run.

“Được rồi... chỉ là, em không chắc mình có thể duy trì được bao lâu. Em không muốn... trong nhà kho.”

Giọng nàng líu ríu, đôi mắt mơ màng, anh nhìn rõ trái tim ngọc ngạch của nàng đang đập mạnh khi tà áo vẫn không che được làn da trên ngực.

Ném cái áo khoác xuống nền nhà và đá đôi ủng ra, Russ cầm tay nàng, trên đà đi tới, anh cầm luôn cả bịch kẹo.

Laurel cười khúc khích. “Anh cần túi kẹo làm gì?”

“Một số người thích hút thuốc sau khi làm tình. Anh thì thích ăn kẹo. Nào, lối lên gác ở đâu nhỉ?”

Laurel chỉ sang bên trái, chính là chiếc cầu thang ở cửa bếp mà họ đi hôm trước. Lối đó thì Russ biết, anh lắc nhẹ tay nàng rồi kéo nàng chạy thật nhanh, đến nỗi cả hai cùng bật cười, không kịp thở nữa, cho tới khi họ tới cánh cửa mở dẫn vào phòng nàng.

Russ cúi người xuống chỉ để hôn nàng thật nhanh, nhưng Laurel đã vòng tay qua cổ anh, ôm chặt, say đắm lia lười dọc môi anh.

Russ rên lên, lùi lại. “Oa. Giữ chặt vào, thỏ con. Đầu tiên.” Anh quét mắt dọc phòng nàng để tìm nhúm lông màu cam. “Ferris đâu?”

“Em không biết.” Nàng nhìn về phía tủ quần áo. “Nó thường nằm trên tủ hay trên giường lúc em không có trong phòng.”

Russ phát hiện ra con mèo ngồi gần chân bàn của Laurel, nó đang cố gắng giữ khoảng cách vừa phải với cái giường, không nghi ngờ gì nữa nó đang định trốn bên dưới và sẽ tấn công Russ vào đúng lúc. Russ lao tới bất thành linh, chộp lấy hai chân sau con mèo và nhắc bổng nó lên. Lông thì mềm mượt, nhưng con mèo này to quá. “Không phải so với mèo thì nó thuộc loại bự sao?”

Thậm chí đang giữ phần lợi thế nhưng nó vẫn lúng túng, đặc biệt khi nó đạp hai chân sau vào bụng Russ.

“Nó cũng hơi phát phì.”

Russ nhướn đôi lông mày lên, mặc dù các ngón tay của anh đang bị lẫn vào những cuộn thịt béo mằm của Ferris. “Hơi thôi á? Con này như cái hình hộp đầy thịt.”

Laurel nghịch nghịch đuôi tóc mình. “Nó ăn uống bữa bãi lắm.”

Nàng đã nuông chiều nó từ nhỏ.

Đang định đưa con mèo xuống dưới gác và khóa nó trong phòng tắm tầng một hay phòng ăn, Russ lằm bằm vì Ferris cắn móng vuốt vào cổ tay anh nhảy xuống chạy mất. Ferris chạy xuống hành lang nhử nhử, Russ liền đóng sầm cửa phòng ngủ lại, hy vọng con mèo sẽ lách vào nơi chết tiệt nào đó.

“Sao con mèo lại ăn uống bữa bãi?” Và nàng đã làm gì với nó? Đọc hướng dẫn nuôi mèo chẳng?

“Khi Ferris còn nhỏ xíu em tìm thấy nó bị mắc kẹt trong rãnh thoát nước. Nó đang đói lả và sợ phát khiếp, em đoán nó phải ở đó một tuần hay hơn rồi. Khi em mang nó về nhà, nó tỏ ra cực kỳ thích ăn vì nó đã ở tình huống thảm thương thế cơ mà.”

Anh có vẻ thương hại và đề nghị. “Có thể nó cần luyện tập thêm.”

“Làm sao anh bắt một con mèo luyện tập được? Ném vào đĩa DVD Pilates cho quay à?”

Russ bật cười. “Không, ai lại thế, anh không định nói vậy.”

Anh cũng chẳng quan tâm ý mình định nói là gì. Anh không bận tâm đến con mèo.

Russ móc ngón tay mình trên một cúc áo choàng của nàng và lắc lắc. “Có phải phòng ngủ của em là chỗ hợp lý để làm, ừ, gì gì ấy?”

Nàng đỏ mặt khi anh nhắc lại mấy từ nàng nói lúc nãy. Nhưng nàng vẫn cố tỉnh bơ. “Nơi này tốt hơn để làm, ừ, gì gì ấy.” Rồi nàng liếm môi anh thì thầm: “Chỗ này là nơi hoàn hảo để tiếp tục.”

Tệ thật. Russ cảm thấy sức mạnh của tuyên ngôn làm tình đó trên từng xăng ti mét thân thể đang bùng lên dữ dội của mình. Ngón tay nàng xoắn lại, siết chặt, giật mạnh. Áo choàng của nàng lại mở toang cùng lúc với cái miệng nhỏ xinh khi nàng kịp nhận ra anh đã giật hết các cúc áo của nàng rồi.

Laurel túm lấy tay anh, siết chặt. Russ lia nhẹ lưỡi từ bên ngực này sang bên kia. Anh kéo chiếc áo choàng và áo nịt trượt xuống tận cổ tay nàng. Nàng giật mạnh bàn tay mình khỏi tay anh, giữ chiếc áo khoác ra, rồi xông xáo kéo mạnh chiếc áo phông đang đóng thùng trong quần anh.

“Tiếp đi, cô gái,” anh nói, đưa môi chạy dọc xương đòn của mình trong niềm khoái lạc. Russ yêu cơ thể của người phụ nữ này, nó thật mịn màng, mềm mượt - chính xác là đối ngược hẳn với thân thể anh. Laurel đặc biệt mịn màng và mềm mại, mỗi khi trượt trên cái sân patanh bằng da ấy, anh luôn nhớ đến một người đàn ông duy nhất đã từng ở đó trước anh, chạm vào những chỗ sâu kín của nàng, và điều đó đã xảy ra rất lâu rồi vượt qua cả chiều dài trí nhớ.

Anh là người hiện tại đang được âu yếm nàng, người duy nhất. Người duy nhất mang đến cho nàng bao khoái cảm, kéo niềm đam mê nhục dục ra khỏi chiếc hộp mà nàng cất công gìn giữ bấy lâu, hưởng thành quả là tất cả những gì mà nàng đang hiển.

Và anh đã nhìn thấy, cảm thấy, say sưa trong cuộc hoan lạc mà nàng trao tặng rồi càng muốn hơn thế nữa.

“Laurel, em đẹp quá.” Russ hào hển.

Cứ thế, đúng rồi, cứ thế, nàng nghĩ trong đầu, không biết, không quan tâm liệu những lời đó có thoát khỏi miệng mình không.

Điểm cực khoái quá nóng bỏng, mạnh mẽ, quá nhanh, giống như rơi từ đồi cao xuống con tàu đang vượt sóng vậ - nàng đang bay, điên cuồng, mê say.

Hai chân nàng co lại, và thậm chí Russ cũng không thể giữ hông nàng treo trên không trung thêm nữa.

Nàng rơi xuống giường, trái tim hát vũ điệu quay cuồng của nó, đầu nàng oạt sang một bên. Nàng không thể nhìn mặt anh, không thể nhìn vào đôi

mắt đậm màu rất sâu ấy đang nhìn người tình từ giữa hai bắp đùi nàng. Không thể nhìn mái tóc màu caramen đang rủ xuống trán anh.

Thế này quá nhiều, quá trần trụi, quá gần gũi. Laurel đã không hiểu hết từ khi nàng nói muốn một cuộc tình, đã không hiểu hết thân thể của hai người có thể đến với nhau thật gần, thật nóng bỏng, thật trơn tru tới mức nào, đã không thể hình dung được nàng sẽ thưởng thức hợp đồng làm tình tuyệt vời này nhiều tới mức nào. Nàng đã không biết trái tim và khối óc mình sẽ cuốn nàng vào con đường ngập tràn khoái lạc chứ không đơn giản là những vui thú tán tỉnh phù du.

Nàng nuốt nước miếng thật mạnh, hớp lấy chút không khí, rùng mình khi Russ lùi lại, để lại một khoảng trống và có một làn gió mong manh lướt qua giữa hai đùi nàng. Những lớp cơ sâu bên trong nàng cũng đập rộn lên trong cơn cực khoái nhưng vẫn thèm khát như cầu xin để được vuốt ve thêm nữa.

Một giây sau, Russ quay đầu nàng lại, ép nàng nhìn lên mặt anh. Bàn tay anh giữ mạnh chứ không còn dịu dàng như bình thường. Anh muốn nàng nhìn vào anh. Hai đầu gối anh cứ nhất quyết tách hai chân nàng ra, và Laurel cảm thấy một niềm phấn khích trào lên trộn lẫn với sự rung chuyển. Nàng không chắc có cầm cự được thêm không, nàng không chắc cơ thể nàng có thể xử lý được cảm giác này.

“Hãy nhìn anh khi anh làm thế,” Russ nói, rồi anh đẩy mạnh và chắc chắn, chìm sâu trong nàng.

Khoái cảm vút lên như cái roi sắc nhọn. Lần này thoải mái hơn, lâu hơn, chậm hơn so với lần đầu tiên, và nàng cứ để vậy, ép sát mình vào anh, những móng tay ấn sâu vào lưng anh.

Russ không đổ nằm xuống người nàng mà lăn sang bên một chút, kéo nàng vào lòng để họ vẫn nối liền với nhau. Anh đang lắc đầu, nuốt nước bọt thật mạnh.

“Ôi Chúa ơi, Laurel. Anh định giữ thật chậm thôi, sau đó em nhìn anh và anh không thể điều khiển nổi mình nữa. Nhìn em đẹp không thể tả.”

“Lúc nào?” Nàng hỏi, kê đầu lên khuỷu tay và những ngón tay vạch mấy đường vô định trên người anh. Người anh thật thích, rần rỏi và chắc nịch.

Anh bật cười. “Cả hai.”

“Anh biết không, trước anh, em chưa bao giờ thực sự đạt cực khoái khi...” Nàng biết mình lỡ miệng, nhưng tay vẫn không ngừng, hai bàn tay nàng chạm vào nhau thành hình chữ V.

Russ nhìn xuống. “Thế nghĩa là gì?”

Nàng cắn môi và thấy mặt mình đỏ bừng. “Nghĩa là... làm tình.”

“Làm lại cho anh xem đi.”

Lần này nàng hơi mất thăng bằng vì nàng đang nói dối, và ký hiệu không đúng lắm, nhưng Russ nhắc lại nó với độ chính xác tuyệt đối.

Ôi Chúa ơi! Chỉ nhìn anh ra hiệu thôi cũng đủ quyến rũ rồi, nhưng với điệu cười ấy, với những gì anh đã nói, Laurel cảm thấy từng xăng ti mét trên người nàng nóng râm ran. Nàng gần như bật khóc khi anh ra khỏi nàng.

“Có thể anh cần biết ký hiệu đó,” anh bảo nàng, “khi anh cầu xin em làm tình với anh một ngày nào đó. Có thể dùng ký hiệu sẽ thắng được em nhỉ?”

Giống như anh đã từng cần cầu xin nàng. Trước kia nàng có thể nghĩ tới hậu quả, nàng đưa mấy ngón tay vuốt dọc quai hàm anh. “Anh đã thắng em rồi mà.”

Russ nằm nghiêng một bên, nhìn vẻ ngạc nhiên ấm áp trên khuôn mặt Laurel, và anh thấy thật tuyệt. Quá tuyệt. Anh thích ở bên nàng. Nàng giải thoát anh khỏi tất cả những chuyện nhảm nhí trong đời. Ở đây thật ngọt và an toàn. Và quyến rũ. Chúa ơi, nàng quá hấp dẫn.

Chỉ cần trói anh bằng ánh mắt run rẩy hãy-đến-với-em của mình là nàng gọi anh tới được ngay.

Anh không thể nghĩ ra được thứ gì để nói, để truyền đạt đến nàng bất cứ điều gì anh đang cảm thấy, nên anh hôn lên đôi môi căng mọng của nàng, vòng tay ôm chặt lấy nàng. Russ lăn ngửa người ra, kéo nàng theo nên nàng cũng nghiêng lên người anh, sức nặng của tấm thân mềm lả dịu ngọt áp sát bên trên.

Russ dịch người lên cho tới khi họ chạm tới đầu giường, và thả đầu xuống gối với một tiếng thở dài.

Chợt anh đập vào cái gì đó cứng và rắn.

“Ôi, Laurel, có gì dưới gối thế?”

“Hả?” Nàng nhìn lên anh khi anh nhắc đầu khỏi gối và bắt đầu mò mẫm dưới cái gối đầy nơ.

“Cái gì dưới gối thế? Anh gần vẹo đầu rồi.”

“À, đó là máy rung.”

Russ thôi dò dẫm. “Máy gì?” Ôi Chúa ơi, nàng giữ một cái dưới gối? Điều đó khiến anh quá sững sốt... thật quyến rũ. Russ tưởng tượng cảnh nàng ngồi một mình trên giường, những ngón tay giữa hai bắp đùi... Nàng dắt anh đi từ thú vị này sang thú vị khác.

“Máy rung của em. Đây, em sẽ cho anh xem.”

Ồ, thật ra anh không cần xem. Trong một số trường hợp, những đồ giả lại còn tốt hơn thực tế, hay là anh đang tự ghen với cái máy đồ chơi nhỏ thế này. “Được rồi, thật đấy, không sao mà, em...”

Laurel kéo ra một vật hình chữ nhật nhìn chẳng giống bất kỳ một cái máy rung nào mà anh từng thấy. Không phải vì anh chưa từng thấy cái nào, trừ trong mấy phim khiêu dâm mà mấy năm trước anh thỉnh thoảng vẫn xem.

Nhưng anh thật sự không nghĩ cái thứ nàg đang cầm lại có thể dùng cho bất kỳ người nào mà anh từng gặp.

Nàng đặt nó lên vai anh và ngửa nó lên. Russ gần như nhảy khỏi giường, ôi Chúa ơi, anh không muốn dùng nó, không cần biết nó là thứ gì.

“Nhìn này? Nó là đồng hồ báo thức của em. Nó rung thay cho phát ra tiếng kêu.”

Russ nằm xuống gối rồi cười to. Chết tiệt, anh đúng là kẻ đồi trụy. Nàng đang nói về cái đồng hồ báo thức. Cái máy nhỏ rung ù ù trên vai anh, tạo ra đủ rung động và cảm giác mà anh có thể hình dung nó sẽ kéo tuột anh ra khỏi một giấc ngủ ngon.

“Buồn cười không?” Nhìn Laurel bối rối khi tắt cái máy rung đi.

“Anh lại tưởng loại máy rung khác. Loại đó phải mua trong cửa hàng dành cho người lớn.”

Miệng nàng mở to. “Ồ... ồ.”

“Trong đầu anh có đủ các loại hình dung thú vị.”

Vẫn thế mà. Anh vắt tay qua hông nàng, xoa lên xoa xuống trên gheo nàng.

“Em không biết hình dung như thế!” Nàng quay vào bức tường sau đầu anh và nói, đỏ mặt, môi run run làm anh hoài nghi nàng đang nói dối.

“Anh để kẹo ở đâu Laurel?”

“Cạnh cửa.” Nàng nhìn anh như kẻ điên. “Anh thật sự muốn ăn kẹo à?”

“Anh đói,” anh nói dối. “Mà anh tiêu tốn bao nhiêu calo. Anh cần đường để hồi sức.” Anh vỗ nhẹ nàng ra sau, hy vọng nàng sẽ xuống khỏi người anh để anh đi lấy túi kẹo.

“Em sẽ lấy cho.”

Laurel trèo xuống giường và đi bộ qua sàn nhà, tay che lên ngực, giống như nàng bị lạnh hoặc hơi xấu hổ.

Có thể cả hai. Russ không nhìn đi chỗ khác. Không thể. Nàng có một căn phòng nhỏ xinh với rất nhiều đồ gia dụng màu trắng, con đường có rất nhiều hoa rù về phía anh từ mọi góc, nhưng anh thích thế. Trần nhà loang lổ, vì nó là tầng ba, và cửa sổ có mái hiên che, cửa chớp cũng màu trắng. Ánh sáng đèn tỏa ra mờ mờ quanh căn phòng, chiếc máy vi tính kêu o o trên bàn.

Căn phòng bao bọc lấy nàng, nhìn giống như nàng, có mùi của nàng.

Nàng thuộc về nơi đây.

Laurel có thân hình tuyệt đẹp, những đường cong hoàn mỹ, vừa đủ tròn trĩnh để nhìn khỏe mạnh, và nét duyên dáng tự nhiên làm mọi chuyển động của nàng vừa lả lướt vừa mạnh mẽ, phức tạp, giống như ngôn ngữ ký hiệu nàng vẫn dùng vậy. Russ kê tay sau gáy và rên lên tán thưởng: “Nóng bỏng quá,” khi nàng vòng trở lại, ném cho anh một cái nhìn kỳ lạ từ đầu đến chân. “Anh có biết nhìn mình thế nào không?”

Nàng cong lưng lại, chống hông vào anh trên ghẹo, mời gọi niềm khát khao trong anh. Một giây sau anh mới nhận ra, anh nhìn thấy những đường cong mềm mại từ phía sau lưng nàng.

Rồi nàng đứng thẳng dậy, bọc kẹo trong tay, đi tới trước mặt anh. Nhìn từ phía trước còn tuyệt vời hơn nữa.

Hai bầu ngực nàng cứng lại dưới ánh mắt chăm chú của anh, hông nàng lắc lư. Anh muốn tách rời những nếp gấp ẩn sau những đường cong của nàng. Xem nàng còn ham muốn anh không.

Laurel trèo lên ngòai cạnh anh, kéo cái ga trải giường lên, và trượt xuống dưới, đặt kẹo giữa hai người.

“Lạnh à?” Anh hỏi.

Nàng gật đầu. “Có khi em nên mặc quần áo vào.”

Ôi Chúa ơi, không. Gì cũng được trừ điều đó.

Russ nhanh chóng chui xuống đó cùng nàng, kéo nàng lại gần để kết hợp thân nhiệt của hai người với nhau, người anh phùng phùng hơi nóng sau khi xem màn trình diễn ngắn của nàng. Và anh định làm cả mấy thứ ở giữa hai người cũng phải nóng lên.

Anh đổ túi kẹo lên trên tấm ga giường. Một dãy những viên kẹo đường bóng loáng bày ra trước mắt anh. Anh nhặt một thanh kẹo que. Một thanh màu hồng, vì màu đó nhắc anh về Laurel.

Nàng đang nhìn anh thích thú, rõ ràng trong cái đầu trụ lạc kia hiện không có hình dung nào cả.

Đưa thanh kẹo vào răng, anh cắn đứt một đoạn.

Quay nó lại, và làm đổ bột hết lên hai bầu ngực nàng, bột dính vào đó như lớp đường rắc trên chiếc bánh nướng nhỏ vậy.

Anh muốn liếm một cái.

Chương 13

Anh đã đổ bột lên ngực nàng. Laurel nhìn xuống hốt hoảng. Nàng cứ nghĩ anh sẽ đưa thanh kẹo vào miệng, giống như lúc ở cửa hàng chứ không đổ nó lên tấm thân trần truồng của nàng và - ôi, Chúa ơi - lại còn liếm nữa.

Anh đang liếm láp nàng, lưỡi anh dài ra như cong lên trước nàng vậy, gạt hết những mảnh kẹo vụn trên đầu ngực nàng. Cái lưỡi liếm ướt nàng, bột kẹo, và cả môi anh cho đến khi cả ba bóng loáng, nhấp nháy và bị phủ một lớp đường dày màu hồng. Laurel bám vào giường, cố gắng lùi lại tránh xa cái miệng đang tìm kiếm, nhưng bị anh cưỡng lại, giữ nguyên tại chỗ.

Không phải là nàng khó chịu, chỉ là nàng chưa thích nghi kịp. Vấn đề là, cảm giác quá tuyệt, quá bất ngờ, gần gũi và mãnh liệt đến mức nàng nhạy cảm quá mức, khuấy động nỗi dấn đo trong nàng. Và mỗi lần anh chạm vào người nàng làm nàng ngượng ngập.

Có thể người khác chơi trò trẻ con đổ kẹo lên người nhau rồi liếm rất bình thường, nhưng nàng chưa từng trải nghiệm điều này.

Nàng sẽ thích.

Laurel hít một hơi. Vú nàng lơ lửng và nhúc nhối ngay trước miệng anh. Hai đùi nàng đập không ngừng dưới tấm ga trải giường, muốn rụt vào mỗi lần anh chạm tới. Russ vẫn chờ câu trả lời của nàng. Những gì nàng nói có thể khiến anh rút lui, hay anh sẽ có thêm cách quyến rũ khác, hay nàng có thể cho anh tiếp tục làm bất cứ thứ gì xuất hiện trong tâm trí anh.

Nàng ấp úng trong một phần mấy giây. Nàng tin tưởng Russ. Nàng muốn Russ.

Nàng lắc đầu, nhắm mắt lại để phòng lưỡi anh lại đu đưa qua người nàng, thò ra liếm trêu chọc rồi lại rụt vào.

Laurel trở nên ẩm ướt và cảnh giác, rồi đỏ mặt vì phản ứng của mình.

Nửa thích thú, nửa lo lắng, Laurel nhắm mắt lại. Nàng có thể cảm thấy đôi tay anh đẩy qua người nàng, xuống dưới...

Laurel cong lưng lại, muốn anh giống như khi chưa từng ham muốn điều gì cả. Muốn anh vào sâu trong nàng lần nữa và để nàng cảm thấy mình đúng là đàn bà, mạnh mẽ, khát khao.

Nàng mở hai chân ra mời gọi.

Russ đẩy chân nàng khép vào.

Laurel thở dài thất vọng, chưa đoán biết được anh định làm gì để khiêu khích mình.

Đó không phải là điều nàng mong đợi. Anh đè lên bụng nàng, quanh lỗ rốn, dính thêm một xíu kẹo lên da vừa đủ để nàng cảm nhận được. Rồi ngón tay anh lướt nhẹ, tìm vùng da bằng phẳng dưới bộ khung xương sườn, vạch mấy nét thật chậm tạo thành hình chữ M. Rồi lại trượt xuống lại, vẽ ra một hình mới trên thân thể nàng.

Anh đang đánh vần một từ, nàng ngạc nhiên nhận ra, M-Ở. Anh đang đánh vần chữ mở. Anh muốn nàng mở mắt, và anh đã tìm ra một cách nói chuyện với nàng mà không cần lên tiếng, không cần phát âm.

Laurel mở mắt, tim nàng đập nhanh quá, cảm xúc tràn qua người nàng theo mọi hướng, quá nhanh, quá bối rối, nàng không biết mình đang cảm thấy thế nào nữa.

Anh kéo tay lại nhưng thay bằng việc di chuyển ra và để nàng xử lý thì anh lại đưa lưỡi vào mọi nơi xung quanh. Trong một giây Laurel nghĩ đến đến chuyện phản kháng, nhưng sau đó nàng nhận ra đây là hành động quấy rối. Đây là làm tình. Đây là kiểu anh bắt chước ở đâu đó người ta đã làm.

Người anh nóng lên. Đôi môi nàng rên rỉ. Đầu nàng lại hạ xuống.

Nàng lại muốn làm tình với anh, cảm nhận anh vào sâu trong thân thể mình.

Nhưng nàng cũng muốn chạm vào anh, nhấm nháp, cho anh thấy nàng thưởng thức sự chăm sóc của anh dành cho nàng.

“Anh để nó ở ngoài à?” Nàng hỏi, biết là anh sẽ không làm thế, hy vọng nàng sẽ không phải tìm đến nữ hoàng mà giải thích, nhưng đồng thời không quan tâm ngay thời khắc đó.

“Không. Anh nghĩ em nên ở trên...”

Đó là một hình tượng.

Nhưng Laurel vừa ngồi dậy, đẩy Russ xuống một chút để lấy chỗ trống. Russ nằm nghiêng qua một bên, tấm ga trải giường trùm lên đùi bên trên của anh.

Anh thấy Laurel hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm vào đó. Ngập ngừng.

Russ chạm vào đầu mũi nàng. “Đang nhìn gì vậy em yêu?”

“Cái này.” Nàng không cố nói nữa và bắt đầu... Miệng Russ vẫn mở. “Em đang làm cái quái gì vậy Laurel?”

Nhưng nhìn anh không khó chịu. Thực ra, anh đang cười, và nếu nàng không làm gì sai, anh còn hứng thú hơn nữa.

“Em sắp nếm kẹo,” nàng nói...

Russ sắp mất nó bây giờ và sau này nữa.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ cái gì quyến rũ thế này trong cả cuộc đời mắc dịch của anh.

Cảm xúc tràn lên đến khuỷu tay, anh rên lên dữ dội. Mái tóc vàng hoe của Laurel uốn qua người anh, mơn trớn trên bụng anh. Đôi mắt nàng lim dim,

hơi thở gấp gáp có phần hỗn hển phát ra từ lỗ mũi. Nàng ấn anh xuống và bắt đầu cuồng nhiệt...

Mọi thứ với Laurel thật khác biệt. Ngọt ngào hơn, quyến rũ hơn, và theo cách nào đó, đơn giản hơn. Ở bên nàng cảm giác thật tuyệt diệu.

Và anh muốn giữ điều đó, tiếp tục, xem còn gặp lại nơi nào nữa không.

Nhưng ngay bây giờ anh cần dừng nàng lại trước khi anh xé tấm ga trải giường thành hai mảnh. Anh vuốt tóc nàng thật nhẹ, không muốn làm nàng giật mình. Laurel khẽ phát ra tiếng “Ừm-ừm-được” trong cổ họng, ôi, tệ thật. Anh ôm lấy đầu, cố gắng kéo nàng ra, nhưng nàng vẫn không chịu.

Russ rên rỉ. Anh siết chặt hơn nữa mái tóc nàng, cần cái gì đó để bám giữ chứ không anh sẽ bay vụt lên vì sung sướng mất.

Laurel rất kích động, mắt nàng mở to. Anh nên dừng lại, nên để nàng thở, nhưng trời ơi, cảm giác quá tuyệt diệu, từng xăng ti mét, tất cả tập trung vào niềm hoan lạc tuyệt đỉnh mà miệng nàng mang lại cho anh, và anh cứ để mặc mình thốt ra những tiếng rên rỉ, và tỏ ra đồng ý.

Anh cứ để vậ đến tận giây cuối cùng anh còn chịu được. Laurel đang thở mạnh, lau đôi môi ướt bóng loáng.

Những ngón tay run run của anh đã tìm thấy bao cao su. Laurel đang quỳ trên giường, vuốt tóc ra phía sau gáy, đợi anh. “Năm xuống,” anh bảo nàng, trước khi túm lấy nàng và chặn nàng khỏi nổi thềm khát nặng một trăm tám mươi pound của anh.

“Không.”

“Không?” Russ chỉ cố gắng để không gầm ghè. “Sao lại không? Anh đang chết đây Laurel này.”

“Anh năm xuống.” Laurel đẩy vai anh, mắt nàng lóe lên vẻ không-thật-ngây-thơ.

Ồ, tệ quá. Nàng muốn đảm đương việc này sao? Với anh thì tốt thôi.

“Em nói hay nhỉ.”

Russ thả mình xuống giường, gác tay sau gáy...

Nhưng nàng lắc đầu. “Chưa.” Rồi tiến lên làm anh phát điên, nàng trượt đi trượt lại trên người anh...

“Ôi...” Nàng nói qua hơi thở hỗn hển. “Thế này thật tuyệt.”

Russ nghiêng chặt hai hàm răng vào nhau. Laurel có thể chòng ghẹo làm anh sướng ngắt. Chúa ơi!

Có vẻ như nàng đùa nghịch với chính mình nữa, vì không hề báo trước, nàng lướt tới, lưng uốn cong và đầu ngả về phía trước. Nàng hỗn hển thở điên cuồng, hai bàn tay nàng đã trượt xuống eo anh.

Cảnh tượng thật đẹp - cú va chạm của nàng, niềm hoan lạc của nàng - và khi đôi vai nàng vừa cúi sâu xuống hết mức, Russ xoay người một chút, kéo nàng xuống người anh.

Anh nuốt mạnh, vòng tay ôm quanh hông nàng như thể sợ nàng đi mất nếu anh bỏ tay ra. Laurel rõ ràng không hiểu được tình huống khẩn cấp của anh, vì lúc đầu ngập ngừng một chút rồi một giây sau nàng bắt đầu chuyển động.

Niềm cực khoái xối tung anh lên, tiếng rên rỉ vỡ òa, búa vây lấy mọi thứ của anh.

Có cái gì đập xuống nền nhà đánh rầm một cái, và Russ không hề quan tâm. Miễn là họ không bị bắn hay nhà không cháy, anh sẽ không nhúc nhích. Tất nhiên, thậm chí anh còn nghĩ nếu anh chết ngay giây phút này, anh vẫn có thể là người đàn ông hạnh phúc.

Lần làm tình này quá nóng bỏng. Quá tuyệt vời.

Laurel co người trên tấm ngực đầm đìa mồ hôi của anh, thở dài.

“Ôi.”

Ôi nghĩa là tốt. Anh biết. Anh hôn lên trán nàng, biết nàng không thể nhìn thấy miệng anh. Dự định của anh là chỉ nằm đó suốt phần đời còn lại, mê mẩn nàng Laurel. Nhưng chợt Laurel lăn qua người anh, rơi xuống đồng kẹo. Một giây sau, nàng đứng lên và bắt đầu băng qua căn phòng.

“Em nên mở cửa ra nếu không Ferris sẽ sột soạt và làm anh tỉnh giấc.”

Russ không để ý đến con mèo.

Anh chỉ quan tâm tới ngực nàng, đôi môi chín mọng đầy đặn, và cảnh mái tóc nàng đung đưa sau tấm lưng trần khi nàng quay đi.

Rồi anh dán mắt vào những đường cong phía sau Laurel, nằm lười biếng ngắm nhìn nàng, và bật cười.

Laurel có ba viên kẹo dính vào mông.

“Cái gì vui thế?” Nàng nghiêm mặt nhìn anh khi quay lại giường và bò đến cạnh anh.

Russ dựa vào nàng, nhặt mấy viên kẹo khỏi mông nàng, và giơ một viên lên cho nàng xem. Nàng đỏ mặt.

“Em nên đi tắm thôi.”

“Để sau đi. Nằm đây thêm một phút nữa thôi.” Anh kéo nàng xuống người anh, hôn nàng. Anh ôm nhẹ tấm lưng nàng, nhắm mắt mãi nguyện.

Và chìm vào giấc ngủ.

Chương 14

Russ giật mình tỉnh giấc, có cái gì đè trên ngực anh mạnh đến nỗi anh tưởng mình ngạt thở. Anh nhìn trần nhà nghiêng nghiêng, ngọn đèn tỏa ánh sáng dịu nhẹ khắp căn phòng Laurel.

Sức nặng trên ngực anh phải là Laurel, chắc đang ngủ ngon lành. Chỉ có anh mới được cảm nhận từng xăng ti mét trên thân thể Laurel, nàng làm gì có thứ tóc rậm rì này trên cả người.

Russ liếc xuống và bắt gặp ánh nhìn không chớp mắt của Ferris. Con mèo đang nằm ườn trên ngực, bụng, tay trái và eo anh, cái đuôi ngoe nguẩy dọc hông Russ.

“Xuống khỏi người tao.”

Ferris nhấc một chân lên liếm.

“Bỏ nó ra, đồ bóng mọc lông.” Russ cố gắng nhích ngực ra, để đẩy Ferris xuống, nhưng con mèo chỉ nhìn anh chăm chăm, rõ ràng không quan tâm.

“Laurel.” Russ quay đầu và cố gắng làm Laurel chú ý bằng cách cào những ngón tay dọc đùi nàng, nhưng nàng thậm chí không nhúc nhích vì đang ngủ, đôi môi mở ra khi nàng thở nhẹ nhàng.

Tay anh mỏi rời, hai lá phổi thắt lại. Anh không muốn làm đau con mèo của nàng, nhưng đây là lúc người ta phải cứng rắn. Ferris không cần chỉ dẫn, nó cần ai đó không phải kẻ ngốc là được, nhìn vào mắt nó và nói cho nó biết điều gì sắp xảy ra. Russ sẽ chỉ ra ai đó phải là anh.

“Nghe này, Ferris. Tình hình là tao sẽ vẫn đến đây dù mày có thích không, nên tốt hơn là mày quen đi. Và tao không giống Laurel, tao không để tâm mấy chuyện tào lao ‘Tôi bị thương, tôi đói’ đâu.”

Ferris ngẩng đầu lên, lim dim đôi mắt màu xanh nhạt.

“Vậy nên trong khi mày đã được Laurel bọc móng chân lại rồi, tao chỉ nói với mày là tao không dễ chơi đâu. Chúng ta có thể thân thiện, có thể là bạn, nhưng chỉ khi mày hiểu nguyên tắc. Và nghĩa là bỏ cái móng đầy lông của mày khỏi người tao mau. Bỏ không?” Anh nhìn Ferris bằng ánh mắt như nhìn bọn nhạc rock đang cố hát thật to.

Con mèo chớp mắt, rồi đứng dậy và đuổi căng người ra, ấn những móng vuốt xuống ngực Russ và gần như châm vào đến tận phổi. Rồi nó nhảy xuống sàn nhà rất nhanh nhẹn trái ngược hẳn với thân hình ục ịch.

Russ hít một hơi thật sâu, hớp lấy khí ôxy mà sức nặng của Ferris đã chặn mất của anh. “Tốt rồi. Ra đó thôi. Tao nghĩ hai ta đã hiểu nhau.”

Anh bước ra khỏi giường, định dùng nhà tắm, nhưng anh thấy mình đang say sưa ngắm Laurel ngủ. Khi thức nàng đã xinh đẹp rồi. Lúc ngủ, nàng quá thanh tao, giống như một nàng tiên cuộn mình trên giường, đôi tay để dưới má ở vị trí cầu nguyện. Nhìn nàng như bị giày vò, mong manh, không thể chạm tới.

Russ lắc đầu. Chúa ơi, anh ngớ ngẩn vì nàng mất thôi. Anh cảm thấy mình đã có tình cảm gì đó với nàng mà anh không tài nào nắm bắt được, anh cũng không muốn nắm bắt. Nhưng nếu rời xa nàng thì thế giới này sẽ trở nên thế nào.

Những vết nẻ xuất hiện dọc làn da của nàng vì chăn đã rơi hết xuống sàn khi họ lao vào nhau mãnh liệt. Kẹo rơi vãi khắp nơi, đổ cả vào gói bao cao su và trên đồng kẹo que vỡ vụn. Toàn cảnh thật quá sức quyến rũ và mẫn nguyện.

Anh đã mang niềm sung sướng đến cho Laurel, nhiều hơn cả anh có thể tưởng tượng.

Khi anh gạt kẹo và giấy gói xuống nền nhà, ngón chân anh đá phải cái gì rất cứng. Cúi xuống, anh nhìn thấy một trong những tấm ván đỡ cái hộp

đệm lò xo của nàng đã bị rơi. Anh toét miệng cười. Không gì giống vũ điệu trên giường mạnh đến nỗi hồng cả giường.

Anh kéo tấm chăn đắp cho nàng, gấp nó vào hai bên vai và cúi xuống hôn lên cả vai.

Đang đi vào phòng tắm, cái máy vi tính làm anh dừng lại. Anh tò mò muốn xem tất cả mail của Dean và chính xác hẳn và Laurel đã nói chuyện gì. Cả bây giờ, và trước khi nàng biết hẳn là tên lừa đảo. Nhưng anh không biết thứ chết tiệt gì về vi tính cả và anh không thể vẽ đường dựa vào mail của nàng được. Mà tất nhiên, anh tin rằng Laurel đã kể với anh mọi thứ.

Nàng không phải loại người dối trá hay giấu giếm sự thật.

Vì thế, anh lo lắng cho cuộc điều tra này. Anh không muốn nàng dính líu gì nữa, tránh xa Dean ra. Anh muốn hẳn bị bắt rồi bị treo hai hòn lên bao nhiêu, thì anh muốn Laurel an toàn còn hơn thế nữa.

Thế nên họ chỉ bắt kẻ dê tiện mà không cần có Laurel.

Sau khi vào nhà vệ sinh, anh mặc quần nhỏ, vỗ đùi cái đét. “Tiếp đi, Ferris, xuống tầng dưới và kiểm gì uống thôi.”

Ferris nhảy khỏi bàn xuống ngồi cạnh anh, làm anh sừng sốt.

“Được rồi.” Anh cười với con mèo.

“Hóa ra mày không phải quá tệ. Mày nghĩ tao có thể huấn luyện mày mang cho tao một lon bia không?”

Ferris ngược nhìn anh khinh bỉ khi cả hai cuốc bộ xuống tầng một, âm thanh duy nhất trong ngôi nhà rộng lớn là tiếng của một cái đồng hồ to đầu đó sâu trong hốc tường tầng trệt.

Russ cười. “Không đấy nữa à?”

Ferris cọ vào chân anh, và Russ từ bỏ ngay mọi ý nghĩ giết nó.

“Chị chắc không?” Laurel nhìn vào hình mình trong gương và cố gắng không hoảng sợ.

“Chắc! Nếu em thay đổi, chị sẽ không bao giờ đổi ca cho em nữa.” Catherine đứng cạnh nàng, nhìn rất giống ngôi sao điện ảnh Johnny Depp trong phim.

Mái tóc rối, quần áo xẻ lung tung, móng tay dài - tất cả như thế đấy.

Cat có điểm vài đường kẻ sọc màu vàng hoe và một hình xăm hoa-hồng-và-cây-leo vắt ngang khung xương chậu.

Cái áo sơ mi của cô xẻ từ chỗ đó, mà quần nhỏ thì trễ quá không thể che được.

Catherine là như vậy. Nhìn cô thật tự tin và quyến rũ.

Laurel cảm thấy mình như nữ sinh hư hỏng. Chính xác là Catherine đang nhìn nàng như vậy, nàng nghĩ.

“Xem này, bọn chị hoàn toàn không thể nào làm em thay đổi được, sẽ không được. Em phải sống đúng là em, chứ không phải để bọn chị phải đẩy từ phía sau thế. Em giống như mọi cô gái cực kỳ ngoan ngoãn, cho nên bây giờ em vẫn là cô gái ngoan không thể.”

Quả là những lời nhận xét quá đúng với những gì nàng đã xử sự trong thời gian gần đây. Nàng vẫn đỏ mặt khi tưởng tượng đến lúc thức giấc buổi sáng hôm ấy, vẫn còn dính kẹo nhớp nháp, và vẫn còn ướt. Gần chín giờ sáng nàng mới tới chỗ làm, nàng yêu buổi sáng đó.

Nàng vẫn muốn được sống cuồng nhiệt. Ở đây.

Mặc chiếc váy ngắn kẻ sọc, áo nịt màu đen, đi đôi giày cao gót hiệu Mary Janes, và một cái chóp nhọn màu đen cứng đờ bọc trong một cái chóp khác màu trắng treo cách khoảng ba inch phía trên thắt lưng. “Chị có thấy tóc phồng quá không?”

Catherine tết tóc nàng thành hai đuôi sam hai bên. “Em nghĩ nhìn em giống như đi mời chài bọn mới lớn.”

Cat cười to. “Không, bởi vì em có dây chuyền trên váy và vòng tay da đen. Những phụ kiện đó sẽ tránh cho em có vẻ khiêu dâm. Tin chị đi.”

Vì chẳng biết gì về quy tắc ăn mặc cho thích hợp với câu lạc bộ nên nàng tin Catherine. Nàng làm theo. Nàng chỉ không chắc chắn mình sẽ tự tin không lạch mông đi thôi.

“Chị mang theo một chai rượu nhỏ.” Cat vuốt lại tóc nàng trong gương, kéo dài một đuôi sam ra. “Đi lấy cốc rồi mình đi thôi.”

Laurel quay lưng lại hình mình trong gương rồi với lấy chiếc khăn.

“Ý hay đó.”

Cat chạm vào tay nàng và lắc đầu, rướn đôi long mày lên. “Để cái khăn bông ở nhà đi, Laurel.”

“Thật ư?” Ghét thật, nàng sẽ bị đông cứng nếu để cổ trống trơn thế này. Lại còn bệnh cúm đang chực sẵn.

“Đúng vậy.”

Cat tỏ thái độ phản kháng kịch liệt nên Laurel vứt lại khăn trên giường và đi ra cửa, rượu, và cuộc sống cuồng nhiệt, chân nàng hơi loạng choạng trên đôi giày.

Trevor hạ điều thuốc thấp xuống để ánh sáng màu hổ phách không lộ ra khi Laurel bật công tắc điện bếp lên và đi vào phòng.

Thì ra đây là thứ còn quan trọng hơn đi gặp gỡ hần. Giao du với gái điếm và lang thang với con bạn thô lỗ. Hần không thể nghe được họ đang nói gì từ chỗ hần ngồi phía ngoài khung cửa sổ màu hồng, chỉ thấy hai người mang một chai rượu đi và cười vang.

Hắn không muốn bị gạt sang một bên. Hắn không muốn bị một người đàn bà từ chối lời đề nghị.

Thường thì hắn chẳng bao giờ gặp tình huống này. Hiếm có khi một phụ nữ trả lời hắn rồi lại không chào đón hắn thì hắn sẽ chuyển sang đối tượng tiếp theo, với người mà nhìn hắn mê thích và khát khao. Hắn nên quên Laurel Wilkins đi thôi.

Như thế mới là thông minh.

Nếu làm vậy, hắn đã không đang đứng ngoài thời tiết năm độ, càng lúc càng khó chịu.

Nhưng ở Laurel có gì? Tiền bạc. Nhà cửa. Rồi ánh mắt giống như búp bê Barbie, tất cả đều hấp dẫn, đầy sức sống, và ngây thơ. Tất cả mọi người đều biết Barbie là người đàn bà dâm dăng mặc dù cô ta có nụ cười như thiên thần. Trevor nghĩ Laurel cũng vậy.

Bộ quần áo nàng mặc đêm nay càng khẳng định ý nghĩ của hắn.

Hắn cất công tới đây, bắn khoản tại sao những mail gần đây nàng viết có gì đó khác trước. Một giọng điệu khác, sự tin tưởng, thích thú, có thể, đã không còn như trước khi hắn cho nàng leo cây ở quán cà phê. Hắn muốn biết cái gì đã thay đổi. Nếu không biết thì nên nghĩ nàng đã nghi ngờ hắn.

Nhưng nhìn nàng nhip nhàng lắc mông theo từng bước đi trong cái váy ngắn đó, hắn nghĩ có một câu trả lời khác. Laurel đã có bạn tình. Và hắn không thích thế. Từ khi hắn có kế hoạch dụ dỗ nàng hiến dâng cho hắn tất cả những gì nàng có.

Cuộc đời thật không công bằng với Trevor. Hắn lớn lên quá nghèo nàn, một đứa con ngoài ý muốn của một con nghiện với một trong vô số bạn trai của bà ta. Trevor sớm nhận biết nếu muốn đi đến bất kỳ đâu, không còn phải nằm ngủ trong xe moóc hay trong mấy nhà vô gia cư nào đó, hắn phải tự thân vận động. Mười hai tuổi hắn bỏ mẹ mình đang ngủ trong nhà tù sau khi hành hung bạn trai cuối cùng của bà ta, hắn ra đi một mình.

Hắn đã làm tốt. Hắn có thể lừa đảo bất kỳ ai, làm họ tin bất kỳ điều gì về mình. Làm họ tin hắn thật đáng kính, được giáo dục tốt, có một gia đình đầy đọa hắn.

Nhưng như thế chưa đủ.

Điện thoại hắn trong túi rung lên, Trevor lôi điện thoại ra, biết là không ai có thể nhìn thấy mình. Chẳng có gì ngoài cây cối và hồ nước đằng sau, còn Laurel ở trong phòng bếp ấm áp đã đi xa mười lăm bước chân, không thể nghe thấy hắn.

“A lô?”

“Anh à, em đây.”

Đó là Jill, đang kiểm soát dây mà, hắn biết cô ta sẽ làm vậy. Hắn rất hài lòng vì cô ta lo lắng. “Em yêu, em đang làm gì vậy?”

“Không có gì, em chỉ đang xem ti vi thôi. Anh chỉ ở đây một tuần và không có anh thật trống trải.” Cô ta bật cười, giống như đang đùa, nhưng hắn biết từng câu từng chữ đều là thật.

Laurel nhắm nháp một hộp rượu phía trước mặt hắn, nhìn cái cặp váy của nàng thật khó chịu, dải ruy băng trên phần da tái nhợt như đang liếc trộm về phía hắn.

“Anh cũng nhớ em. Chuyển công tác thật đáng ghét.” Hắn dụi điều thuốc đi, dịch chuyển để nhìn rõ hơn, giảm bớt sức nặng lên đầu gối vì khom người xuống này giờ.

“Em nghĩ tình hình nặng xì ngậu lên rồi vì gần đây họ nói anh tệ lắm.”

“Họ trả hết hóa đơn mà Jill, nên anh không thể phàn nàn.”

“Ngày mai anh sẽ về nhà hả?”

“Ngay khi máy bay hạ cánh. Hy vọng không có tuyết ở Chicago chỗ anh.” Hắn đã đặt cho mình một khách sạn ở khu thương mại Cleveland đêm nay,

hắn muốn có một không gian và một căn phòng có máy điều nhiệt điều chỉnh được, và vì có Jill theo đuôi hắn chỉ là trò tiêu khiển thôi.

Cô ta thở hỗn hển. “Em chưa từng nghĩ đến điều đó. Chúa ơi, anh có thể bị tắc mấy ngày nếu có bão tuyết.”

“Có thể không xảy ra đâu. Nhưng nếu thế thì em sẽ nhớ anh chứ?” Trevor vút điếu thuốc xuống đất khi Laurel uống hết cốc rượu. “Không có anh, em có ổn không?”

Hơi thở Jill bị thắt lại. “Pete!”

“Sao? Anh cần nghe em nói.” Hắn để giọng mình thật khẩn thiết, ngon ngọt.

“Có, em sẽ nhớ anh. Nhưng... em cũng sẽ cố ổn.” Cô nàng ngừng lại. “Em lại muốn anh rồi.”

“Ôi, thật chứ?” Hắn có thể tưởng tượng ra cảnh Jill mặc cái quần lót bằng vải thô chết tiệt to đến nỗi có thể chằng thành một cái lều. Cái mặt mộc của cô ta, không chút phấn son, tóc xõa. “Anh cũng thế. Anh đang tưởng tượng em nằm dưới người anh...”

“Ôi, Pete.” Cô thở dài run rẩy.

“Tự vuốt ve người mình đi Jill, để anh không thấy xấu hổ vì anh là người duy nhất làm thế.”

“Anh đang tự vuốt ve?” Cô ta kêu lên thảng thốt, phấn khích.

Trevor giữ điện thoại trên tai, vỗ xuống túi áo da tìm thuốc hút. Ở một mình lạnh quá, mà hắn lại chưa thật sự sẵn sàng ra về. “Anh không thể chịu được... chỉ nghĩ về em thôi cũng làm anh nóng hết người lên rồi.”

“Em có thể nghe thấy hơi thở anh rất mạnh.”

Khi châm thuốc, hắn có thể nghe thấy tiếng vải sột soạt, cảm thấy sự phấn khích của cô nàng đang dâng lên, hơi thở nhanh và mạnh hơn.

Hắn nói với cô ta bằng giọng ngọt ngào và bắt đầu rên rỉ, và một phút sau khi Jill rên rỉ vì cực khoái, Trevor đang nhìn Laurel Wilkins.

Chỉ nhìn thôi.

Chương 15

“Có chuyện gì với bức tượng kia thế nhỉ? Cậu đã từng tự hỏi cái đó có nghĩa gì chưa?” Anders hỏi anh khi họ lái xe qua tòa nhà Stokes và rẽ vào góc phố.

Russ nhìn bức tượng điêu khắc đứng ngay mặt chính tòa nhà. Đó là một phụ nữ - tượng nữ thần Công lý, anh tưởng tượng - bắt đầu thoát khỏi vẻ nghiêm nghị, có nét gì phóng túng, nhìn. “Tớ nghĩ đó là tượng nữ thần Công lý, cậu biết không. Nhưng tớ không biết tại sao bức tượng lại nửa kín nửa hở.”

Anders khịt mũi. “Vì công lý có thể mua bán như bọn gái làng chơi rẻ tiền à?”

Russ bật cười và rẽ tay lái vào một điểm đỗ xe trên đường số 6 phía tây, rồi lắc đầu nhìn cái bảng giá. “Chết tiệt, tớ không thể tin mười đô la một lần đỗ xe.”

Anh trả lệ phí khác xa dự đoán tốt đẹp và ra khỏi xe, cau mày khi một cơn gió buốt tạt vào mặt.

Anders theo ngay sau và vỗ ầm ầm lên cánh cửa đóng kín rồi lắc đầu. “Cậu biết không, Pam sẽ giết tớ nếu cô ấy tìm ra gì đó về vụ này.”

Lau mặt khi đi qua điểm đỗ xe xuống một con dốc bấp bênh trên vỉa hè đã đóng băng, Jerry thở dài.

“Thế thì đừng nói gì với cô ấy.” Russ nói, lo lắng có lối thoát khỏi vùng này. Ánh sáng yếu. Anh không thích thế.

“Rõ ràng cậu không có ý tưởng làm gì với thứ bạn gái nguyên vẹn ấy à.” Jerry uốn vai lắc đầu. “Cái gì cậu không đề cập đến lại dễ xảy ra. Đàn bà tính đồng bóng lắm. Tốt hơn là cứ đi trước một bước. Thú nhận. Như thế cô

ta sẽ chỉ từ chối làm tình trong hai ngày đầu thay vì phải chờ ba hay bốn ngày.”

Vì Jerry thật sự nói nghiêm túc, Russ không bước đi tiếp. “Nghe này, nếu đây là lý do gây chuyện giữa cậu và Pam, cậu không phải đi. Tớ có thể đi một mình.”

Đôi khi Russ tự hỏi liệu quan hệ giữa Jerry và Pam có hoàn toàn lành mạnh không. Có vẻ họ lúc nào cũng giận nhau, nhưng thế quái nào mà cậu ta lại biết. Hẹn hò thì thời gian lâu nhất với một phụ nữ của cậu ta là sáu tháng, và vì cô gái đi công tác ba lần một tuần vì là tiếp viên hàng không.

Nhưng Jerry nhún vai gợi ý. “Về lý thì hiện giờ bọn tớ tan rã rồi. Tớ nói gì đó ngu ngốc, thế là cãi nhau to, và rồi, ai gây ra chuyện tào lao này cậu biết không? Pam luôn điên lên với tớ. Có vẻ như với cô ấy tớ chẳng làm gì đúng, và tớ phát ốm vì thế.”

“Này, xin lỗi, tớ không biết cậu đã chia tay.”

Jerry đút hai tay vào túi. “Không có gì to tát. Có lần tớ nghĩ Pam có thể giả bộ, nhưng không phải. Nên chỉ phớt lờ tớ than vãn. Bên cạnh đó, tớ không thể để cậu chìa cái móng ra ngoài làm việc một mình được.”

“Tớ sắp thế rồi đây.” Russ thối vào hai tay, đang quan sát rất ngờ vực mấy gã đi đi lại lại quanh lối vào câu lạc bộ, quần bó chỉ đến đầu gối. Nhìn chưa hết nhỉ? Chúa ơi, anh không thể đứng ở đó.

“Khi người phụ nữ đang có quan hệ với cậu nói cô ấy đến câu lạc bộ với bạn gái và cậu chỉ tình cờ xuất hiện ở đúng chỗ đó, cậu sẽ gặp rắc rối đấy.”

Russ bắt đầu đi bộ. “Tớ chỉ kiểm tra chỗ này thôi, thế thôi. Laurel không biết tí gì về hộp đêm cả. Tớ chỉ tới để chắc chắn cô ấy ổn, rồi tớ sẽ về.”

Jerry khịt mũi. “Cậu sẽ làm cô ấy khó chịu. Làm sao cậu bắt cô ấy nói với cậu sẽ đi đâu mà không nghi ngờ?”

Lời Jerry làm Russ dừng lại. Có thể nàng chỉ loanh quanh ở đó một xíu thôi, nhưng có một lý do chính đáng. Giữ cho Laurel an toàn. “Tớ hỏi cô ấy sáng nay rồi, ngay sau khi cô ấy thức dậy.”

“À, trò bịp bợm cũ rích bắt thóp cô nàng trong khi cô ấy quá mơ hồ không hiểu sao cậu lại hỏi. Hơ than lên lửa. Cậu làm tình. Hy vọng đêm đó ổn, vì cậu sẽ chẳng nhận được gì thêm đâu.”

“Laurel không giống thế. Cô ấy không phát điên lên vì tớ đâu.” Anh mở cửa vào câu lạc bộ và tiếng nhạc dữ dội với tiếng gào thét bài hát đang được ưa thích đập vào mặt anh. “Có thể Laurel muốn được giải cứu, có khi cô ấy đang co rúm một góc với bộ quần áo giáo viên trên người. Gặp tớ cô ấy sẽ vui lắm.”

Họ quét mắt khắp căn phòng, không thấy gì trừ những thân thể rung theo nhịp và ánh sáng nhấp nháy phía trước.

Jerry giật mạnh ngón tay cái sang trái, “Ừ, Evans, tớ nghĩ có thể cậu nên lánh đi một lúc.” Cậu ta ấn mạnh Russ ra sau. “Xin lỗi anh bạn.”

Russ quay ra và nhìn theo mắt Jerry. Phía trước mắt anh phụt ra một làn sương đỏ thật chói ngợp làm mờ tầm nhìn của anh.

Làn khói không xóa đi cảnh tượng Laurel đang nhảy giữa đám đông toàn những gã điên cuồng, mặc bộ quần áo kỳ cục nhất anh từng thấy trong đời, một cái cốc to bằng bình nuôi cá trong tay nàng.

“Tớ không nghĩ cô ấy muốn được giải cứu đâu.”

Russ chỉ vừa vắn nghe thấy hết câu vì anh bắt đầu băng qua căn phòng, ước ao giá mình có mang vũ khí theo.

Laurel hiểu rất nhanh sàn nhảy là nơi thế nào. Lời nói không cần thiết khi mọi người đang xoay tròn. Không cần khi nàng đang xoay tròn. Trong một ngày đẹp trời nàng không hề biết xoay tròn thế nào.

Đêm nay, sau một cốc rượu và bốn hay năm hộp Catherine đã mang đến cho nàng, bất kỳ thứ gì trừ việc lắc lư không còn là vấn đề nữa.

Nhưng mặc dù không ai hiểu một từ nào nàng nói ra trong câu lạc bộ âm ỉ, tất cả bạn bè của Catherine thật tốt. Laurel đã có lợi thế là nàng có thể nhìn môi đọc được tất cả những gì mọi người định nói với nàng, nhưng lời nàng nói có thể bị tiếng ồn nuốt hết. Tiếng nhạc quá to đến nỗi Laurel có thể cảm nhận được từng nhịp trống đập.

Bất chấp vấn đề giao tiếp, mọi người vẫn đang mỉm cười với nàng và mời nàng đồ uống. Có ba anh chàng nhảy quanh nàng, quay tròn thành một kiểu quái dị của điệu lắc Simmi trước mặt nàng. Cả ba nhìn cũng hơi kỳ quặc, không phải kiểu của nàng với tất cả tiếng lanh lảnh và tiếng trống đệm, nhưng nàng không biết đánh giá người khác qua dung mạo, và nàng cảm thấy khiếm nhã nếu tránh xa họ.

Vậy là nàng mỉm cười lại và cố gắng không cảm thấy hoảng hốt khi một gã đưa cánh tay đầy màu sắc ôm eo nàng, gần chỗ ấy của nàng một cách đáng sợ. May quá, cốc rượu là cái cứ để nàng không phải vòng tay ôm anh ta. Nàng cầm cốc như một cái khiên giữa hai người, mặc dù nàng đã ngừng uống sau khi cái gã trọc đầu nháp một ngụm to.

Đang là mùa cúm nên nàng không thể mạo hiểm.

“Em nóng bỏng quá,” gã nói, tay xuống thấp hơn, một ngón tay vạch trên cạp chiếc váy.

Quý tha ma bắt, gã nói thế là có ý gì? Tôi có gen tốt? Đó là rượu nói? Anh cũng nóng bỏng? Laurel cố gắng mỉm cười. “Cảm ơn.”

Bây giờ có một chút sợ hãi, Laurel cố gắng tạo thêm khoảng cách giữa nàng và gã yêu râu xanh đó. Nàng không tới câu lạc bộ để tìm kiếm đàn ông, mà chỉ cho vui thôi. Người đàn ông duy nhất nàng thích sẽ không liên quan tới nơi này, nàng chắc chắn.

Nhìn quanh tìm Catherine mong chị ấy giải thoát giúp nàng mà không thấy, nàng nhìn cái vòng gai trang trí trên cổ gã. Ôi - có phải hình xăm không, nhìn nó nhần tâm hết sức và đau đớn. Nàng nghĩ tên gã chắc là Shane, nhưng nàng hoàn toàn không đọc được.

Trí tò mò giúp nàng thấy thoải mái hơn, và vì đang mắc kẹt trong tay gã, nàng tính toán có thể hỏi câu hỏi vừa vụt qua đầu nàng mỗi khi nhìn hình xăm ấy cũng chẳng sao. “Anh không lo bị nhiễm trùng khi kim châm ở cửa hàng xăm hình kia à? Làm sao anh biết ai hay quán nào đó đáng tin cậy?”

Gã chắc phải nghe được đủ những gì nàng nói vì gã trả lời: “Em sẽ nhìn thấy họ mở túi có kim sạch.”

“Ồ. Vậy với anh cái này giống như nghệ thuật hả?” Nàng chỉ vào hình một phụ nữ đang làm tình với quý Sa tăng được thiết kế rất phức tạp trên cẳng tay gã.

Gã cười và gật đầu, để nàng rời ra xa đủ để gập tay gã lại. Khi tay gã co lên, quý Sa tăng nhét vào người phụ nữ.

Ôi trời. Laurel chớp mắt. “Ồ, thông minh quá.”

Shane, hay tên gì đó, lại mỉm cười và kéo nàng vào còn gần hơn. “Em thật sự rất hấp dẫn, em biết không? Rất khác biệt.”

Cách nói không có cảm giác tâng bốc Laurel. Nàng không cần phải xinh đẹp ở đây, nhưng nàng cũng không muốn là một kẻ kỳ quặc.

Bất cứ câu trả lời nào nàng đưa ra cũng không ổn, vì gã cứ đưa tay xuống mà không thèm báo trước rồi chuyển sang trái. Cái cẳng tay đầy thịt của gã đẩy mạnh nàng về phía sau gã, làm văng hết đồ uống lên thành cốc và bắn vào cái mũi dây đeo màu trắng của nàng, cái dây dài chạm đến đúng núm vú.

“Này!” Gã sao thế? Chúa ơi. Nhìn sát quanh vai gã, Laurel suýt đánh rơi cái cốc quý tha ma bắt. “Russ!”

Ôi Chúa ơi, Russ làm gì ở đó? Nhìn như anh có thể xé xác gã yêu râu xanh thành từng mảnh và đút cho Ferris ăn vậy.

Gã nhìn Russ cẩn trọng, rồi quay nửa người lại. “Em biết tên này à?”

Nàng gật đầu. Anh là... gì đó của nàng. Một kiểu đối tượng hẹn hò, người trong cuộc tình... người tình của nàng. Tình yêu. Laurel thờ dài. Nàng bắt đầu thực sự nghĩ rằng nàng đã phải lòng Russ.

Phong độ, đáng yêu, hấp dẫn, tốt, quá tốt, Russ.

Và nàng nghĩ mình đã uống say.

Bất kỳ cái gì xảy ra giữa Russ và Shane đều khiến gã chiếu tướng nàng bằng ánh mắt bất đắc dĩ trước khi bỏ đi. Russ nhìn nàng chăm chăm, từ đầu đến chân, hành động dính mũi vào làm người lạ nổi cáu, vai anh căng lên dưới lớp áo khoác.

“Chào,” nàng nói. “Thật trùng hợp lại gặp anh ở đây.”

Mọi chuyện xảy ra với nàng rất cuộc không phải là ngẫu nhiên vì anh biết nàng tới đây, vì nàng đã nói với anh trong lúc đang hưng phấn khi anh hỏi nàng và Catherine sẽ đi đâu. Rồi anh tới chỗ nàng trên sàn nhảy, phá đám, và cho gã đáng thương nào đó một đòn mà thậm chí không chào hỏi gì nàng trước khi đuổi kẻ thô lỗ kia đi.

Và bây giờ anh đang lấy cốc nước khỏi tay nàng. Nàng giành lại, giữ chặt cái cốc.

“Đưa cốc cho anh, Laurel.”

“Không! Em phải trả chín đô la mua nó đấy.” Nàng định uống tiếp trong tuần sau hay sau nữa. Hay nàng đã uống trước khi gã hói uống vào cốc này. Nhưng nàng sẽ không nói cho Russ biết.

“Em thật khờ khi nhảy với kẻ đã bỏ cái gì vào cốc. Anh đã nhìn thấy.” Russ giật mạnh hơn và dùng các ngón tay để tách tay nàng ra khỏi thành cốc.

Laurel không thể tin nổi lại có gã nào làm chuyện đó trên sàn nhảy của câu lạc bộ rất nổi này, nàng đã phải cố gắng rất nhiều mới đến được nơi đây và gã hoàn toàn không phải kẻ lừa đảo đầu tiên trong đời nàng.

“Anh ta không làm vậy đâu. Thôi bây giờ mình đi. Em không thể tin được lại gặp anh ở đây. Thậm chí anh chẳng tin em có thể ra ngoài và tự giải quyết những rắc rối.”

Anh nhún vai. “Nhìn bề ngoài thì là vì lý do chính đáng nhỉ? Anh tìm thấy em uống say, ở trong vòng tay của gã khác, định nhấp một ngụm mà hẳn đã bỏ thuốc vào, lúc khác em tới thăm gã, rồi ngày mai em thức dậy không một mảnh vải che thân sau khi bị hiếp dâm đấy.”

Miệng nàng há hốc. Nàng cảm thấy máu dồn lên mặt vì giận dữ và xấu hổ. “Anh cư xử hơi quá rồi đấy. Và em không thích bị anh kiểm soát như bé con hai tuổi lần đầu chơi trong hộp cát.”

“Bướng bỉnh.” Russ để nàng cầm cốc nước, kéo tay lôi nàng ra khỏi sàn nhảy.

Laurel ghì hai đầu gối vào nhau. “Dừng lại, Russ. Nếu em muốn khiêu vũ và uống rượu, thì dĩ nhiên em có thể làm thế.” Thậm chí nàng còn không chắc chắn tại sao mình kháng cự kịch liệt đến thế. Nàng không thực sự muốn ở lại, và đêm nay tất cả những gì đến với nàng không tuyệt cho lắm.

Shane có vẻ hơi rùng rợn còn Catherine thì mất hút. Nhưng nàng chỉ không vui vì Russ nghĩ nàng quá ngớ ngẩn, quá ngờ nghệch, không đủ khả năng bảo vệ mình đến nỗi phải cần một người trông trẻ. Như thế thật không biết ý gì hết, anh quá cậy quyền.

Russ chẳng có vẻ gì phải ngần ngại khi hành động như thế cả. Anh ôm ngang eo nàng nhắc bổng lên vai, ngực nàng va vào xương cổ anh đau chói. Nàng la oai oái, cố kháng cự lại khi bị anh đưa tay ôm chặt đôi chân để giữ nàng nằm yên lúc anh đi qua cửa sàn nhảy. Nửa cốc nước bắn tung tóe vào vai anh, nàng nghĩ thật đáng đời.

Nếu không phải vì đang đi đôi giày Mary Janes thì nàng sẽ đá anh một cái, nhưng nàng sợ làm anh đau, mặc dù không bằng một phần cú giạt mạnh của anh, không thể tin được anh lại đưa nàng lên cao thế này. Nàng cũng không muốn làm cảnh tượng này thêm lố bịch, hàng tá người đang trở mắt nhìn theo.

Vậy nên nàng để hai khuỷu tay trên vai anh và cố gắng làm ra vẻ đáng giá một chút, giống như nàng là nữ hoàng Ai Cập bị anh đẩy tứ tổng lên xe bò chạy quanh.

Shane vẫy vẫy nhè nhẹ từ phía trong cánh cửa chính đang mở. Ánh sáng chói lòa của mấy cây đèn đường và không khí lạnh cùng lúc đập vào người nàng.

Jerry nhìn Russ nhắc Laurel lên vai rồi cứ thế lôi ra phía cửa. Như thế không bao giờ là chuyện hay ho cả.

“Ôi Chúa ơi!” Bạn của Laurel vỗ tay. “Anh nhìn thấy rồi chứ? Thật đáng ghét, thô lỗ, vô nhân đạo. Sao anh không đi mà cản anh ta lại?”

Jerry đảo mắt. Có thể Russ đã làm một việc thật ngu ngốc, nhưng đến nỗi như loại phản ứng mà cô ả đang miêu tả. Cơn phẫn nộ của cô ta đập vào các dây thần kinh của anh, cùng với mười tám sắc thái khác nhau của màu vàng hoe và màu đen trong mái tóc của cô, chuỗi hạt kéo dài giữa tai với mũi cô giống như một dây quần áo liên tiếp trong tiệm giặt là.

Kẻ-căm-ghét-đàn-ông đây mà. Anh nhận ra ngay kiểu của ả. “Tôi sẽ để họ giải quyết với nhau ngoài đó vài phút rồi mới ra sau.”

Anh tính ít nhất cũng phải có đủ thời gian uống một cốc bia chứ. Anh hươ tay gọi một trong những cô gái phục vụ mặc tạp dề có phù hiệu Bud.

“Làm gì ngoài đó chứ? Thực tế anh ta là kẻ quá thô lỗ còn gì?”

Đúng rồi, ngoài anh ra không ai gọi Evans là kẻ thô lỗ. “Anh ta đang tìm cô ấy. Rõ ràng cô nàng đang ở đây.”

Người phụ nữ đứng cạnh anh thở hắt ra. “Laurel trưởng thành rồi. Cô ấy có thể tự xử lý mọi chuyện. Xông vào cứu thế không phải việc của anh ta. Quá lạc hậu và lỗi thời.”

Anh lầm bầm, có lẽ không cần gọi cô em mang phù hiệu Bud nữa và chuẩn khỏi nơi chết giẫm này thôi. “Ôi, Chúa ơi, cô là hội viên Nazis theo quan điểm nam nữ bình quyền phải không?”

“Còn anh là hội viên hội đàn ông nhỏ nhen chuyên bị bình đẳng nữ giới đe dọa rồi.” Trang sức của cô nàng khua lách cách khi cô run lên giận dữ.

Jerry vui vẻ nhận cốc bia từ người phục vụ, thậm chí không để ý nó trị giá tới sáu đô la. Anh cần bia lắm rồi. Gần đây có vẻ như lời chết tiệt nào thoát ra khỏi miệng anh cũng sai lầm cả. Ít nhất là khi nói chuyện với phụ nữ.

Anh đang nghĩ sẽ từ bỏ phụ nữ vào tuần chay tháng Ba. Giờ mới là cuối tháng Một. Có lẽ năm nay anh đã bắt đầu sớm rồi.

“Tôi ủng hộ bình quyền, hiểu chứ? Tôi nghĩ một cặp đôi nếu là đối tượng nên có tất cả những thứ tào lao gọi là hạnh phúc ấy, nhưng cô không thể bảo tôi rằng không có điểm khác biệt giữa đàn ông và nữ giới. Tôi không kể đến các bộ phận trên cơ thể.”

“Đó là lý do vì sao xét về văn hóa ta đã tẩy não bọn trẻ để chúng thấy những điểm khác biệt đó.”

Jerry nhìn ra cửa vẻ thèm muốn và tu hết nửa cốc bia. “Gì cũng được, cô em ạ.”

Một lọn tóc màu đen từ mái tóc cô đâm vào mắt anh khi cô nhìn sát vào mặt anh. “Đừng làm thế. Đừng xua đuổi tôi.”

Rõ là điên. Jerry phát cáu. “Tôi không xua đuổi cô. Tôi chỉ đang cố gắng tránh cuộc tranh luận mà chẳng ai thắng cả. Chúng ta sẽ không thay đổi được quan điểm của nhau, và chúng ta sẽ không thích nhau.” ít nhất anh

cũng không bao giờ thích cô ả. “Tôi nên ra ngoài xem Russ có cần hỗ trợ gì không.”

Anh đứng dậy, uống nốt cốc bia, vỗ vào cái ví để chắc chắn nó còn nguyên vẹn.

“Tôi sẽ đi cùng anh.”

Jerry thở dài. Tuyệt thật. Bây giờ anh bị kẹt với một cô ả cục cằn không biết đến bao giờ. Evans nợ anh rất nhiều thời gian vì chuyện này. Khoảng thời gian quá tệ.

Chương 16

Russ đi bộ xuống đường phố, Laurel vẫn nằm trên vai anh, nàng cố gắng xóa hết mọi lo lắng trong anh.

Khí lạnh bên ngoài dễ chịu hơn hộp đêm đầy khói thuốc và ngột ngạt, tâm trạng anh dịu đi nhiều khi đã đưa Laurel ra khỏi đó, hai đầu gối anh run rẩy. Khi nhìn viên thuốc đó sủi bọt trong cốc nước của nàng, anh đã sợ hãi nếu không bao giờ biết điều đó thì sao, cơn thịnh nộ sẽ nổ tung mọi thứ trong người anh nếu anh không nhắc gã kia ném xuống sàn nhảy như ném một tảng đá.

Laurel có thể không phải là của anh sau một khoảng thời gian dài đã xảy ra bao nhiêu chuyện, nhưng bây giờ, khi hai người đang có quan hệ với nhau, anh có trách nhiệm với nàng, và ý nghĩ về những nguy hại mà nàng có thể gặp phải khiến lòng anh đau nhói.

Nàng thúc vào lưng anh, tất nhiên đang từ thế lơ lửng chứ không phải đang đứng như anh lúc này. “Bỏ em xuống! Russ! Anh đưa em đi đâu thế?”

Anh chẳng buồn trả lời, vì ở vị trí hiện tại nàng không thể nhìn thấy môi anh. Khi đi tới chiếc xe, anh mở khóa và cẩn thận đặt Laurel xuống.

Nàng lão đảo một chút, vẫn ôm chặt cốc nước chết tiệt đó vào ngực. Russ cầm cốc nước và không khách sáo đổ nó vào sọt rác trên vỉa hè. Nàng vồ lấy cái cốc rỗng.

“Anh không có quyền...” Nàng bắt đầu chọc tay vào ngực anh, móng tay nàng đã sơn màu tím thẫm, khác hẳn màu hồng nàng thường thích.

“Anh có tất cả các quyền.” Anh chặn lời nàng, mất hết kiên nhẫn. “Hãy hứa đi, Laurel. Anh đã nói không có gã nào nữa trừ anh trong khi chúng ta đang gặp gỡ. Không gã nào khác.”

Bây giờ tại sao anh lại thốt ra những lời đó? Chúa ơi, anh đang ghen ư? Anh thật sự không nghĩ rằng Laurel thích mấy việc điên rồ vừa xấu xa vừa lố bịch đó. Nhưng anh cũng không muốn nàng thế này. Anh không muốn - dù chỉ là nghĩ tới thôi - cảnh bất kỳ gã đàn ông nào khác chạm tay vào Laurel, như tên kia đã làm.

“Em không...” Laurel có vẻ đã bớt giận. “Được rồi, trông thì có vẻ như thế. Nhưng em không làm vậy. Họ rất tốt với em.”

A ha. “Họ tốt vì họ muốn lột cái váy quá ngắn em đang mặc lên.” Russ vẫn còn chưa thể tin nổi đang nhìn thấy nàng ăn mặc kiểu này. Không giống nàng chút nào, như cho không, hấp dẫn đến không ngờ. Anh muốn lột hết ra ngay, không còn một mảnh nào trên người nàng nữa.

Laurel đỏ mặt. “Có thể. Nhưng như thế không có nghĩa anh có quyền kéo em ra ngoài như thế. Em sẽ tự xử lý.”

Russ thậm chí không ngăn được tiếng khịt mũi. “Ôi, làm ơn, thả con. Hãy cho anh một cơ hội quái quỷ nào đó đi.”

Mắt nàng lại sáng lên, anh nhận ra mình vừa làm hồi lại cơn giận của nàng. Môi nàng hé mở, nhưng anh bị rối trí bởi thấy nàng run lên, răng va vào nhau lập cập. Nàng không mặc áo khoác, và bụng nàng thì đang để trần.

“Vào xe đi,” anh nói, mở cửa xe và đẩy nhẹ phía bên phải người nàng.

“Rồi!” Nàng nói, nhưng nàng vào xe và trượt từ ghế lái xe sang bên ghế dành cho hành khách. “Em chỉ vào xe vì em lạnh. Nếu không thì đừng hòng.”

Russ theo sau nàng. “Cứ việc.”

“Em rất giận anh,” nàng đặt cốc xuống cái chần bùn và xoa tay.

Anh cởi áo ra, đưa cho nàng, rồi khởi động xe cho ấm. “Anh biết. Và anh cũng rất giận em vì em tự mạo hiểm với bản thân.”

“VẬY là cả hai ta đều đang giận.” Nàng cầm cái áo và đập nó lên trước giống như một cái chần.

“Chẹp. Nhìn đường kia.” Anh không nhúc nhích. Anh đã sai, chết tiệt. Laurel không biết gì về câu lạc bộ với cái đám đông kia cả. Đó là điểm mấu chốt. Nếu nàng muốn tán tỉnh mấy gã khác có thể không phải là việc của anh. Họ chưa từng thề thốt gì với nhau, và ve vãn với nháy nhót không đồng nghĩa với việc về nhà cùng gã nào đó.

Anh đã từng nói giữa họ chỉ là trò vui, rằng anh không trông chờ một quan hệ. Và ý anh là thế. Nhưng anh không thể xua tan cảm giác muốn khóa giữ nàng trong căn phòng để không kẻ nào ngoài anh có thể nhìn thấy nàng.

Ở đây anh đã hành động mất hết lý trí. Anh phải thừa nhận như vậy.

“VẬY ta làm gì nếu cả hai cùng tức giận?” Nàng nhìn anh chăm chăm, tóc nàng tết đuôi sam, trải xuống cổ áo khoác của anh.

Anh biết mình muốn làm gì. “Ta nói xin lỗi và hôn nhau rồi sẽ cùng xem xét lại nhỉ?”

Nàng khịt mũi chào đón đề nghị khá ổn này của Russ. “Không đơn giản thế đâu Russ ạ. Vấn đề ở đây là không có sự tin tưởng.”

“Anh tin em, Laurel. Anh không tin ai cả cho tới khi gặp em.” Nàng thích hay không thì đó cũng là cảm giác của anh.

Khuôn mặt nàng dần ra, nàng đặt tay xuống đùi, cái áo khoác trượt xuống theo. Anh nghĩ có thể anh đã ghi một điểm vì sự thành thật. “Russ...” Đôi mắt nàng có vẻ nài xin, nhưng vì cái gì thì anh không hiểu.

Anh chạm vào cái đuôi sam của nàng, búng búng. Quẹt vào môi nàng, hít hà mùi hương của nàng. Trong xe đã ấm hơn, cửa xe hơi mờ đi vì hơi ẩm. Russ không muốn đưa Laurel về khi nàng vẫn còn giận, nên hôn lên trán nàng, một kiểu hôn ngon ngọt để dỗ dành trẻ con.

Nàng thở dài. “Gã đó nói em thật nóng bỏng.”

Tất cả các thớ cơ trong người anh lại căng lên. Chết tiệt, nàng phải nói với anh những thứ này sao?

Anh đặt tay lên ngực nàng trên cái đầu kim loại nhọn kia, chuyển động không có vẻ gì đột ngột hay muốn sở hữu nàng. Nhưng như thế chẳng giúp gì anh được.

Laurel cong người vì sự đụng chạm và ruột anh thắt lại. Nàng lạ quá.

“Em quá nóng bỏng. Em rất, cực kỳ nóng bỏng. Sao em không nghĩ anh sẽ ghen lắm hả?”

“Anh ghen à?”

Không phải lúc nào anh cũng thừa nhận điều đó, nên anh hy vọng nàng hiểu. “Ừ. Anh không muốn bất kỳ ai chạm vào em.”

“Anh không có lý do gì để ghen cả.” Nàng vòng tay ôm anh.

“Không ư?” Anh đan những ngón tay vào tay nàng, xoa nhẹ nhẹ trên khuôn ngực.

Chiếc xe đột nhiên nóng như vùng nhiệt đới.

“Không.”

“Em không phải thuộc về anh sao?”

Hơi thở nàng dừng lại. “Em là của anh.”

Không phải kiểu cuồng nhiệt như nàng vẫn muốn. Nhưng anh nghĩ nàng thật hoàn hảo. Nàng tốt bụng, ngọt ngào, lịch sự, còn khi anh gỡ quần áo của nàng ra, nàng là một người tình đam mê và táo bạo.

Russ ngả ghế ra sau để cử động dễ hơn. Laurel quắp lấy anh, xới tung mái tóc anh lên và dựa hẳn về phía anh, cái áo khoác co rúm lại giữa chiếc ghế.

Anh hôn nàng say đắm, muốn cho nàng biết anh cảm thấy thế nào, anh không chịu đựng được ý nghĩ nàng ngủ cùng ai trừ anh. Anh không biết nói

những lời có cánh, không biết lãng mạn, cũng không có khả năng hứa bất kỳ điều gì với nàng lúc này, nhưng bây giờ anh muốn nàng, muốn cùng nàng.

Nàng vừa đưa tay kéo áo anh lên, để làm chuyện đó ngay trong xe thì anh kịp thấy rằng chiếc xe đang đỗ ngay cạnh một tòa nhà không có cửa sổ và trong chiếc xe hơi SUV, không có ánh đèn, cả hai ngồi trong bóng tối, nhưng đó vẫn là một điểm đỗ xe.

“Laurel.” Anh rời nàng ra, thở mạnh, ép ngón tay rời khỏi đầu ngực ửng hồng. “Chúng ta không nên làm thế này. Em say rồi.”

Nàng nhìn anh phần nộ, anh kiên quyết kéo hai đuôi sam và bờ vai nàng ra. Nàng chinh lại. “Em không say. Em có một cốc rượu và mới uống có ba hớp. Hồi Giáng sinh em uống ba cốc mà có say đâu.”

“Mình vẫn nên trở lại chỗ của em đã, mặc dù... phải không?” Đến đây, anh đã hoàn thành nhiệm vụ. Còn lại là tùy nàng.

Vào được xe là tốt rồi, nhưng anh muốn chắc chắn không có vấn đề gì với nàng cả.

“Em không muốn đợi lâu,” nàng nói, và nhắm mắt lên cởi chiếc quần tất dài màu đen ra.

Russ làu bàu gì đó chẳng ăn nhập lắm khi anh nhìn nàng. Anh kéo khóa quần, sẵn sàng.

Đôi mắt Laurel mở to. “Như anh dễ hơn em nhiều nhỉ?”

Vì nàng vẫn còn phải cúi xuống kéo khóa giày, anh đồng ý. Anh cũng không cảm thấy như đang phải chờ đợi. Đeo bao cao su thật nhanh, anh rướn người tới phía nàng, kéo mạnh người nàng qua cần số, rồi ngả người nàng xuống đùi.

Chiếc quần tất vẫn còn mắc ở mắt cá chân, nhưng không ảnh hưởng gì.

Tất cả mọi tế bào của anh đều muốn dịch lên một inch, đẩy vào nàng đang nóng bỏng rộng mở, nhưng Russ muốn Laurel làm điều đó. Còn một bước cuối cùng để họ hòa quyện vào nhau theo cách mà anh biết sẽ làm cả hai nổ tung.

“Anh cũng thấy thế với bộ đồ của em,” anh bảo nàng khi nàng kéo lại. “Anh không thích, nhưng vẫn thấy rất hấp dẫn. Tóc đuôi sam và tất cả.”

“Còn cái váy thì sao?”

Anh nhìn xuống. Nó ngắn vừa đủ, bây giờ anh mới nhìn thấy được vì nàng đã cởi quần tất ra. Anh có thể cảm thấy mọi thứ, nhưng tất cả ẩn sau mảnh vải kẻ sọc nhỏ xíu ấy.

“Thật ra, anh thích cái váy này. Em nên mặc nó chỉ khi ở riêng với anh thôi. Thường xuyên.”

Nàng khẽ cười, tiếng cười như hơi thở ấy tắt ngấm trong hơi thở hỗn hển.

Laurel không say, nàng chắc chắn, nhưng nàng hơi chệnh choáng. Đủ để gạt bỏ mọi lưỡng lự xuất hiện về việc làm tình trong một chiếc xe hơi. Nhưng ngay cả khi người nàng rung chuyển cùng Russ, ngực nàng cọ vào chiếc áo sơ mi của anh, nàng tự hỏi. “Nếu ta làm thế này, anh có thể gặp rắc rối không?”

Anh là một cảnh sát, xét cho cùng, dính dáng vào dư luận không hợp khuôn phép cho lắm.

Russ khéo léo kéo áo nàng xuống. “Em đang làm gì thế? Em chỉ ngồi trên đùi anh thôi. Cái đó có làm sao đâu.”

Laurel nhích người, họ quyện vào với nhau. Hớp lấy chút không khí, giữ chặt vai anh, nàng cố mở mắt ra và ngửa đầu ra sau. “Em vẫn chỉ ngồi trên đùi anh thôi. Không có gì ghê gớm lắm, đúng không?”

Môi Russ không cử động vì anh đang nghiền chặt hai hàm răng, nhưng nàng gần như chắc chắn anh có nói: “Đúng.”

Anh hôn nàng, cái lưỡi đã rất gấp gáp, râu anh cọ vào cằm nàng và răng hai người va vào nhau.

Nàng mở rộng chân hơn nữa, tìm tòi trên người anh, ngửi mùi hương ngọt ngào của những giọt mồ hôi chảy ra khi anh yêu nàng cuồng nhiệt mà vẫn mặc nguyên quần áo. Laurel bám tay lên cửa xe để giữ cân bằng, nàng cắn môi khi thấy tự mình không kiểm soát nổi nữa, cao hơn và cao hơn nữa...

“Russ, làm ơn...” Nàng không biết nàng đang cầu xin điều gì, không phải khi anh đã trao hết cho nàng, nhưng nàng đau, người nàng rùng rục, quần quai trên người anh, cho đến khi đột nhiên không báo trước cơ thể nàng cứ thế thả cho nàng rơi xuống.

Cố một niềm mê say, vẫn dừng lại khi nàng lơ lửng bên cạnh, rồi lại trào lên, lật ngược nàng vào dòng khoái lạc nổ tung. Tay Russ ôm eo nàng thật chặt khi nàng trở lại, và thúc lên eo nàng liên tiếp. Và chỉ khi nàng nghĩ đã kết thúc, Russ lại thắt chặt nàng hơn, nét mặt anh làm những rung chấn của riêng nàng trở lại.

Khi nàng đổ sụp trên ngực anh, Russ hôn lên trán nàng. Rồi anh kéo lại, chạm vào tay nàng. “Em nên ngồi trên đùi anh thường xuyên hơn.”

Laurel vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi ra sau rồi cười. “Em nghĩ ta có thể làm vậy.”

Jerry kiểm tra dưới tấm chăn.

Chẹp, anh ta vẫn đang trần truồng.

Liếc sang bên cạnh anh biết mình không ở một mình, vậy chắc hẳn là đang mơ, hy vọng cuối cùng của Jerry.

Chết tiệt. Anh dụi mắt và cố gắng không cử động. Trong tất cả những hành động xuân ốc nhất, việc này phải xếp đầu danh sách.

Anh đã ngủ với cô ả cục cản đêm qua.

Việc này không chỉ xóa sạch mọi cơ hội để anh quay lại với Pam, thậm chí anh không thích người đàn bà bên cạnh, đang giữ chặt mảnh chăn đắp tới nửa ngực. Quả là một bầu ngực đẹp, anh thừa nhận, nhưng đó là của ả cục cằn. Chúa ơi!

Tất cả là lỗi của Russ. Khi rời hộp đêm, anh đã thấy Russ đi rồi. Biến mất. Anh bị bỏ lại không xe pháo gì cả. Và khi tên-cô-là-gì mời anh tới chỗ cô ta để gọi taxi, vì hoàn cảnh anh đã đồng ý.

Một cuộc tranh luận nảy lửa, một chai rượu mạnh, và bây giờ anh ở đây.

Anh thậm chí còn không nhớ nổi tên cô, điều này làm anh đau thấu tâm can. Anh không còn là một nhóc choai hai mươi tuổi nữa, anh không thể bị kéo vào mấy chuyện nhảm nhí thế này.

Đầu anh ong ong, anh nuốt nước bọt, tự hỏi khi nào thì lưỡi mình dài gấp đôi. Cô vẫn đang ngủ, mặc dù có cửa quây chút xíu. Tấm chăn trượt xuống, làm lộ cả bộ ngực tròn đầy của cô ta và hình xăm cỏ ba lá một bên, nhìn rất thật.

Hồi ức về lúc nhấm nháp cây cỏ ba lá kia thành linh hiện ra trong đầu anh, Jerry cảm thấy rõ ràng đây là khởi đầu của sai lầm. Dừng lại, anh tự ra lệnh cho mình và cho nó. Đó là một sai lầm mà anh sẽ không lặp lại.

Trừ khi tất cả bị lũ cuốn đi, và anh bị nhấn chìm trong dòng nhục dục đó, thì làm tình với cô này cũng là chuyện không thể tin được. Lạ thường. Nhảm chán. Mạo hiểm.

Ôi, Chúa ơi, không, không. Anh đã sai rồi. Rượu làm mờ cả đầu óc.

Cuộc làm tình tuyệt nhất trong đời không phải với cô.

Cô từ từ mở mắt, nheo nheo, rồi thành linh mở to. Cô mò mẫm quanh cái bàn đầu giường, lấy kính đeo vào. Rồi cô hét lên, giật mạnh cái chăn che lại lên ngực.

“Anh đang làm gì ở đây?”

Đúng là câu hỏi đáng giá triệu đô.

“Giống cô thôi. Thức dậy sau một bữa rượu túy lúy và một đêm làm tình nóng bỏng.” Anh nhìn khắp phòng mà không thấy dấu hiệu quần áo của mình ở đâu.

Cô ta vỗ tay vào tai. “Không! Đừng nói thế “

Jerry bắt đầu tự tận hưởng một mình thêm chút nữa. Ít nhất anh không phải là người duy nhất mất thể diện ở đây. Nhìn cô rên rỉ và mất hết niềm tự tin đầy ác ý mà cô có thừa đêm qua. Mái tóc rũ xuống, lớp trang điểm lem nhem sau một đêm, nhìn cô hầu như không có gì đặc biệt. Cũng xinh đẹp, thậm chí hút hồn một cách kỳ quái.

“Nếu cô không muốn thì chúng ta không nói.” Anh ném cái chăn ra và nằm chặn hết mặt cô. “Chỉ cần giúp tôi tìm quần áo, rồi tôi sẽ gọi taxi hoặc bắt xe buýt về nhà.”

Cô ta lại thét lên. “Ôi Chúa ơi! Biện minh.” Cô ta ôm đầu rên rỉ. “Tôi không bao giờ làm việc vô lý này - không bao giờ. Tôi không ngủ với đàn ông lạ. Tôi làm tình an toàn khi tình tảo và có mối quan hệ nghiêm túc, tôi chưa bao giờ, chưa từng ngủ với bọn heo Neanderthal phân biệt đối xử theo giới tính.”

“Vậy thì tôi có thể hiểu vì sao cô quá căng thẳng rồi.”

Cô huých mạnh khuỷu tay vào người anh, làm tấm chăn rơi ra và ngực cô lộ ra lần nữa. “Ra khỏi giường tôi trước khi tôi gọi cảnh sát.”

Jerry cười to, thật sự bây giờ anh đang rất thích thú. “Tôi ghét phải phá đám cô, nhưng tôi là cảnh sát. Thanh tra Jerry Anders. Và cô có thể gọi mấy cậu bạn thân của tôi nếu muốn, nhưng không chắc là tôi phạm luật ở đây đâu.” Anh đứng dậy, hơi nhăn mặt vì những sợi cơ mệt mỏi không muốn nhúc nhích.

Tào lao, cô ta đã làm gì với anh? Có vẻ anh nhớ toàn bộ sự việc khi còn đang đứng, lúc đó cô cầm váy ở đằng kia. “Đừng lo. Tôi sẽ đi ngay khi thấy quần lót.”

Cô ta hơi co người lại, bọc cái chăn thật chặt quanh người trước khi đứng dậy. “Có thể quần áo ở phòng khác. Đợi tôi quay lại rồi hãy đi.” Lắc lắc nhảy nhẩy một xíu, cô đi vào phòng tắm gần đó và đóng sầm cửa lại.

Jerry nhún vai. “Đồng bóng.” Nhưng anh không thật sự có ý vậy. Khi anh tìm quần áo trên nền nhà, anh nhìn thấy bốn cái vỏ bao cao su đã mở, một cái cốc nhựa và một cái bẫy chim. Chẳng liên quan gì đến nhau.

Quần bò của anh ở dưới gầm giường, anh phải mặc vào mà không có quần lót, vẫn còn thiếu. Anh thấy một ít tiền trên bàn đầu giường, một thỏi son, bằng lái xe, một cái túi xách nhỏ trống rỗng, giống như ai đã đổ cái túi ra để tìm gì đó. Có thể là bốn bao cao su.

Nhìn nhanh vào cái bằng lái xe ít nhất anh cũng biết được tên cô ả. Catherine Renney. Hai mươi tám tuổi.

Jerry xỏ giày không tất vào, mặc áo, quyết định đã đến lúc rời khỏi nơi chết giẫm này.

“Tôi đi đây,” anh gọi gần vào cửa phòng tắm, trên cánh cửa sơn một đốm màu không đầu treo lơ lửng. Anh nghiêng đầu đi. Có phải hình đó chỉ một con chó không?

“Cảm ơn vì buổi tối đáng yêu, Catherine. Có thể lúc nào đó ta lại làm lại.”

“Khâu miệng anh lại,” cô ta nói, giọng như bị bóp nghẹt nhưng vẫn không lẫn vào đâu được.

Jerry cười ha hả. Chúa ơi, đúng là lẳng lơ. Anh rất thích điểm đó ở cô.

Chương 17

“VẬY là cả đêm qua anh chị N và N với nhau hả, ta có thể kiếm gì đó ăn không?” Sean dựa người trên khung cửa và nhìn họ với ánh mắt mà Russ nghĩ là vừa thích thú vừa phẫn nộ.

Nàng đang vùng vẫy thoát khỏi anh. Russ để nàng đi và dựa lên tủ bếp. “N và N nghĩa là cái chết tiệt gì thế?”

“Nóng và Nặng.” Sean đưa tay ra hiệu cho từ nóng, rồi nhìn Laurel.

“Chị nói từ nặng như thế nào?”

Nàng ra hiệu cho nó xem, hai má nàng ửng hồng, Russ nghĩ đó vừa là vì xấu hổ vừa vì vui sướng. Trong ba tuần kể từ khi anh và Laurel gặp nhau, nàng và Sean cứ lặp lại cảnh này mãi.

Nó liên tục bám lấy nàng để học ngôn ngữ ký hiệu, nàng không chỉ thích dạy nó, nàng còn ảnh hưởng rất tích cực đến thói quen làm bài tập về nhà của nó. Thầy giáo dạy toán của Sean thậm chí còn gửi tin nhắn cho Russ nói rằng thầy rất hài lòng vì Sean tiến bộ và hỏi thăm cái gì đã làm Sean thay đổi.

Trong khi Russ thấy vui vì Sean chăm chỉ học hành, anh cũng phải thừa nhận anh hơi khó chịu vì Laurel là người thay đổi nó chứ không phải anh. Nếu không có nàng, anh không nghi ngờ gì là Sean sẽ vẫn lôi toản điểm D và F về, nó làm anh phát cuồng.

Nhưng giờ thì anh sẵn lòng vượt qua mọi phiền phức theo thời gian.

“Em làm bài tập xong chưa?”

Laurel hỏi Sean. “Để chị xem. Nếu em xong rồi thì ta có thể đi ăn.” Rồi nàng nhìn anh. “Phải không, Russ?”

“Chắc chắn rồi.” Russ không thể nghĩ ra lý do gì để nói không. Nhưng anh cũng cảm thấy không thoải mái một chút xíu.

Đã ba tuần, anh thấy Laurel hầu như ngày nào cũng đổi khác. Mà đó là vì anh muốn thế. Anh thích đi cùng nàng. Rất có thể anh đã yêu nàng. Nhưng anh không quen với kiểu bạn trai/bạn gái thế này, đôi khi cảm giác quá xa lạ, gần như ngọt ngào.

Hầu hết thời gian ở bên nhau thật tuyệt, anh thấy rất hạnh phúc. Họ ăn cùng nhau, lang thang cùng với Sean hoặc chỉ có hai người. Đi xem phim, chơi bowling, nghe nhạc. Có vô vàn những đêm đắm say tình ái, mặc dù họ không ngủ cùng nhau từ khi tới Candyland chơi. Nhưng đó là vì Sean, không vì lý do nào khác.

Mọi thứ đều hoàn hảo. Một số thì chưa, và anh không biết chắc có vấn đề gì không.

Họ vẫn chưa có dự định gặp nhau sau ba tuần. Họ chưa dự định sẽ cùng nhau đi mua sắm, đi ăn uống hay cùng nhau trang hoàng lại phòng bếp nhà anh. Chưa hề, và họ chưa cùng nhau nói về chuyện đó.

Russ không nói vì anh không biết nói gì cả. Anh không biết mối quan hệ này sẽ đi tới đâu, cũng không biết chắc có đi tới đâu không.

Sean đi lấy vở bài tập, và Russ bắt đầu dọn dẹp những mẫu gỗ anh và nàng nhìn thấy. Không biết làm sao, anh không tài nào định vị được mọi thứ sẽ diễn ra thế nào, anh quyết định phải tu sửa lại phòng bếp, Laurel đang giúp anh dọn lại mấy ngăn kéo, trên mặt tủ và sàn nhựa. Giống như nàng đưa ra một loạt lựa chọn, còn anh chẳng chọn được gì cả.

Nhưng sự thật là thế, nàng có thể chọn ra tất cả đồ lợp bằng nhựa hay giả gỗ hay hàng của Sandstone nàng thích - anh vẫn chỉ là Russ Evans, cảnh sát vùng Cleveland, sống trong một ngôi nhà bình thường nhất với những mong muốn bình thường nhất. Anh không muốn gì nhiều hơn. Anh chỉ muốn một mái nhà che nắng che mưa, em trai mình lớn lên hạnh phúc

và có trách nhiệm với bản thân, còn những viên đạn để dành cho vài tên tội phạm.

Anh không nghĩ Laurel thích hợp với cuộc sống như vậy, hay Laurel có thể hạnh phúc với điều kiện của anh.

“Có chuyện gì thế?” Nàng hỏi, đưa tay vén tóc ra sau tai.

Russ nhìn nàng, thấy nàng đẹp đến khó tin. Anh nghĩ mình không xứng đáng với nàng. Nghĩ rằng mình thật ngớ ngẩn khi cứ đặt câu hỏi mình có gì dành cho nàng. Anh chỉ nên trân trọng những thứ tuyệt diệu trong hiện tại và không lo lắng như một bà cụ nữa.

“Không có gì. Thật đấy.”

“Đây.” Catherine nhét một cái túi vào tay Laurel trong phòng kín, phòng này luôn khóa lại chỉ để túi xách và một cái bàn ăn dùng vào bữa trưa.

Cat phóng ánh mắt lo lắng về phía John, người mới đến làm thuê, anh ta đang đọc báo và hút thuốc. Cô ta đóng sập cửa lại.

“Cái gì thế?” Laurel kéo túi đựng mấy đồ nhựa qua một bên, cau mày nhìn Catherine, cô ta tránh ánh nhìn của nàng.

Catherine cố tình kéo lên kéo xuống cái mũ trùm đầu và thè lưỡi ra. “Cứ đưa cho Russ là được. Anh ta sẽ biết phải làm gì.”

“Cái gì đây?” Laurel hỏi, ngơ ngác. “Có thuốc phiện hay gì trong đó à, chị Catherine?” Nàng đang đùa, nhưng vẫn lắc cái túi, hơi lo lắng. Catherine thường bình tĩnh và không bao giờ mất kiểm soát. Nhưng rõ ràng bây giờ nhìn chị ta rất bối rối.

“Không phải ma túy đâu! Chị thậm chí còn không biết người ta lấy đâu ra ma túy mà Laurel. Chị hoàn toàn chưa động đến mấy thứ đó.”

“Được rồi. Thế là cái gì đây?” Nàng mở dây buộc, tò mò cực độ.

“Đừng!” Cat chộp mạnh cổ tay Laurel.

John ngẩng lên nhìn họ hiếu kỳ.

Nhưng Laurel hất tay Cat ra, không dè dặt nữa. Nàng đã nhìn thấy lờ mờ có gì đó và muốn kiểm tra lại. Đúng như nàng thấy. “Một chiếc quần nhỏ! Tất nữa.”

Nàng trừng trừng nhìn Catherine đầy giận dữ. Tại sao Cat muốn đưa đồ nhỏ cho Russ? Đồ nhỏ của nam.

“Suyt! Đừng nói to. Chúa ơi.” Cat cắn móng tay và kéo nàng ra phía cửa, cách xa John. “Xin lỗi, Laurel, chuyện này thật tệ.”

“Chị ngủ với... Russ của em à?” Anh ta là của nàng hay cái gì cũng được. Laurel thấy sàn nhà như nghiêng đi, đầu óc quay cuồng, dạ dày chua loét.

“Không! Chúa ơi, không, không, tất nhiên là không. Anh ta không bao giờ, chị không bao giờ...” Catherine chộp lấy tay nàng lắc lắc. “Không, còn tệ hơn thế. Chị... với Jerry.”

“Jerry? Jerry Anders, đồng nghiệp của Russ?” Laurel nhắc lại không ra hơi, chắc chắn là nàng đọc nhầm.

Cat và Jerry? Giống như hàng ngàn mũi dao đâm vào người nàng nhưng nàng cũng thấy như được an ủi. Hai người đó có đi cùng nhau đâu nhỉ?

“Đúng thế, Jerry. Đó là đêm ta đến câu lạc bộ và Russ để lại Jerry không có xe pháo gì. Chị cho anh ta dùng điện thoại, tiếp theo chị nhớ là mở một chai rượu Tequila và chị cởi quần áo ra. Tiếp theo là anh ta.” Catherine rùng mình.

Laurel đưa tay che miệng, vừa khiếp sợ vừa muốn cười đến cuống loạn. “Ôi Chúa ơi!”

“Và khi chị tỉnh dậy, chị rất xấu hổ, chị chỉ tống cổ anh ta ra ngoài. Hai ngày sau lúc đang hút bụi chị mới thấy cái quần lót của anh ta sau sọt rác và đôi tất ở dưới gầm giường. Chị không biết làm gì cả. Ném đi thì thô lỗ quá, nhưng chị không thể giữ lại. Mấy đồ này làm chị phát điên, như chế

giểu chị, như bằng chứng nhắc nhở chị về cái đêm ngu ngốc ấy.” Cat đẩy kính lên. “Ý chị là, cái quần lót ấy. Kinh quá!”

Laurel buộc cái túi lại. Nàng thật sự cũng không muốn nhìn thấy đồ của Jerry. “Thế anh ta không gọi lại gì à?”

“Không, ơn Chúa vì thiện ý nhỏ đó. Chị chắc chắn anh ta cũng nhận ra, giống như chị thôi, đó là một lỗi khủng khiếp. Mà chị không bao giờ muốn bất kỳ một linh hồn còn sống sót nào biết chuyện này nữa.”

“Jerry là người tốt chị ạ. Em chắc chắn chị có thể tin tưởng anh ấy sẽ giữ im lặng.” Không phải Laurel thật sự biết nhiều về Jerry. Nhưng Russ tin tưởng Jerry suốt đời, còn Laurel thì tin Russ.

Nàng thấy bớt căng thẳng đi rất nhiều vì biết không phải Cat trả lại đồ nhỏ cho Russ. Nàng đứng tim khi nghĩ Russ ngủ với người khác.

Họ không nói chuyện về tương lai, và một lúc nào đó vào một ngày nào đó cái gì đến sẽ đến, chỉ có điều nàng luôn chắc chắn là Russ không gặp bất kỳ người phụ nữ nào khác. Trong một giây, nàng chột nghi ngờ điều đó, cảm giác điều đó chẳng có giá trị gì.

“Có chuông cửa. Chị lại phải ra ngoài kia đây.”

Catherine quay đi rời khỏi phòng kín, rồi hai giây sau lại bước vào. Laurel chưa kịp làm gì ngoài việc mở khóa thì Cat đã vỗ vai nàng, mặt cắt không còn giọt máu. “Anh ta ở ngoài đó, Laurel! Đang ở đó. Russ và người khác nữa đang ở cửa hàng.”

Vì Cat xông vào nhờ giúp mà chẳng kịp nhìn gì, Laurel tính phải tự lo liệu. Nàng thậm chí cũng không hỏi được người khác nữa là ai, và không ngạc nhiên khi nhìn thấy Jerry đang cong lưng kiểu thịt bò nướng Laffy Taffy, lượn qua lượn lại. Russ lại lượm một ôm kẹo que và đang xem một dây kẹo.

Nàng đi chậm lại, sự thèm muốn lại lăn qua người nàng làm nàng run lên. Trong tâm trí nàng hiện lên cảnh anh liếm lớp bột đó khỏi ngực nàng, làm nàng nghẹn thở, bụng thắt lại.

Anh nhìn thấy nàng, đôi mắt đắm đuối, anh từ từ nhếch mép cười thật khêu gợi làm nàng nuốt nước bọt đánh ực.

Russ vẫn vờ quay quay cái dây kẹo, đầy khiêu khích, hai má Laurel như bốc cháy. Nàng không biết anh có thể làm gì với dây kẹo đó, nhưng rõ ràng anh lại có ý tưởng gì đây.

Anh hất đầu lên rồi gật xuống dây kẹo, như thể đang hỏi nàng có chấp thuận không.

Laurel ra hiệu có. Rồi quay lưng lại, trái tim nàng đập mạnh, trước khi nàng có thể hoàn toàn bị lộ cảm xúc của mình.

Laurel tiến tới chỗ Jerry và chạm vào tay anh. “Chào, Jerry.”

“Chào, Laurel à.” Anh nhìn nàng ngạc nhiên. “Russ muốn mời cô đi ăn trưa, nhưng phải báo cho cô biết là có kỳ đà cản mũi rồi. Tôi cũng đói.”

“Chắc chắn được. Tôi thích thế.” Nàng đẩy cái túi ni lông về phía anh ta, xấu hổ vô cùng vì phải làm cái việc vặt vãnh này. “Cat muốn tôi đưa cái này cho anh.”

“Thật sao?” Jerry đánh rơi gói kẹo bơ, cầm cái túi. “Cái gì thế?”

“Chắc là mấy thứ anh... quên ở chỗ chị ấy.” Laurel lấp bắp nói cho hết câu rồi bước đi, hy vọng anh ta không nhìn vào trong.

Nhưng anh ta nhìn rồi. Jerry cười, rồi toe toét với nàng. “Cảm ơn. Cô ta có ở đây không? Catherine ấy? Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.”

“Ồ...” *Được, nhưng chị ấy đang trốn tránh anh*, lời đề nghị có vẻ không hấp dẫn lắm.

“Cô ta đang trốn hả?” Jerry nhìn rất thích thú.

“À...”

“Khách không mời mà đến, cái gã cô ta không chịu được đã cho cô ta bốn lần lên đỉnh đấy.”

Mắt Laurel mở to. “Bốn?” Nàng buột miệng hỏi, không kịp dừng lời. Thế nào Cat phát điên. Không có gì có thể làm người ta mê mẩn giống như chuyện ái ân.

“Đúng. Bốn.” Niềm hãnh diện của đàn ông hiện rõ trên gương mặt Jerry.

Đôi mắt anh ta nhìn sang bên trái nàng, rồi Laurel cảm thấy và nhìn thấy Cat đi tới cạnh mình. Chị ấy phải nói chuyện với Jerry, vì anh ta không ý thức được những lời tự mãn đó và nhăn mặt lại. “Gì cũng được, cô nàng cục cằn.”

Cat đập mạnh vào tay anh ta và Laurel phải rút lui để họ với mớ lộn xộn, hy vọng không có đổ máu, và nàng tự hỏi không biết chính xác ai sẽ là người chịu đựng được đến cùng.

Nàng đặt cược cho Catherine.

Russ đang đi về phía nàng. Anh nói: “Em muốn làm gì đêm nay?”

Nàng mỉm cười, ra hiệu về chuyện đó và bật cười khi mắt Russ mở to.

“Laurel!” Anh nhìn quanh giống như nàng đang loan truyền gợi ý của mình trên kênh truyền hình quốc gia. Rồi anh nắm tay nàng, giống như không thể tin được là nàng không nói tục.

Nàng thậm chí còn cười to hơn, hôn anh thật nhanh. “Anh hỏi mà.”

“Ý anh là, em có muốn xem phim hay làm gì đó không.”

Nàng biết rồi, nhưng làm anh choáng thì vui hơn.

Khi anh vẫn còn sững sốt, nàng cũng nhìn lại thật khêu gợi, đôi mắt nâu của anh chuyển sang màu sô cô la đậm, điều đó quả quyết với nàng rằng

anh muốn nàng lắm rồi.

“Ta vẫn có thể xem phim nữa. Em sẽ để anh chọn làm gì trước.”

Lông mày anh nhướn lên. “Em thật tốt.”

“Em là cô gái rất tốt bụng mà.” Cô gái đang cảm thấy mình hư hỏng. Laurel ước sao mình không phải làm việc để nàng có thể cho anh thấy điều đó.

Russ có vẻ sẵn sàng lờ đi thực tế, cứ hôn nàng, nhưng rồi anh ngừng lại và đảo mắt về phía Cat và Jerry. “Có thể chúng ta nên can thiệp trước khi chị ấy rút súng chĩa vào cậu ta.”

Laurel quay ra đúng lúc thấy Cat đang đánh Jerry bằng cái túi ni lông đựng quần áo. “Ôi! Thế không phải là đang tấn công cảnh sát sao?” Nàng rất quý Cat và không muốn chị phải vào tù.

Russ thì không có vẻ lo lắng lắm, không biết điệu cười của anh có ẩn ý gì không. “Anh nghĩ vụ này còn lâu mới đến mức bạo lực gia đình. Nhưng cậu ta làm gì mà chị ấy giận dữ thế nhỉ?”

“Anh ta cho chị ấy bốn lần lên đỉnh.”

“Ồ, thế thì ai cũng phải phát điên đấy.”

Chương 18

Russ lượn vào đường dành cho xe hơi nhà Laurel, anh đã dự phòng bàn chải đánh răng trong túi áo khoác. Sean được mời đi chơi khúc côn cầu và sẽ ngủ với một trong những đứa bạn thân ở Lakewood, còn Russ đêm nay được tự do với Laurel, chỉ cần ở nhà đến chín giờ tối là được.

Anh mong được gặp để trêu Laurel một chút, anh sẽ đưa nàng đi xem phim trước, rồi giả bộ như đã hết thời gian và anh phải về nhà. Anh muốn nhìn thấy vẻ thất vọng của nàng, thấy nàng muốn anh như thế nào, trước khi anh nói thật là được tự do cùng nàng cả đêm.

Russ bước ra khỏi xe vẫn đậu trên đường vào, tiến tới nhà để xe. Sáng nay tuyết lại rơi, anh rung chuông phòng bếp để không phải giữ tuyết bẩn và bùn lầy ra phòng khách. Nàng mở cửa nhà xe lên, anh nhìn vào trong thấy vẫn sạch đẹp, không có dấu hiệu của người đàn ông nào từng tới đây cả. Không có công cụ tán tuyết hay máy cắt cỏ.

Một lần anh đã hỏi Laurel ai quản lý việc bảo quản ngôi nhà, nàng nhìn anh lạ lùng và nói rằng họ toàn thuê người. Ngôi nhà này quá đồ sộ và đã cũ, anh tưởng tượng vậy nghĩa là phải có ai đó đi xem xét một vòng khá thường xuyên. Anh cũng để ý thấy đường vào nhà xe bị cày xới lên vì các dịch vụ quét tuyết.

Anh thấy khó chịu vì điều kiện của Laurel rất khác biệt. Vì đôi khi đâu đó ẩn sâu đằng sau tâm trí anh là mường tượng làm cho mọi thứ trở nên bền vững, rồi anh đi lên đường, ngửi mùi hồ nước, nhìn công trình xây bằng gạch, và biết mình đang lừa phỉnh chính mình. Anh không thể bảo nàng rời bỏ nơi đây, tới sống trong cái nhà nhỏ như hộp diêm với đứa em trẻ con lệch thẹo của mình.

Anh có nghề nghiệp tốt và khoản lương tháng kha khá, sở hữu một mái nhà che nắng che mưa, một chút tiền hợp pháp cát đâu đó. Cuộc sống thế là ổn,

đủ cho anh, nhưng thế nào sẽ là đủ cho Laurel?

Russ dừng lại ở mép đường, nhìn ra ngoài từ sân sau. Có một hàng hiên ở đó, một lối thoát hiểm lát gạch im lìm, bị tuyết và những tảng đá lớn phủ đầy cỏ trang trí che lấp. Đứng trong sân nhà nàng anh thấy thoải mái hẳn, nhìn vào bóng tối, mặt nước gần đóng băng, cũng giống như anh cảm thấy thoải mái khi ở trên căn phòng tầng ba nhỏ nhắn ấm cúng của nàng. Phần còn lại của ngôi nhà anh không thấy thích lắm. Cách đây vài tuần Laurel đã dẫn anh đi xem một vòng và lúc nào anh cũng phải để tay trong túi để không làm rơi lọ hoa nào xuống sàn.

Hơi thở anh phả ra tạo thành những đám mây mau tan bồng bênh trước mặt, giống như khói thuốc, và trong một giây, khi ý nghĩ đó lăn qua đầu, anh lầm bầm vì đúng là anh có thể ngửi thấy mùi thuốc lá đang cháy, mùi thơm ngọt ngào thoảng đưa trong không khí ban đêm khô lạnh. Russ nhắm mắt quay đi, bước lên hàng hiên, nhìn vào trong nhà.

Anh có thể thấy cửa sổ phòng bếp của Laurel, phòng lớn có chiếc bàn nằm phía trước. Sự tò mò vu vơ trở thành nghi ngờ. Bản năng của anh, được mài giũa chín năm nay trong ngành cảnh sát, mách bảo anh ở đây có gì đó không ổn. Anh chỉ không biết nó là cái gì thôi.

Laurel lọt vào tầm mắt anh, nàng mặc chiếc quần bó chèn màu đen mà anh thích vì nó bó sát người nàng, từ phía sau nhìn thật hấp dẫn, đầy sức sống. Nàng cầm quyển sách bìa mềm và một cốc sữa, nàng uống một hớp rồi ngồi xuống.

Russ tiến đến gần cửa sổ hơn, biết nàng không thể nhìn thấy anh vì ánh sáng ở phía trong. Đứng thế này nhìn nàng thật dễ, cách nàng uống và từng cử động của nàng quanh phòng bếp đều có vẻ ngây thơ, trong khi nàng vẫn tin là nàng chỉ có một mình với những suy nghĩ và hành động ấy.

Nhưng Russ không cần nhìn ngắm nàng, vì anh được vào với Laurel. Họ đang hẹn hò, dù anh muốn gọi nó là thế hay không. Nàng biết anh, chăm sóc anh, tin tưởng anh. Để anh vào sâu trong thân thể mình.

Nhưng anh không phải là người như vậy thì sao?

Russ quét mắt dọc sân, rồi nhìn xuống mặt đất dưới cửa sổ. Và xác nhận điều anh vừa nghi ngờ.

Mẫu thuốc cháy dở nằm trên mặt đất, niêm cao ngạo khi gọi quân lúc chơi bài, một bí mật tuyệt đối anh chưa từng biết. Dấu chân ướt và những mẫu thuốc lá. Mười một.

Người Russ nóng lên vì cơn thịnh nộ. Tên gốc nào đó đã ngòì nhìn Laurel lên xuống lâu đến độ hút hết mười một điếu thuốc.

Phía bên phải có tiếng động.

Không lưỡng lự, anh chạy ngay tới phía bụi cây. Mặc dù đang là buổi tối, giữa ánh trăng và mặt tuyết phản chiếu anh vẫn nhìn lướt thấy bóng một người đàn ông băng qua hàng cây đến đoạn giao lộ.

Dean. Russ biết cái đầu vàng hoe và đôi vai yếu ớt từ bản mô tả của nhận điều anh vừa nghi ngờ.

Mẫu thuốc cháy dở nằm trên mặt đất, niêm cao ngạo khi gọi quân lúc chơi bài, một bí mật tuyệt đối anh chưa từng biết. Dấu chân ướt và những mẫu thuốc lá. Mười một.

Người Russ nóng lên vì cơn thịnh nộ. Tên gốc nào đó đã ngòì nhìn Laurel lên xuống lâu đến độ hút hết mười một điếu thuốc.

Phía bên phải có tiếng động.

Không lưỡng lự, anh chạy ngay tới phía bụi cây. Mặc dù đang là buổi tối, giữa ánh trăng và mặt tuyết phản chiếu anh vẫn nhìn lướt thấy bóng một người đàn ông băng qua hàng cây đến đoạn giao lộ.

Dean. Russ biết cái đầu vàng hoe và đôi vai yếu ớt từ bản mô tả của một vài nạn nhân của hắn đã cung cấp cho sở cảnh sát.

Nhưng dấu sao thì anh vẫn biết đó là Dean. Anh có thể cảm nhận được.

Russ chạy nhanh hơn, khí lạnh ập vào phổi anh làm anh khó thở, nhưng anh muốn đuổi kịp gã này.

Anh muốn hấn ngã lăn ra đất, dưới bàn tay của anh, vì đã dám cả gan ngời nhìn Laurel, Laurel của anh.

Chạy qua tuyết thật khó khăn - tuyết bám vào giày anh làm anh trượt chân - nhưng anh khỏe hơn Dean và đang đuổi sát hấn. Nhưng rồi anh nghe thấy tiếng khóa xe hơi của Dean mở bíp một cái và thậm chí khi Russ xông qua hàng cây chạy lên đường phố thì Dean đã phóng chiếc Civic màu xanh đi mất.

“Chết tiệt!” Russ trượt chân để dừng lại và cúi người xuống thở. Anh cam đoan trăm phần trăm là cái xe đó không phải của Dean, mặc dù anh thấy số đăng ký xe là thật.

Russ chợt nảy ra ý dùng xe của mình đuổi theo, nhưng quá muộn để bắt hấn rồi. Hơn nữa anh không thích để Laurel ở nhà một mình, không biết có chuyện gì sẽ xảy ra.

Khi chạy chậm chậm lại qua những hàng cây, anh lôi điện thoại ra gọi cho Anders.

“A lô?”

“Này. Mình đang ở chỗ Laurel và mình thấy Dean trong sân sau. Hấn đang theo dõi cô ấy, Jerry ạ.” Russ nghe thấy giọng mình run lên giận dữ. Anh muốn giết Dean. Chậm chậm và cẩn thận, và anh cần có cái báng súng ở đây.

“Thật sao?Ồ, thêm một gã khác cho cậu bé nhà ta.”

“Ừ, mình tức điên.” Russ đá một cành cây khỏi đường đi khi quay trở lại vào sân sau nhà Laurel.

“Chắc chắn rồi.”

“Nghe này, tớ thấy biển số xe của hănh. Tớ muốn bắt hănh vì tội xâm phạm.” Đó là thứ duy nhất họ có để giữ hănh, nhưng đó là cái gì đó, một lối thoát cho thất bại của Russ.

“Ta không thể làm thế Evans ơi. Hănh sẽ nộp năm mươi đô la tiền phạt và họ sẽ thả hănh ngay. Và khi đó hănh sẽ biết được ý định của ta.”

Jerry lúc nào cũng dựa trên lý trí, anh ghét điều đó.

“Ta chẳng có gì cả, anh bạn. Chúng ta cứ để hănh vậy đi. Ta sẽ có những vụ khác để xử lý hănh.”

“Bây giờ hănh làm vì bản thân hănh, Jerry ạ.” Russ muốn bắt hănh từ trước vì Dean là kẻ đáng khinh, hănh chiếm lòng tin của phụ nữ rồi nghiền nát nó. Nhưng bây giờ anh muốn bắt hănh vì anh không thể chịu đựng được ý nghĩ hănh nhìn Laurel bằng đôi mắt lạnh lùng, tính toán, vô hồn.

“Hănh không biết gì. Hănh không biết Laurel là bạn gái cậu. Và khi ta bắt đầu tất cả những thứ này thì cô ấy chưa là gì của cậu cả.”

Russ lớn vờn trước nhà để xe của Laurel, nhìn hết từ trái qua phải, để chắc chắn tất cả mọi thứ đều bình thường. “Tớ không biết hănh biết những gì nên tớ mới sợ.”

“Đừng lo lắng về điều đó. Hănh chỉ là một nghệ sĩ lừa đảo. Một kẻ hèn nhát. Hănh không bao giờ làm hại bất kỳ người phụ nữ nào.”

“Ồ, chắc chắn hănh sẽ không làm hại được Laurel, vì tớ không để cô ấy ra khỏi tầm mắt tớ cho đến khi hănh xuất hiện sau hàng rào. Cô ấy sẽ chỉ ở trong cùng với tớ.”

Anders nhún vai. “Xem này, tớ sắp phải đi, nhưng ngày mai cậu có thể kể cho tớ nghe Laurel phản ứng thế nào khi nghe đề nghị này nhé.”

Khi Russ ấn nút tắt trên điện thoại, anh băn khoăn không hiểu Anders đang nói về cái gì. Laurel là người biết lẽ phải. Nàng sẽ thấy anh luôn nghĩ đến sự an toàn của nàng, và nếu như thế có nghĩa là phải sống một hay hai tuần

không có những tiện nghi của con người giống như cái vôi hoa sen ba đầu, đó vẫn là cuộc sống.

Mà theo quan điểm của anh thì sống tốt hơn chết.

Laurel há hốc miệng ra nhìn Russ. Có thể nàng nên bảo anh viết ra, vì những lời anh đang nói không thể coi là nghiêm túc được.

“Sắp cho em một túi đồ đi. Em sẽ chuyển tới ở cùng anh.”

Đó. Anh lại nói lại. Laurel chộp lấy cốc sữa và cố gắng cử động cái miệng, ép cho từ nào đó thốt ra. Mãi mà chẳng được gì cả.

Russ đã đi lên cầu thang.

Laurel bám lấy tay anh trước khi anh kịp đi mất. “Tại sao? Đó không phải là thứ anh thường đề nghị một phụ nữ chứ?”

Anh gãi đầu. Nhìn Russ có vẻ lo lắng, những nếp nhăn hằn sâu trên trán anh, miệng anh dớt khoát và nhất quyết. Nàng có cảm giác rất khác biệt rằng đây không phải thời khắc lãng mạn trong cuộc đời mình.

“Dean đã ngồi ngoài cửa sổ bếp nhìn em.”

Không, đó dớt khoát không phải chuyện lãng mạn. “Cái gì? Đêm nay á?” Nàng hỏi trong sự hoảng loạn, liếc nhanh như tên bắn ra khung cửa sổ to màu hồng. Không có gì ngoài cảnh tối tăm, bóng đêm và hình nàng phản chiếu lại trong tấm kính.

“Ừ, đêm nay. Và Chúa mới biết còn bao nhiêu lần khác nữa. Tên tàn nhẫn.”

Quai hàm Russ giật giật và Laurel thấy anh đã cẩn thận kìm giữ cơn thịnh nộ của mình như thế nào. Nàng từ từ đặt cái cốc xuống, tim nàng như bắn ra cổ họng.

“Làm sao anh biết?”

Hình dung ra cảnh ai đó sẫm soi mình, nhìn mình khi đi quanh căn nhà của chính mình, khiến nàng buồn nôn. Mà chính là Trevor Dean thực sự có cái gì đó làm nàng càng thêm kinh tởm. Nàng không sợ một tên nghệ sĩ lừa đảo có thủ đoạn toàn xoay quanh mấy trò ve vãn dụ dỗ.

Nàng an toàn rồi, không bị bất kỳ người đàn ông nào ngoài Russ quyến rũ nữa. Nhưng người đàn ông không biết mặt, không biết tên trèo vào cửa sổ, trói phụ nữ lại, tra tấn nạn nhân - bây giờ lại làm nàng sợ.

“Anh nhìn thấy hấn! Anh đi vòng ra sau vì nghĩ thấy mùi thuốc lá và tìm thấy tàn thuốc lá dưới cửa sổ, và hấn ở đó, chạy mất khỏi mấy hàng cây giống như tên hèn nhát đáng thương.”

“Lạ thật. Em cố gắng duy trì liên lạc với hấn, anh cũng biết đấy, chỉ trong trường hợp em và hấn có thể hẹn gặp, và hấn đã gạt em đi rồi cơ mà.”

“Bởi vì hấn không cần những email thân mật - hấn đã ngồi dưới cửa sổ nhà em!”

Laurel không quan tâm, nhưng nàng hiểu nàng không biết tí gì về tư duy tội phạm. Có thể hấn thích những email ngọt ngào của nàng, một lần nàng hỏi anh ta có gì không ổn không mà bao ngày chẳng liên lạc lại với nàng. “Bây giờ anh có thể bắt hấn không?”

“Chỉ vì tội xâm phạm thôi, sau hai giờ hấn sẽ được thả ngay.” Russ đâm vào tường. “Tệ thật, việc này làm anh thành dở hơi! Ngày mai anh sẽ dạy em cách tự vệ. Nhưng thôi nào, gói đồ đạc của em đi và mang theo Ferris. Em có thùng đựng nó không?”

Vẫn chưa hết ngạc nhiên vì anh sẵn lòng mang con mèo của nàng tới nhà mình, nàng tránh chưa trả lời ngay. Ý tưởng đó không đặc biệt thông minh cho lắm nếu vội vàng tới nhà Russ một thời gian chưa xác định. Rào cản đầu tiên và khó khăn nhất là chưa biết sẽ phải tới nhà anh bao lâu. Có thể là hằng tháng - hay không bao giờ - trước khi cảnh sát có chứng cứ buộc tội

Dean. Russ không thể trông chờ nàng sống cùng anh chỉ vì né tránh mãi mãi.

Điều đó đẩy nàng tới vấn đề tiếp theo. Nàng muốn sống cùng Russ. Nàng muốn mỗi sớm mai thức dậy có anh bên cạnh. Nàng muốn nấu bữa sáng cho anh, ép Sean ăn thêm gì đó ngoài Twinkles và Doritos, và lột tấm thảm màu nâu bốc mùi đó lên. Nàng muốn có Russ mãi mãi, bởi nàng đã yêu anh.

Nhưng anh không đòi hỏi nàng bất kỳ điều gì cả. Anh chỉ bảo nàng ở cùng anh vì sự an toàn của riêng nàng, vì rõ ràng anh nghĩ nàng không có khả năng dù là chút ít ỏi tri giác thông thường.

“Thế còn Sean thì sao? Em ở đó với cả hai anh em không tiện đâu.”

Russ phẩy tay. “Mình sẽ giải thích với nó tại sao. Đi nào, nó gần mười bốn tuổi rồi. Không phải nó không biết ta đang làm gì đâu.”

“Nó biết điều đó, hay ta khoe khoang, là hai thứ khác nhau.”

Anh nghiêm mặt, giống như nàng vô lý không bằng. “Em muốn anh ngủ trên ghế sao?”

Laurel nói cẩn thận, cố gắng phát âm rõ ràng những cảm xúc mà thậm chí bản thân nàng đang không hoàn toàn chắc chắn. Nhưng nàng biết nàng không muốn bước vào ngôi nhà của Russ với cái vỏ ngoài là vì cần được bảo vệ, phá vỡ sự tự tin và độc lập của mình, đưa mối quan hệ của hai người vào một tương lai phức tạp.

“Không. Em muốn ở nhà mình, và anh ở nhà anh, tiếp tục hẹn hò như ta vẫn đang làm.”

“Có phải vì nhà anh như một hố rác không? Anh biết anh không giàu, không có những tiện nghi sang trọng và mọi thứ, nhưng khi em gặp nguy hiểm thì điều đó không nên đặt thành vấn đề.”

Laurel ngạc nhiên. “Nhà anh không phải hổ rác, và em không cần tiện nghi sang trọng mới thoải mái được! Em không phải công chúa quen được nuông chiều, Russ Evans ạ, và em không bằng lòng khi anh ám chỉ em thế.”

“Em đã quen với những đồ sang trọng, hãy thừa nhận đi.”

Thật không công bằng, và đau đớn thay anh lại nghĩ nàng quá nông cạn. “Tất cả mọi người đều thích đồ sang trọng. Nhưng em làm việc trong một cửa hàng kẹo - em không, và không bao giờ là một kẻ hợm mình. Và nếu anh nghĩ em quá tầm thường, em không thể tưởng tượng nổi sao anh lại muốn em sống cùng anh.”

“Ôi Chúa ơi.” Anh đảo mắt. “Đừng làm thế. Anh không nghĩ em là kẻ hợm mình. Tệ thật, em đang hẹn hò với anh, phải không nào? Anh chỉ nghĩ một cô gái như em có thể làm tốt hơn những gì anh đề nghị, nhưng anh lo cho em. Anh muốn em được an toàn và tránh xa vùng nguy hiểm, và đó là lý do vì sao anh muốn em chuyển đến nhà anh.”

Không phải vì anh yêu nàng.

Không phải vì anh không thể chịu được khi rời xa nàng. Vì anh muốn bảo vệ nàng. Lẽ ra nàng phải cảm thấy vui mới đúng, vì anh quan tâm, anh chu đáo, như một người đầy tớ nhân dân tận tụy.

Thay vào đó nàng chỉ thấy khó chịu, điều đó khiến nàng muốn giày vò anh. “Cái gì nguy hiểm? Gã nào đó nhìn em từ ngoài cửa sổ... Em sẽ lắp đèn pha và lúc nào cũng bật sẵn chuông báo động. Em sẽ lắp rèm vào cửa sổ phòng bếp. Dean muốn tiền của em, và hắn sẽ không lấy được. Hắn cũng không kéo em ra khỏi nhà được.”

“Đừng mất trí thế. Em không thể tự bảo vệ mình!” Russ buông tay, nắm chặt hai bàn tay tức tối. “Căn nhà này rất rộng! Không phải Ferris có thể bảo vệ em trước bất kỳ cái gì, nó chỉ biết ăn nhiều thôi. Hãy dùng cái đầu

em ở đây đi, Laurel. Hẳn có thể vào nhà mà thậm chí em không biết vì em không thể nghe thấy.”

Laurel quá choáng váng không thể vận lại được gì, hai hàng nước mắt chứa chan. Russ chưa bao giờ coi sự khiếm thính của nàng như sự bất lực cả, vậy mà bây giờ anh đặt nó lên bàn cân, chỉ để ép nàng nghe theo ý mình, ngoáy lên nỗi đau chạy dọc cơ thể nàng và ném tung nàng đi, giữ chặt miệng nàng.

Russ nhìn Laurel cố gắng thở và giật lùi lại phía sau giống như anh vừa đánh trúng nàng, hai hàng lệ chảy ra lăn dài trên má.

Tệ thật. Lòng anh thắt lại, và sự hoang mang, nuối tiếc, sợ hãi dâng ngập cổ họng. Anh tiến tới với nàng. “Laurel. Anh không có ý nói như vậy... Anh chỉ muốn nói, vì em không thể nghe thấy gì nên tự bảo vệ mình sẽ khó hơn người bình thường.”

“Em hiểu ý anh.”

Anh chờ đợi, đoán là nàng sẽ gào thét, nguyên rửa anh, nói thẳng vào mặt anh rằng anh là kẻ vô tình chán ngắt, rằng anh chẳng hề biết nàng mong muốn điều gì cả, nhưng nàng không hề làm thế. Laurel chỉ sụp xuống, vai nàng uốn cong, đôi tay ôm lấy bụng, mái tóc rũ xuống nhưng không che mất đôi mắt buồn, rất buồn.

Russ không cảm thấy chuyện này quá tệ hại vì anh đã đứng trước phần mộ của cha mẹ mình khi vị mục sư nói những lời an ủi vô nghĩa.

“Laurel... cưng à, anh chỉ muốn em được an toàn thôi.” Anh cầm tay nàng, mềm oặt và không còn phản xạ, làm dịu đi nỗi hoảng loạn. Không có gì ghê gớm lắm. Anh không ám chỉ bất kỳ điều gì ngoài sự thật hiển nhiên. Nàng không thể nghe được. Anh không có ý điều đó là vấn đề đối với anh, nàng nghe như thế nào cũng không quan trọng với anh. “Hãy nói cho anh nghe là em đã hiểu.”

“Em hiểu mà.” Nàng dán mắt vào anh, gò má tái nhợt, đôi môi run rẩy. “Russ ạ, điều anh không hiểu, là anh không thể dùng tất đĩc của em để kiểm soát em.”

“Em đang nói cái gì thế?” Anh vén tóc nàng ra đằng sau, siết chặt tay nàng. Anh không muốn kiểm soát nàng, Chúa ơi. Đó là đặc tính của Dean, kiểm soát phụ nữ. Anh chỉ không muốn mất nàng, vì Dean hay vì sự ngu ngốc của riêng anh. “Anh cố gắng kiểm soát em như thế nào?”

“Anh cho rằng anh biết cái gì là tốt nhất cho em. Suốt cuộc đời em những người xung quanh luôn như vậy, và em cứ để họ làm thế, vì sự thật là, em chưa bao giờ thật sự hiểu em muốn cái gì hay em thuộc về nơi đâu.”

Laurel lần tay trên hàm anh, những ngón tay mềm mại của nàng vượt qua cằm anh. “Anh biết anh là ai, anh muốn ở đâu. Nhưng em, em mất cả cuộc đời để cố gắng quyết định có nên tự mình xếp hàng cùng những người đĩc vẫn có thể nói chuyện hay những người câm có thể lắng nghe không, hay theo mặc định, để tất đĩc định nghĩa tất cả, em chỉ dùng ngôn ngữ ký hiệu và văn hóa của người khiếm thính. Hầu hết thời gian em đã chọn ngồi bên hàng rào, bò lết giữa hai dòng nước, luôn luôn là người ngoài cuộc, không bao giờ thích hợp với bên nào cả.”

“Em nói đúng, anh không hiểu điều đó. Làm sao anh có thể hiểu được đây?” Russ vỗ về lưng nàng, anh chỉ hiểu duy nhất một điều. Anh yêu cô gái này. Tâm hồn cao thượng và nụ cười ngọt ngào, và tất cả những gì làm nàng là chính nàng.

“Bố mẹ em không bao giờ đồng thuận về cách dạy con, anh biết đấy, và em bị tổn thương vì cả hai. Em là nguyên do của những cuộc cãi nhau và phiền phức liên miên giữa bố mẹ em. Nên em chỉ cố gắng làm bất cứ điều gì mà em nghĩ sẽ làm bố mẹ hài lòng, sẽ chẳng ai coi em như gánh nặng. Em không thấy bị đĩc có vấn đề gì cả, và em không muốn bố mẹ em, bây giờ là anh cảm thấy như thế”

Russ ôm nàng chặt hơn. “Không, Laurel, anh không bao giờ cảm thấy thế.” Điều anh cảm nhận được là sự trân trọng sâu sắc dành cho nàng và tình yêu mãnh liệt, quá bất ngờ, vì tình yêu ấy anh có thể liều lĩnh nhảy vào lửa. “Khi nhìn em anh không thấy vấn đề gì cả, chỉ thấy một phụ nữ xinh đẹp, hấp dẫn, thông minh trói ngay trái tim anh lại. Và tất cả những gì anh biết là nếu em thuộc về bất kỳ nơi đâu, thì đó chính là nơi đây, ngay lúc này, và cùng với anh.”

Nước mắt Laurel khô lại tạo thành một vết nhỏ trên làn da mịn màng, anh đưa môi xóa vết lem ấy đi. Nàng run rẩy. “Trong lịch sử, có một phần trăm đáng kể những người điếc ở vườn nho Martha - bệnh điếc di truyền - và mọi người ở đó hoàn toàn hòa nhập với xã hội vì mọi người trên đảo, cả người điếc và người bình thường, đều nói ngôn ngữ ký hiệu.” Laurel làm dấu từ thành tâm. “Với em, nơi đó nghe như thiên đường trên trái đất.”

Khao khát của nàng làm anh đau đớn. Anh chưa từng thấy con người nàng ở mặt này, nàng tranh đấu để giao tiếp. Anh chỉ luôn nhìn thấy một Laurel nhu mì, vui vẻ, tự tin. “Nếu anh làm gì sai, hãy nói với anh, để anh sửa, Laurel. Anh không có năng khiếu trong các mối quan hệ. Anh không thể cho em thiên đường trên trái đất, nhưng anh có thể cố gắng.”

Nàng nhìn anh, áp tay vào má anh. “Anh là một người đàn ông tốt, thật đấy. Và điều em muốn anh làm là hãy để em tự lựa chọn, dù đúng hay không.”

“Được rồi.” Chỉ cần nàng đừng rời bỏ anh, chỉ cần nàng đừng bước đi, trong lúc anh cảm thấy nàng là những gì tốt đẹp nhất từng đến với anh.

“Ngôi nhà này...” Laurel đứng dậy, đi xa anh ra, đưa tay vỗ lên má. “Có thể thuộc về em, nhưng không phải là của em. Anh có hiểu em nói gì không?”

Mặc dù đã nghĩ nàng đang nói ẩn ý chỉ để cố gắng ngáng chân mình, anh vẫn hiểu ý nàng. Ngôi nhà không phải là Laurel. Nàng không thích hợp ở đây nữa so với nông trang hạng nhất của anh. “Em chưa tìm thấy chỗ của mình phải không con? Công việc, mẹ, nhà cửa... tất cả chỉ là hình mẫu có sẵn, phải không?”

“Hoàn toàn đúng.”

Russ muốn tới bên nàng, ôm nàng trong vòng tay, nhưng anh sợ lại hành động sai lầm, sợ khi chạm vào nàng sẽ làm nàng tan vỡ. Anh biết vị trí của mình. Đó là trong nhà anh, ở trụ sở, trên đường phố. Anh không biết chỗ của mình là ở đây với Laurel, dù nàng có muốn hay không.

Thật may mắn, nàng quyết định mà không cần đến anh. Nàng lao tới, xóa tan khoảng cách giữa hai người và quàng tay lên ôm cổ anh.

Russ nhắm mắt, khép kín vòng tay ôm nàng, siết chặt nàng vào lòng, không muốn rời xa. “Anh xin lỗi,” anh thì thầm vào tai nàng, vì tất cả những hành động ngu ngốc anh đã làm trong quá khứ, và tất cả những lỗi lầm anh có thể mắc phải trong tương lai.

Laurel run rẩy, đôi tay nàng trượt xuống lưng anh, vòng xuống eo, lần tới chiếc quần bò. “Russ, yêu em đi. Ngay đi.”

Điều này anh có thể làm được ngay.

Chương 19

“Anh sẽ làm điều đó, Laurel. Nhưng không phải ở đây.”

Khuôn mặt hình sụ của Russ trở lại, trong khi ngón cái giật cánh cửa sổ.

Laurel không muốn vì Trevor Dean mà phải hoãn thời khắc này lại. Nàng chỉ muốn đụng chạm vào người anh và được anh vuốt ve mình, cháy hết mình trong khao khát, niềm an ủi, trong cảm xúc ngập tràn lòng nàng khi được ở cùng Russ. Quanh họ không còn những lừa lọc, giả dối, tham lam khi nàng lột trần hết mọi xúc cảm trần tục trước mặt Russ, và anh tới gần nhất lời thú nhận về những cảm nhận của mình mà nàng chưa bao giờ nắm bắt được.

Không nói một lời, nàng cầm tay anh, đi lên gác. Đến đầu cầu thang anh kéo mạnh, nàng quay lại đã thấy anh đang cởi áo, quai hàm căng lên, thấy mắt anh hướng xuống nàng biết anh đang nhìn phía sau lưng mình lúc nàng đi trước mặt anh. Chiếc áo rơi xuống nền nhà, anh ôm đầu nàng, hai bàn tay đan vào trong tóc, hôn nàng.

Laurel thích cách anh hôn, dồn hết tâm trí và tình cảm trên miệng nàng, lưỡi kiếm tìm và đôi môi chiếm hữu, giống như anh muốn hút hết tất cả của nàng.

Có khát khao trong nụ hôn đó, đam mê và ham muốn, cả sự gấp gáp, nhưng cũng có một tầng bậc mới của sự thấu hiểu, gần gũi, trong vòng tay ôm siết.

Không ai trong hai người có thể khẳng định lúc này họ có mối quan hệ nào không, sau tất cả những gì họ đã nói và cách họ vuốt ve nhau.

Khi nàng kéo người ra, Laurel kéo cái áo nịt thả xuống những bậc thang cạnh áo của Russ. Anh không cười, chỉ rướn người xuống ép một nụ hôn lên bụng nàng, lê lưỡi lên ngay bên dưới bầu ngực. Cái lưỡi giữ cho tất cả

những gì trên người nàng vẫn bước lên dãy cầu thang thứ hai, nàng quay lại khi biết anh đang nhìn mình.

Nhưng họ cần lên giường và bao cao su nên nàng không thối bùng ngọn lửa yêu đương trên tấm thảm trải sàn - nàng chưa muốn làm mẹ bây giờ.

Một phút nữa trôi qua, đó có thể là khả năng thực sự.

Đôi tay Russ vòng ôm lấy lưng nàng, đi cạnh nàng, giữ thẳng bằng cho nàng và làm thân thể nàng rục rịch. Anh có đôi tay to, đôi tay thô ráp, bàn tay vụng về với những nốt chai và không biết dùng đũa, nhưng khi chạm vào nàng thì đôi tay ấy hoàn hảo, điêu luyện, đầy chiếm hữu.

Khi hai người dừng lại trước cửa phòng nàng, Russ cởi giày ra, kéo quần xuống. Chờ đợi. Laurel cũng làm vậy, lắc người và bám lên tường, phía trong ngực nàng như có những bóng khí heli lạ lùng. Nàng cảm thấy ngực mình phồng lên, sợ hãi, căng đầy như sắp nổ tung.

Nàng cởi tất ra, để đôi tất lộn dở lên chiếc quần của anh, rồi lại với lấy tay anh. Dẫn anh tới chiếc giường, nàng bước cẩn thận qua nền nhà lạnh giá, vẫn biết đây là lần đầu tiên nàng chủ động, lần đầu tiên nàng khởi xướng chuyện này. Anh đồng ý để nàng dẫn dắt mình, và anh tựa vào mép giường khi nàng vẫy anh ngồi xuống.

Laurel muốn thế này, muốn anh, muốn đêm nay anh thấy và cảm nhận được tất cả những gì nàng đang cảm thấy. Để biết rằng nàng yêu anh.

Nàng quỳ gối xuống đầu giường.

Đôi mắt Russ nhắm lại, cái miệng trễ xuống.

Đôi tay Russ đặt trên giường, và nàng thoải mái vì không bị anh giữ đầu. Nàng muốn tự mình thực hiện tất cả. Làm chậm một lúc đã.

Trong căn phòng tối, chẳng có bóng điện nào ngoài ánh trăng đang cố len lỏi qua chấn song của khung cửa chớp, Laurel yêu Russ bằng miệng và đôi tay. Hai bầu ngực nàng cọ trên tấm chăn nhức nhối, đôi mắt nàng nhắm

nghiền lại. Russ kéo nàng lên sát thân thể mình để nổi bờ môi ẩm ướt của mình vào đôi môi hăm hở của anh.

Russ đưa cho nàng bao cao su. Bóng tối đổ dọc mặt anh, che khuất đôi mắt anh, nhưng nàng có thể cảm thấy khuôn mặt ấy áp trên mặt mình, để siết chặt anh và cảm nhận thấy anh đang run lên vì sung sướng.

Rồi Laurel lại giữ anh và hai người hòa quyện vào một.

Anh vẫn nằm im, để nàng yêu mình. Tay Russ vòng qua hông nàng, rồi lại đẩy lên xuống chọc ghẹo một chút giữa hai má nàng. Không ôm hôn, chỉ thở cùng nhịp, chỉ hòa vào nhau.

Anh bắt đầu, để hai người gần nhau hơn nữa, và Laurel để niềm mê đắm lăn qua mình như sóng đại dương ấm áp, thân thể nàng vỡ vụn trên người anh, dịu dàng, táo bạo, trái tim và tâm hồn nàng hỗn hển trong tiếng rên nho nhỏ.

Russ ôm nàng vào lòng...

Laurel áp ngực lên người anh đẩy mồ hôi trơn bóng, nhắm mắt lại, và áp má lên xuống vai anh. Nàng có thể nghe trái tim anh đập kịch liệt trong lồng ngực, cảm nhận những ngón tay lười biếng quét dọc lưng nàng.

Rồi anh lại vẽ các chữ cái, mỗi lần một chữ lên lưng nàng, trong khi Laurel dính sát vào anh, cả trái tim và thân thể, vẫn quyện vào anh bất tận. Nàng muốn biết anh đang viết chữ gì, nàng cần những chữ cái đang gắng sức cử động đó.

Anh yêu em.

Mỗi chữ cái nối tiếp một chữ cái, cho tới khi chúng nằm hết ở đó, nói cho nàng biết tất cả mọi thứ nàng cần biết ở đây trong bóng đêm.

Russ có thể cảm thấy người Laurel căng lên, hơi thở run rẩy, những ngón tay co rúm dọc hai bên người anh. Sức nặng của nàng là một tấm chắn dễ chịu, giữ cho anh ấm áp. Anh phải nói cho nàng biết anh cảm thấy thế nào.

Anh đã để nàng biết rằng dù có chuyện gì xảy ra, anh vẫn yêu nàng. Với tất cả trái tim và khả năng của mình.

Chỉ cần nàng cho phép.

Đầu nàng nhấc khỏi ngực anh. Trong bóng tối không thể thấy gì nhiều ngoài một tia sáng nhợt nhạt trên cằm nàng, vệt màu mềm mại trên môi dưới của nàng.

Nhưng khi nàng nói “Em yêu anh” trong yên lặng, như đôi khi nàng hay thì thầm không thành tiếng, anh vẫn nghe thấy cực kỳ rõ ràng, và chưa bao giờ có bất kỳ điều gì nghe tuyệt vời như thế.

Không phải ánh sáng lọt qua khung cửa chớp làm Russ tỉnh giấc. Cũng không phải vì Ferris trèo lên ngực anh.

Đó là do tiếng một người phụ nữ, anh biết giọng nói gấp gáp chói tai không phải của Laurel, thậm chí trong lúc nửa tỉnh nửa mê anh không thể giải thích nổi tại sao lại nghe thấy tiếng của một phụ nữ khác nữa.

Anh cố mở mắt ra.

Và nhìn thấy một người đàn bà trung niên đang đứng ở cánh cửa mở, tay cầm cái quần của anh, nói giọng nghẹn ngào như bị ngẹt thở, giống cảnh một nữ diễn viên độc ác sau khi bị trúng viên đạn giả.

Đây hẳn là bà Wilkins, mẹ của Laurel rồi.

Không ngờ bà lại chọn đúng lúc tệ thế này để xuất hiện.

Russ quay lại, kiểm tra xem Laurel đâu. Nàng vẫn đang ngủ say hạnh phúc không hề biết gì cả, mái tóc lòa xòa, trên má nàng vẫn in hình thêu nổi trên gối. Rùi thay không chỉ má nàng lộ ra. Thân thể trần truồng của Laurel cũng đã chui ra khỏi mếp chăn, và trong khi cảnh tượng này đối với anh là rất đáng yêu thì có thể lại làm mẹ nàng hoảng loạn tinh thần.

“Bà Wilkins phải không?” Anh hỏi, khi đó người đàn bà tội nghiệp có vẻ không thể nghĩ ra từ nào để nói.

“Đúng.” Mẹ Laurel vỗ tay vào cổ họng, anh thấy rõ viên đá cổ rất to trên ngón tay đeo nhẫn và hình vẽ hoàn hảo trên móng tay bà. “Còn cậu là.. ?”

Bà nói không có vẻ giận dữ, mà như sắp ngất xỉu. Chắc chắn bà phải rất cố gắng giữ lịch sự, và Russ hiểu cả hai người đều đang ở thế rất khó xử. Đặc biệt là anh, vì anh vẫn đang trần truồng. “Tôi là Russ Evans, ừm, bạn của Laurel.”

Thế này chẳng khác nào Laurel đang bôi gio trát trấu vào mặt mẹ mình. Anh muốn kéo chăn lên đắp cho nàng, nhưng lại sợ tình cờ hướng chú ý của mẹ nàng vào chỗ mà bà thật ra chưa để ý thấy.

“Thế thì cái này chắc hẳn cậu.” Bà Wilkins cầm cái quần lên. “Tôi sẽ để cậu mặc đồ lại... Tôi không nghĩ Laurel lại có khách. Lẽ ra tôi nên gọi điện báo tôi sẽ về sớm.”

Bà gấp cái quần anh lại và đặt lên ghế bành có khắc hình hoa, trên một chồng sách. Rồi bà ra khỏi phòng mà không hề ngoái lại, đóng cửa nhẹ nhàng.

“Chúa ơi.” Russ dụi mắt. Anh chưa từng bị mẹ ai bắt gậy thế này từ hồi học phổ thông. Anh cân nhắc xem có nên đánh thức Laurel dậy không, rồi quyết định bây giờ cứ để nàng lại một mình.

Anh muốn nói chuyện với mẹ nàng về an ninh ngôi nhà và quan trọng là không được để ai vào nhà, kể cả để tu sửa, trừ khi họ là người quen thuộc với anh.

Năm phút sau, Russ gọi Ferris, nó hăng hái nhảy khỏi tủ, và bắt đầu băng xuống cầu thang. Anh đặt Ferris sánh bước cùng mình sau đó, mặc dù đã chừa lối đi cho nó kêu meo meo và đập đuôi vào chân Russ, nó vẫn không thích bị cho ra rìa. Russ và Ferris đã có một thói quen nho nhỏ, cuộc đua

vượt chướng ngại vật qua hành lang dài, và Ferris nhảy giữa đồng hồ đặc cố gắng bắt được cái dây Russ để kéo lê ngoài túi sau.

Đó không phải bài tập thể hình Pilates, nhưng ít nhất con mèo cũng chạy theo. Và qua những cuộc đua đó, anh và con mèo bắt đầu nể mặt nhau dù còn miễn cưỡng. Sáng nay anh không định chơi với nó, lỡ Laurel thức dậy trước khi anh có cơ hội nói chuyện với mẹ nàng, nhưng nó cứ ngược lên chờ đợi.

“Được rồi, lại đây nào cậu bé.” Anh giậm chân và huýt sáo, để Ferris biết anh đã sẵn sàng. Rồi anh chậm chậm để cái dây lòi ra khỏi túi, giật cái dây qua trái lại qua phải để lần nào Ferris chồm tới cũng đều bị trượt.

Russ bật cười. “Phải nhanh hơn nữa.” Rồi anh chạy xuống sảnh, Ferris đang ngồi quỳ, nhảy bổ theo sợi dây.

Anh trượt chân để dừng lại, nhìn Ferris trườn đến bắt kịp anh trên sàn gỗ cứng, móng vuốt chân sau của nó cạo một tiếng gôm ghiếc. Russ nhăn mặt. Có thể không hay rồi. Anh để Ferris vồ mạnh lấy sợi dây rồi nhai nhai, rồi lắc lư bước lên cầu thang. Ferris nhảy chồm chồm trên lan can, nếu không có cái bụng già nua lưng lằng kia chắc nhìn phải duyên dáng lắm.

Cả hai chạy rầm rầm xuống nền đất và quay vào góc nhà, suýt nữa thì lao vào mẹ Laurel.

“Chúa ơi, cậu đang làm gì vậy?” Bà hỏi.

Russ kéo cái dây lên. “Tôi chơi với con mèo chút thôi.”

Anh để tay chùng xuống và Ferris lợi dụng cơ hội chộp ngay lấy sợi dây.

“Nghe như một đàn voi chạy xuống cầu thang ấy.” Bà Wilkins khẽ cười, chỉnh lại cái khuyên tai kim cương của mình.

“Tôi xin lỗi.” Anh đúng là một gã lể độ. Đàn voi hay Russ Evans. Cũng thế cả thôi.

“Không sao. Chỉ là tôi không quen có quá nhiều hoạt động trong nhà.” Bà nhìn xuống tò mò. “Mà tôi chưa từng thấy Ferris chạy nhanh thế bao giờ. Cậu làm gì với nó thế? Hứa cho nó ăn cá ngừ suốt đời à?”

Russ kéo sợi dây lên khiến Ferris nhòm một chân lên không trung, anh bật cười. “À, tôi và con mèo vừa quyết định có quan hệ khác với hướng quan hệ của nó và Laurel. Tôi sẽ không lòi bất kỳ con mèo nào ra để than vãn với nó, còn nó thì thấy thích chơi đùa.”

“Nó gầy đi rồi hả?” Bà Wilkins ngạc nhiên hỏi, nghiêng người xuống nhìn con mèo gần hơn.

“Có thể. Tôi và nó chạy nhiều lắm.”

“Ồ.” Bà lại cười, một tiếng cười bối rối, nhưng thích thú. “Vào bếp đi. Cậu uống cà phê nhé?”

Russ nhớ lần ở quán Starbucks. “Cà phê đen, hay có nhiều kem phủ bên trên?” Anh theo bà vào bếp.

“Đen. Đó là cách duy nhất để bắt đầu ngày mới.”

Tốt rồi. Ghi một điểm cho bà Wilkins. “Tôi cũng thích thế.”

Mẹ của Laurel đang mặc quần ngố bó sát màu đen và một chiếc áo len dài tay mềm mại màu xám. Bà là một phụ nữ hấp dẫn, cũng mái tóc vàng hoe dài chấm cằm. Russ tưởng tượng ba mươi năm nữa Laurel cũng sẽ khá giống bà.

“Thưa bà,” anh nói khi lòi hai chai nước quế màu nâu khỏi một ngăn tủ. “Xin lỗi vì mọi chuyện hôm nay. Không phải là thiếu tôn trọng đâu, chỉ vì tôi và Laurel không biết bà đã về nhà.”

Bà cười chán nản. “Ồ, chuyện đó hiển nhiên thôi. Cậu nhắc lại tên cậu được không? Lúc trước tôi không còn tâm trí nào nghe được nữa.”

“Russ. Thanh tra Russ Evans, người của sở cảnh sát Cleveland.”

Bà mím môi, rót cà phê ra cốc. Anh không thể nói bà đang nghĩ gì, và anh đã có khá nhiều kinh nghiệm quan sát người khác trong công việc.

Bà đưa cốc nước cho anh, bất ngờ mỉm cười. “Rất vui vì gặp cậu, Russ. Tôi là Beverly Wilkins. Cậu có thể gọi tôi là Bev, bù cho việc tôi đã nhìn thấy cậu không mặc gì.”

Russ cười, hơi thảm hại. Chết tiệt, anh đang đỏ mặt sao? Mà anh không hoàn toàn trần truồng. Cái chăn vẫn che người anh. Không phải thế sao? Ít nhất bà ta cũng đón nhận tất cả những chuyện này rất ổn. Không phải ngày nào bà cũng bước vào phòng con gái và thấy như thế.

“Đừng xấu hổ, mặc dù Chúa biết ta là ai. Nhưng Laurel lớn rồi. Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi ngạc nhiên hơn là thất vọng. Tôi luôn muốn Laurel ra ngoài và hẹn hò một chút, nhưng có vẻ nó chẳng bao giờ thích. Tôi đoán tôi đã sai.”

Russ uống hết nửa cốc cà phê luôn, hy vọng sẽ nghĩ ra gì đó để nói. Anh dựa vào tủ bếp.

Bà Bev cũng làm thế, ở góc kia căn phòng. “Sao cậu lại gặp được Laurel, nếu cậu không ngại kể? Rõ ràng cậu hẹn hò với nó lâu rồi vì cậu chơi với Ferris hay thế cơ mà?”

Phải cẩn thận, để không làm bà ấy sợ hãi, anh kể cho bà nghe tóm tắt về vụ của Dean và tại sao lại liên quan đến Laurel.

Không ăn thua gì. Bà Bev uống hết cà phê rồi nắm chặt cái cốc đến khi những ngón tay của bà trở nên trắng bệch. “Ôi Chúa ơi, Laurel quá cả tin, cậu biết rồi đấy.”

“Bà đừng lo lắng, chúng tôi đã giữ mọi việc trong tầm kiểm soát.” Không hẳn thế, nhưng anh đang cố gắng. Và anh sẽ không để bất kỳ ai làm đau Laurel, như anh có thể hứa. “Tôi sẽ không để hấn chạm vào cô ấy, tôi hứa.”

Anh không nói với bà việc Dean đã trèo vào ngôi dưới cửa sổ. Anh hiểu đó là quyền của Laurel, nên anh sẽ không làm mẹ nàng sợ như đã làm với nàng nữa.

Bà Bev ngẩng đầu lên. “Cậu có nghiêm túc với con gái tôi không?”

Câu hỏi làm anh không thoải mái, nhưng anh nghĩ nếu ở vị trí của bà, anh cũng sẽ hỏi như thế. “Rất nghiêm túc.”

Bà Bev cố kìm ý muốn quay một cái bánh xe bò dọc phòng bếp. Bà thật sự chưa hiểu biết đầy đủ về anh chàng này để phán xét anh ta có phù hợp với Laurel không, nhưng chỉ biết sự thật là con gái đang hẹn hò thôi đã làm bà rùng mình.

Cô con gái chọn một viên cảnh sát có khi còn tốt hơn. Bà Bev không thể thấy Laurel cùng với một thương nhân giàu có nào đó. Nàng cần một gã thực tế. Một anh chàng nam tính. Anh chàng này nhất định là người như thế, có khi còn hơn nữa. Bà Bev đặt cốc cà phê xuống và cố gắng xua khỏi tâm trí mình hình ảnh tấm ngực trần vạm vỡ của cậu ta. Bà biết liếc mắt đưa tình với bạn trai của con gái mình thật không phù hợp chút nào. Cho đến tận lúc này, nó chưa bao giờ có một cơ hội nào.

Và cậu ta đã mang đến cho nó cơ hội, không nghi ngờ gì nữa. Laurel rõ ràng là con gái bà - nó hẳn rất thích.

“Chúng tôi gặp nhau gần một tháng rồi. Tôi, ừm, không thường xuyên qua đêm ở đây.”

Thật sự là bà ấy đang đỏ mặt. Bà Bev giấu nụ cười sau cốc cà phê.

“Tôi có một cậu em trai mười ba tuổi và đang nuôi nó. Tôi cần ở nhà với nó.”

Quá tuyệt, đúng luật, và có trách nhiệm. Càng lúc càng thấy cậu ta là người tốt.

Bà không thích Laurel ngốc nghếch lên mạng chat với người lạ, may chưa xảy ra điều gì ghê gớm. Mà chưa thực sự gặp tên nghệ sĩ lừa đảo, hay trở thành nạn nhân của hắn, mà lại gặp người đàn ông này.

“Ồ, em gái tôi bị gãy xương hông đã phục hồi hoàn toàn. Tôi sẽ thường xuyên ở nhà. Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều đã trưởng thành nên cần thận trọng một chút.”

Anh chỉ gật đầu. “Hãy nghe tôi, bà sẽ nói chuyện với Laurel về việc giữ an toàn khi ở một mình và lúc vào mạng chứ? Tôi biết cô ấy đã lớn, nhưng tôi chỉ muốn nhắc nhở cô ấy đừng mở cửa cho người lạ, hay đưa thông tin cá nhân lên mạng. Phải dùng hệ thống báo động trong nhà và những giác quan cơ bản thông thường.”

Bà Bev tự hỏi liệu còn gì cậu ta chưa dặn bà nữa không, nhưng chỉ gật đầu. “À, tôi có thể nhắc cô ấy, nhưng cô ấy không nghe. Cô ấy nghĩ tôi đang giễu cợt. Mà Laurel không ngốc đâu. Cô ấy sẽ không đi một mình giữa đêm khuya trên những con đường tối. Ngược lại, trong tâm trí của tôi, Laurel luôn tin tưởng người khác. Tôi chỉ tin ai đó cho tới khi tôi biết chắc chắn họ đáng tin. Còn Laurel tin tưởng mọi người cho đến khi người ta cho cô ấy thấy rõ một lý do không tin họ được nữa.”

Qua năm tháng cô con gái đã làm tóc bà ngả màu muối tiêu, bây giờ cứ bốn tuần bà phải nhuộm lại một lần. Bà Bev biết từ đáy tim mình rằng Laurel là người tốt hơn mẹ. Nhìn con gái, lòng bà tràn ngập niềm tự hào về một đứa con thông minh và cao thượng. Nhưng bà vẫn luôn lo lắng về màu tóc trên đầu.

Russ nhìn vào cốc cà phê. “Điều đó làm Laurel thật đặc biệt.”

“Tôi biết. Nhưng đôi khi tôi nghĩ Laurel cả tin như vậy vì nó chỉ nhìn thấy điều người khác nói mà không thể nghe thấy. Nó chưa từng một lần nghe đến những từ xấu xa, đáng ghét của sự hung ác.”

“Người ta có thể nhìn thấy và cảm nhận được sự hung ác dễ dàng như nghe thấy nó. Laurel cả tin vì bà luôn nâng đỡ cô ấy và vì bản chất cô ấy là người tốt. Một người tốt nhất mà tôi từng gặp. Tôi đã từng gặp rất nhiều người.”

Bà Bev nhìn vào gương mặt anh đang nghiêng đi và nghiêm nghị như một bức tượng nhưng đầy cảm xúc, và bà biết, trong sáng như cái lọ pha lê Waterford của bà vậy.

Quá tệ, bà nghĩ. Bà cần đi vắng thường xuyên.

“Russ, có phải em ngửi thấy mùi cà phê không? Phải gọi em dậy chứ.”
Laurel lê bước vào phòng bếp với đôi mắt còn ngái ngủ, chỉ mặc mỗi cái áo choàng.

Nàng hét lên.

Chương 20

“Ôi Chúa ơi! Mẹ!” Laurel nhìn mẹ khiếp sợ, bà đang điềm tỉnh nhấp từng ngụm cà phê như thường ngày và không tỏ vẻ gì bất thường.

Không giống như bà đang uống với anh chàng ngủ cùng con gái mình, anh rất hững hờ và thoải mái dựa trên tủ bếp, áo sơ mi nhàu nát và mái tóc rối bù. Laurel tự hỏi không biết ai đã nhìn thấy ai trước, nàng ghì cái áo choàng vào cổ khi cơn ngưng ngưng dữ dội dâng ngập cổ họng và hai má.

Đêm qua hai người đã vớt quần áo dọc từ tầng một lên tầng ba. Ôi có ai cứu nàng với! Thế nào mẹ nàng cũng nhìn thấy rồi.

“Chào con. Mẹ xin lỗi đã làm con giật mình. Dì Susan hồi phục nhanh lắm, nên mẹ về sớm.”

Mẹ nàng đi dọc phòng bếp tới hôn lên má con gái. Laurel hôn lại mẹ. “Tuyệt quá. Con rất vui vì dì Susan đã khá hơn.”

Nhưng mẹ mà gọi điện trước có phải tốt không.

“Mẹ gặp Russ chưa ạ?” Tất nhiên là rồi. Họ đã nói chuyện với nhau và uống hết một cốc cà phê.

“Rồi. Mẹ rất thích những gì đã thấy.” Bà mỉm cười. “Và mẹ thấy vài chuyện thôi.”

Thế nghĩa là gì? Laurel thấy như phát ốm.

Russ tới bên nàng. “Em ổn chứ, em yêu?”

Không. Thật ngớ ngẩn. Nàng đang chìm ngẫm trong xấu hổ, còn thái độ thân mật của anh trước mặt mẹ chẳng hay ho tí nào. Cả nụ hôn anh thả xuống đỉnh đầu nàng cũng thế.

“Em ổn. Em chỉ cần chút đồ uống thôi.” Và quần áo nữa.

Anh rót cà phê vào cái cốc anh đã uống rồi đưa cho nàng. Laurel nhấp một ngụm nhỏ. Russ siết chặt tay nàng. “Anh phải đi rồi. Anh phải về nhà trước khi Sean về.”

“Tất nhiên rồi.” Nàng gật đầu, đôi vai rộng của anh đang che chở cho nàng thật dễ chịu in dấu trong đôi mắt tò mò của mẹ nàng.

“Đón em lúc tám giờ nhé?”

Nàng ngập ngừng, rồi không chắc vì sao. Cái kim trong bọc cũng lòi ra rồi. Mẹ nàng hẳn đã biết họ đang hẹn hò. “Chắc chắn rồi.”

“Đừng nói chuyện với người em không quen nhé. Đừng đi đâu một mình.”

“Và đừng nhận kẹo của người lạ. Nhớ đấy.” Nàng đảo mắt nhìn anh.

“Anh nói nghiêm túc đấy.” Russ lắc nhẹ tay nàng. “Chuyện này rất nghiêm túc.”

“Em biết mà.” Nhưng nếu anh không đáng yêu thế này thì chỉ gây khó chịu thôi.

Rồi anh đẩy lùi thật xa cơn căm giận trong nàng bằng ánh mắt thiết tha, khẽ thì thầm: “Anh yêu em.”

Trái tim nàng đập mạnh trong lồng ngực giống như bọ cá bị vớt lên bờ. “Em yêu anh.”

Rồi anh về, còn nàng quay sang nhìn mẹ.

Mẹ nàng đã lấy ra một lát dưa mỏng ngồi ăn ở bàn, vừa búng búng ngón tay vừa xem chương trình Trang trí nhà vườn. “Con à,” bà nói, ngẩng lên nhìn Laurel để nàng có thể thấy bà, “con bận bịu khi mẹ đi vắng nhỉ?”

Laurel ngồi lệt thốt trong chiếc ghế bành đối diện và xoắn tóc thành một lọn. “Mẹ giận con lắm hả?”

“Giận con?” Mẹ nàng nhìn nàng ngạc nhiên thật sự. “Vì cái gì?”

“Vì...” Ngủ với Russ, đó là lý do.

“Laurel Anne. Con lớn rồi. Mẹ nghĩ con hẹn hò với ai đó là điều thật tuyệt vời.”

Laurel bối rối. “Con nghĩ mẹ không thích con hẹn hò. Mẹ luôn can ngăn con mỗi khi con tỏ ra thích anh nào đó.”

“Mẹ không thích con mang về nhà những kẻ thua cuộc chuyên ăn bám như hồi phổ thông. Đó là bọn trẻ hoang mà con muốn cứu mang và cải tạo Laurel ạ. Nhưng chúng là những kẻ thất bại, rõ ràng và dễ hiểu. Còn con hẹn hò với những người đàn ông có nghề nghiệp ổn định và đối xử tốt với con thì không vấn đề gì. Thực ra, mẹ còn khuyến khích điều đó.”

Ôi, bây giờ nàng mới hiểu. Sau sáu năm đơn độc. Sẽ chẳng có gì thay đổi cả. Laurel vẫn không đủ dũng khí để tìm ra người đàn ông của riêng mình. Tới tận bây giờ vẫn không, khi sự chán nản và nỗi cô đơn cuối cùng buộc nàng phải trò chuyện với Russ, mà không phải là Russ thật.

“Ồ.”

“Mẹ xin lỗi nếu con nghĩ mẹ không muốn con hẹn hò. Mẹ chỉ muốn con lựa chọn sáng suốt. Thật sự, mẹ muốn con hạnh phúc, con yêu ạ, và nếu Russ Evans làm con hạnh phúc, thì mẹ cũng hạnh phúc.” Mẹ nàng đặt cái đĩa xuống. “Con biết rồi đấy, Laurel, mẹ mắc rất nhiều sai lầm khi nuôi dạy con.”

“Không, không phải thế đâu mẹ!” Laurel quá choáng váng và làm rơi cái cốc xuống mặt bàn, cà phê tung tóe khắp nơi.

“Có mà. Nghe này, mẹ đã rất sợ hãi khi không chạy chữa được cho con, để con không thể nghe được nữa. Vừa sợ vừa lúng túng, mẹ đã chỉ nghe theo lời các chuyên gia y khoa. Họ bảo mẹ rằng để con thành công, phải dạy con nói. Thời điểm đó quan điểm này đang thịnh hành, và mẹ nghĩ vì họ là chuyên gia nên họ biết cái gì là tốt nhất.”

Laurel gật đầu. Nàng hiểu.

“Họ bảo bố mẹ ngôn ngữ ký hiệu Mỹ sẽ cản trở con học tiếng Anh. Và mẹ quá xúc động vì có khả năng không thể giao tiếp được với chính con gái mình nếu con không học nói, nên mẹ đã tiếp tục cố gắng. Nhưng mẹ không bao giờ nguôi nghi ngờ, lo lắng và hy vọng nữa. Lúc con mười tuổi mẹ bắt đầu để con học thêm ngôn ngữ ký hiệu Mỹ đồng thời cùng với duy trì khả năng nói và hướng con vào trường học. Mẹ nghĩ bố mẹ chỉ làm mọi thứ rồi ren. Và tất cả căng như dây đàn, mẹ sợ, mẹ đã áp dụng cách đó với con. Mẹ luôn làm con quá cần trọng và xấu hổ trong khi con không cần phải như vậy.”

Niềm nuối tiếc trên gương mặt mẹ làm trái tim nàng đau nhói. “Mẹ, mẹ đã làm một nghề tuyệt vời là nuôi nấng con bằng tình yêu thương và vô vàn những thứ đầy ý nghĩa nữa. Nếu con quá cần trọng là do con, không phải vì mẹ. Và con hạnh phúc, mặc dù con có hơi áy náy. Con muốn cuộc đời con có thêm cái gì đó, nhưng con không biết chắc chắn nó là cái gì.” Nàng nắm chặt tay mẹ. “Con chỉ biết con sẽ phải có được nó, dù nó là cái gì.”

Mẹ nàng đưa bàn tay còn lại ghì siết tay nàng. “Mẹ cũng biết là con sẽ làm được. Mẹ rất tự hào về con và bố con cũng vậy.”

Năm phút nữa Russ sẽ đến đón nàng, nhưng đã ba ngày rồi Laurel chưa kiểm tra thư. Khi kích chuột vào hòm thư, nàng thấy mười bảy email, hầu hết không phải thư rác.

Nàng bỏ qua các lá thư mời phát triển nhân cách, mời gọi hàng triệu đô la từ quỹ biển thủ của chính phủ Nigeria và thư mời làm việc tại nhà. Nàng xóa hết, rồi dừng lại một giây đọc một tiêu đề thư rất khoe khoang, Muốn bị treo lên như ngựa không?

Laurel nhăn mặt. Có người đàn ông nào thực sự nghĩ phụ nữ muốn một người tình như ngựa treo? Không, cảm ơn.

Nàng có một lá thư của Michelle kể chuyện về em bé của cô ấy và một lá thư Catherine gửi.

Laurel kích chuột vào thư của Cat và suýt ngã khỏi ghế.

Chị lại ngủ với Jerry. Lần này thì rất tình tảo.

Thư chỉ có vậy, mặc dù Laurel đoán còn dài nữa. Ôi Chúa lòng lành!

Nàng không thể hiểu họ thấy gì ở nhau. Họ hoàn toàn khác biệt và có vẻ có tác động rất khó chịu với nhau.

Nhưng rõ ràng họ đều thèm khát chuyện đó như nhau.

Nàng vẫn đang cố gắng bình tâm lại, háo hức muốn kể cho Russ nghe và muốn tìm hiểu rõ hơn về Jerry để biết bạn mình đang quan hệ với người thế nào. Rồi nàng nhìn thấy một email ở cuối hộp thư. Đó là thư báo không gửi được.

Kích nhanh vào nàng thấy đó là tin nhắn cuối cùng nàng gửi cho Dean. Nó bị gửi trở lại, lý do là địa chỉ người nhận không tồn tại.

Laurel cắn móng tay. Ba ngày trước địa chỉ đó vẫn hoạt động. Nàng đã liên lạc với Dean qua địa chỉ đó gần ba tháng trời. Có thể máy chủ bị lỗi.

Nàng gửi lại tin nhắn, rồi soi gương ngắm lại mái tóc và bộ đồ. Nàng tô một chút son. Lúc nhìn lại màn hình, tin nhắn của nàng lại bị gửi trả lại.

Vậy là Dean đã đóng địa chỉ đó. Thú vị thật.

Một tuần trước Russ đã nghi ngờ, không biết sự việc sẽ đi theo hướng nào. Nhưng Laurel biết bây giờ anh sẽ rất muốn nghe tin này. Vì anh đã bắt gặp Dean núp dưới cửa sổ nhìn trộm nàng.

Nàng rùng mình. Ý nghĩ đó thật sự rất khủng khiếp, bất kể những gì nàng đã nói với Russ. Đêm qua, có anh ôm ấp bên cạnh, nàng cảm thấy tuyệt đối an toàn, nhưng bây giờ, chỉ có hai mẹ con, phải thừa nhận rằng nàng hơi lo lắng.

Nhưng nếu Dean đã bỏ địa chỉ mail, có thể hắn đã rời thành phố, chuyển đến vùng khác để tìm nạn nhân mới.

Hay có thể người Russ gặp ở sân sau không phải là Dean. Đây là giả thiết tệ nhất. Ít nhất với Dean, nàng còn biết hắn là ai và hắn muốn gì. Một nghệ sĩ lừa đảo đê tiện, một tên chuyên hãm hiếp thô bạo.

Kiên quyết đẩy nỗi sợ hãi khỏi đầu mình, nàng cúi xuống gõ thư trả lời cho Cat, chắc sẽ dùng rất nhiều dấu cảm thán. Chợt nàng thấy kết nối mạng đã bị ngắt.

Ghét thật. Nàng căm ghét mỗi lần nó ngắt chằng hề báo trước. Nàng cố gắng kết nối lại và ngồi nhìn màn hình vài phút nhưng không ăn thua. Thất vọng, nàng chạy phần mềm diệt vi rút để xem có phải vi rút làm hệ thống tê liệt không, rồi thề thứ hai sẽ nhai nát bét công ty cung cấp dịch vụ mạng. Công ty này khét tiếng vì hay ngắt kết nối, nhưng nếu muốn truy cập internet tốc độ cao, nàng vẫn phải dùng dịch vụ của bọn họ.

Nàng bảo Catherine gọi công ty cung cấp dịch vụ mạng giúp mình, vì Cat giỏi đòi hỏi quyền lợi hơn mẹ của Laurel, và chị ấy thực sự hiểu cách thức máy tính hoạt động.

Nhưng rồi bóng đèn trên bàn nháy sáng, vậy là Russ tới rồi, nàng gạt sự khó chịu sang một bên, để đến cuối tuần rồi xử lý.

Bây giờ nàng đã có một cảnh sát đẹp trai mà nàng muốn hôn anh ấy.

“Năm.”

“Năm?” Laurel nhìn Catherine nghi ngờ. “Năm? Trong một ngày?” Hai hay ba thì được, nàng có thể làm được - thực tế, nàng mong mỗi được như vậy - nhưng năm? Nàng sẽ thành một đồng mềm oặt, không nói nên lời nếu Russ đạt tới năm lần với nàng trong một đêm.

Catherine nhìn cũng không hoàn toàn xúc động về mọi chuyện cho lắm.

Mút mạnh cái kẹo Dum Dum, Cat gật đầu và dựa vào tủ, rồi lôi cái kẹo mút ra. “Đúng là mất trí, phải không? Có phải chị đã tìm được tên ngu ngốc cùng có tâm hồn tình dục không? Chị đã làm gì sai? Rõ ràng kiếp trước chị đã phạm lỗi gì đấy, giờ mới gặp nghiệp chướng tồi tệ này.”

Laurel nghĩ kích thích tố mới là nguyên nhân chứ không phải nghiệp chướng, nhưng nàng chỉ nhìn quanh cửa hàng để chắc chắn không có nhân chứng nào nghe cuộc trò chuyện này. Vì đã hai giờ chiều nên họ không bận lắm.

“Thế chuyện xảy ra thế nào? Tuần trước chị còn đánh anh ta bằng cái túi đựng đồ nhỏ của anh ta cơ mà.”

“Đêm đó anh ta mò đến nhà chị. Gã rung chuông, chị thật sai lầm vì đã để anh ta vào nhà, đột nhiên chị nằm trên giường rồi.” Cat lắc đầu, như thể bây giờ mọi thứ hoàn toàn đen tối. “Chị không hiểu chuyện này. Giống như chị còn chưa hiểu cả bản thân mình. Chị đúng là kẻ đạo đức giả!”

Cái kẹo mút vung vẩy loạn xạ. Laurel thật sự bắt đầu thấy mọi chuyện thật khôi hài, mặc dù Cat đang kích động lắm. “Ngủ với Jerry thì đạo đức giả thế nào?”

“Đàn ông như anh ta là loại tiểu nhân phân biệt đối xử theo giới tính. Chị không thể chịu được trò giễu cợt nhớp nháp của gã, có vẻ chị chưa thể rời tay khỏi anh ta.”

John đi tới góc phòng và Cat vẫy chào anh ta bằng viên bi bóng loáng cuối thanh kẹo Dum Dum. “Nếu tôi bình thường, và không kinh lắm, giả vờ hứng tình lên, có khi tôi hấp dẫn được John đấy. Nhưng tôi lại không thế”

John có vẻ thích thú. “Không một chút nào à?”

“Không.” Cat nhún vai. “Xin lỗi.”

“Được rồi. Tôi cũng không quyến rũ cô đâu.” Anh ta bĩu môi huýt gió rồi cúi xuống tủ tìm gì đó.

“Nhưng chị cũng không hấp dẫn Jerry,” Cat nói. “Ít nhất là không với người như anh ta. Chỉ khi nào anh ta chạm vào chị. Nên có thể bất kỳ gã nào cũng làm chị có cảm xúc như thế. Có thể chị có nhu cầu tình dục cao.”

Laurel không biết chắc Cat có như vậy thật không.

Cat huých mũi giày vải Chuckie màu đen vào John. “Này John, anh thử vuốt ve tôi thật tình tứ xem điều gì sẽ xảy ra nào?”

Laurel bật cười, choáng vì Cat. John tội nghiệp đứng thẳng lên và lùi xa ra ba bước, khoanh tay lại.

“Oa, tôi không nghĩ thế Cat ạ. Ta phải làm việc cùng nhau.”

Catherine thở dài. “Có thể anh đúng. Và dù sao tôi cũng không thích thế.”

Nhìn John thật tức cười. Khuôn mặt anh ta pha lẫn giữa sợ hãi và khó chịu kinh khủng. “Này, tôi có thể làm cô thích đấy.”

Cat đảo mắt. “Ồ, tôi làm anh tự ái rồi. Đàn ông thật dễ đoán.”

“Có thể Jerry là người tốt thật chứ không phải nhờ chị tin tưởng,” Laurel gợi ý. “Có thể đó là lý do tại sao chị hấp dẫn anh ta.”

“Tôi cũng là người tốt,” John nói.

Laurel cười còn Cat nhìn thích thú. “Chúng tôi đều biết mà.”

“Và vì anh tốt bụng, nên anh giúp tôi một việc được không?” Laurel muốn hỏi trong khi họ không bận rộn ở cửa hàng, không có nhiệm vụ gì cần làm ngay cả. “Một trong hai người có thể gọi đến công ty cung cấp dịch vụ mạng giúp em để hỏi xem tại sao internet nhà em lại bị mất kết nối không?”

“Tôi rất tốt, tôi thậm chí sẽ làm được nhiều hơn thế,” John nói, gầy gầy mấy tấm giấy bọc anh ta vừa tìm ra được. “Tôi sẽ tới và sửa cho cô, cô sẽ không phải trả một xu nào để gọi dịch vụ cả.”

“Anh sửa được à? Nhưng thậm chí tôi còn không biết nó hỏng thế nào.”

John nhún vai. “Gió hay tuyết có thể làm đứt dây cáp nối đến thiết bị bên ngoài. Tôi bị thế ba lần rồi, mà nhà cô đối diện hồ nước phải không?”

“Vâng.” Laurel hy vọng chỉ đơn giản là vì đứt cáp. Nhưng như thế thì phải mất hẳn mạng chứ. “Ồ, nếu anh không phiền.” Nàng sẽ rất ngại nếu John lãng phí cả tiếng đồng hồ với cái máy vi tính của mình mà không sửa được. Nhưng nàng có thể mua bánh pizza hay gì đó cho anh.

“Không, không phiền gì đâu.” Anh ta cười. “Nghe còn dễ hơn làm tình thỏa mãn Catherine.”

Cat đập mạnh vào ngực anh ta. “Anh sẽ không bao giờ biết gì hết.”

Chương 21

Trevor Dean thích thú nhìn quanh phòng ngủ của Laurel. Thị hiếu trang nhã, đắt tiền, đồ gia dụng sắp xếp ngăn nắp, không có gì lộn xộn, tất cả đúng như hần đã phỏng đoán về Laurel. Ngọt như đường.

Mọi việc diễn ra rất thuận lợi cho hần.

Đã đến lúc tiến lên thôi.

Hần mở ngăn kéo lục lọi, tìm thấy một quyển sách bìa mềm và máy trợ thính. Một cái kẹp tóc và một lọ mỹ phẩm dùng cho da tay nhỏ.

Căn phòng và ngôi nhà lặng im, đôi tai hần căng lên nghe ngóng mọi động tĩnh từ tầng dưới khi hần kéo bàn phím máy tính về phía mình.

Nàng đã truy cập vào hòm thư, hần dễ dàng nhìn qua một lượt. Hần tìm thấy một bản xác minh mua hàng từ một hiệu sách trực tuyến, có số thẻ tín dụng của nàng trong biên lai.

“Cảm ơn, quá đẹp.” Trevor viết con số đó vào chiếc túi Palm Pilot của mình.

Không có gì quan trọng trong hộp thư của nàng nữa, không có gì cho hần biết về cái gã đã đuổi bắt hần, hần chắc chắn gã đó là bạn trai mới của Laurel. Nên hần quay lại tìm kiếm trong ngăn bàn. Có một xấp giấy mở sẵn trong ngăn sâu nhất, và khi mở ra, Trevor biết ngay đó là thứ hần đang tìm. xấp giấy có tất cả hóa đơn, chứng minh thư và một bản sao giấy tờ nhà của nàng.

Năm phút sau, hần đã có tất cả những gì hần cần ghi chép. Số bảo hiểm xã hội, số tài khoản ngân hàng, số bằng lái xe lấy từ một báo cáo thuế. Hần mỉm cười mãn nguyện. “Em đúng là cô gái tốt để hồ sơ, sổ sách rất ngăn nắp gọn gàng Laurel ạ. Xin lỗi vì phải làm thế này với em.”

Hắn đã từng muốn có Laurel theo cách hoàn toàn khác, nhưng hắn sẽ phải chiếm đoạt tiền của nàng đã. Cuối cùng cũng có việc thiết thực để làm.

Nếu muốn làm tình, bây giờ đã luôn có Jill, và khi hắn tới Caribbean bằng tiền của Laurel, hắn sẽ dỗ ngọt một em vùng đó lên giường cùng hắn.

Nhưng rồi cảm giác đó lại trở lại, không bao giờ giống như tình một đêm. Hắn đã bị Laurel làm cho mê hoặc, hắn muốn nàng không vì một lý do rõ ràng, hợp lý nào cả, hắn đã mạo hiểm không cần thiết, cần phải dừng lại thôi.

Tiền bạc sẽ tồn tại lâu dài hơn sự thích thú kỳ quái đối với một cô gái khiếm thính.

Hắn không có thời gian hay kiên nhẫn để chờ đợi sự lãng mạn dần nảy nở trong nàng rồi lại xì hơi mất. Trevor chợt thấy lạnh thấu xương và chỉ muốn bỏ cuộc ngay, trong khi mọi thứ đang rất ổn.

Có bước chân trên cầu thang, hắn nhanh chóng đặt xấp giấy vào chỗ cũ và đóng ngăn kéo lại. Hắn tắt hộp thư của nàng đi và kích chuột để thiết lập kết nối mạng.

“Anh John ơi!” Laurel bước vào phòng, cầm hai cốc nước trên tay. “Anh khát không? Tôi mang cho anh Coca đây.”

“Cảm ơn.” Trevor đứng dậy và vỗ nhẹ vào túi để chắc chắn đã cầm cái túi Palm Pilot rồi.

“Không có hy vọng gì hả anh?” Laurel đưa cho anh một cốc nước và nhìn xuống máy tính. “Này, kết nối được rồi! Anh đã làm gì thế?”

Cắm lại đầu dây mà hắn đã rút ra khi tản bộ trong sân nhà nàng đêm hôm trước. “Giống như tôi nghĩ - hộp thiết bị sau nhà cô bị mở ra và đầu dây bị lỏng. Chắc là tại gió, tôi đã cắm lại rồi. Chắc chắn mọi thứ hoạt động tốt luôn, trước cả khi cô hy vọng thế.”

Và cho chính hẳn thời gian để tìm kiếm trong máy nàg, lục lọi trong ngăn bàn của nàg nữa.

“Tuyệt quá!” Laurel nghiêng người qua bàn phím và kích vào vài thứ, giống như nàg đang xác nhận lại thật sự máy đã hoạt động tốt chưa vậy.

Trevor bình thản nhìn đường cong trên mông nàg. Thật là xấu hổ vì hẳn không có thời gian để quyến rũ Laurel lên giường cùng hẳn.

Nàg lại mỉm cười với hẳn. “Cảm ơn anh rất nhiều. Anh tốt quá. Anh tránh cho tôi rắc rối lớn đấy.”

“Không có gì.” Trevor nhấp một ngụm nước rồi đặt xuống. “À, tôi bận rồi.” Hẳn có việc phải làm. Đánh cắp tiền và mua vé xe buýt. Thật sự đáng tiếc vì hẳn phải đi xe buýt đường dài. Nhưng mấy ngày nay thủ tục đi máy bay rất khắt khe. Hẳn không muốn mạo hiểm.

“Vậy cảm ơn anh lần nữa nhé. Ngày mai gặp anh chứ?”

“Không, ngày mai tôi nghỉ. Tôi sẽ không có mặt ở cửa hàng tới thứ Năm.”

“Hôm đó tôi cũng nghỉ. Vậy thứ Bảy gặp anh nhé.”

“Tuyệt.” Trevor nở nụ cười tốt bụng, hiền lành như nàg vẫn thích.

“Để tôi đi cùng anh xuống cầu thang. Nhanh quá! Anh thật tốt vì đã sửa giúp tôi.” Laurel lại mỉm cười và tiến ra cửa.

“Tôi không phiền một chút nào đâu.”

Laurel bấm nút liên lạc ở trường của Sean rồi đứng cắn móng tay. Nàg không hiểu tại sao trường nó lại gọi tới cửa hàng kẹo và bảo Sean của nàg đang gặp rắc rối, và nàg không hiểu sao một đứa trẻ ngoan như vậy lại đánh nhau. Khi còn học phổ thông, nàg không hề biết gì về sự nổi loạn của tuổi thiếu niên, không bao giờ làm bất kỳ điều gì cơ bản hơn là mặc đồng phục áo trắng sau ngày lao động, và tránh xung đột với học sinh khác giống như bông hoa cẩm tránh mấy tên ngốc.

Nhưng Sean đang phải đấu tranh để đương đầu với cái chết của cha mẹ, và hai anh em chưa dàn xếp ổn thỏa với nhau. Nàng luôn nghĩ rằng Russ cần quên đi hậu quả mà nên bắt đầu tập trung vào lý do tại sao Sean lại hành động chống đối như bây giờ. Ấu đả ở trường học là tuyệt đối không chấp nhận được.

Nàng cầm nắm cửa kéo vài giây xem nó có đang mở không. Cửa mở, nàng bước vào một hành lang tối giống kiến trúc của một cơ quan làm việc, lối đi dẫn đến một văn phòng.

Khi thư ký dẫn nàng tới khu vực chờ ngoài văn phòng hiệu trưởng, nàng thấy Sean ngay, đang ngồi sụp xuống ghế nhìn hờ hững. Có một vết máu khô trên môi nó và một vết thâm quầng dưới mắt trái.

“Sean ơi!” Nó nhìn nàng và ra hiệu chào chị. Rồi nó nhìn cô thư ký phía sau nàng. “Cô không thể nói sau lưng chị Laurel đâu cô Rockman ạ. Chị ấy là người khiếm thính.”

Laurel quay lại đúng lúc nhìn thấy cô thư ký đỏ mặt xấu hổ. “Ôi tôi xin lỗi cô Evans. Tôi không nhận ra... Tôi chỉ nói tôi sẽ cho ông Henry biết cô đã tới.”

Sau từ “cô Evans”, Laurel không thể nói thêm từ nào. Nàng nhìn Sean sững sốt.

Nó nhún vai cười toe toét. *Xin lỗi chị*, nó ra hiệu.

Em nên nói xin lỗi, nàng ra hiệu lại, không chắc nó sẽ hiểu nhưng nàng không thể ngăn mình nói gì đó.

Nàng cũng không thể ngăn mình nhào người sang, chạm vào phần da sưng phồng dưới mắt nó. “Đau không?”

“Không ạ.” Nhưng nó nhăn mặt.

Nàng ngồi lọt vào chiếc ghế cạnh nó. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cổ nó nhô lên hạ xuống, Sean nắm chặt tay nắm xuống ghế, nhưng nó ngồi im lặng. Nàng nhướn lông mày lên nhìn nó.

Sean ngồi thẳng lên. “Cái bọn ngớ ngẩn này, chúng nó đang trêu một đứa nhỏ, Darren, nó bị bệnh đao. Bọn nó chơi ác lắm chị Laurel ạ, em bảo bọn nó dừng lại. Thế là một đứa bảo em cút ngay rồi đẩy Darren ngã, nên em xông vào đẩy nó.” Sean lại nhún vai. “Em vật một đứa xuống đất và kẹp mũi một đứa khác rồi chúng nó ghì em vào tường. Ba đánh một thật không công bằng.”

Laurel nuốt mạnh, *ôi, cậu bé.*

Nàng phải xử lý chuyện này sao đây? Mọi thứ trong người nàng đều gào lên rằng Sean đã làm đúng - đặc biệt khi nàng biết nó hành động vì cái gì - nhưng đánh nhau là sai. Sean là đối tượng đang phải cải thiện điểm số, cần kết thân bạn bè, hòa nhập với ngôi trường mới, và đánh nhau không giúp thực hiện bất kỳ mục tiêu nào trong số đó cả.

Ý định gây gổ nhau không nên xử lý bằng nắm đấm. Nhưng làm sao nàng có thể thuyết phục nó rằng đứng lên vì ai đó không tự bảo vệ được là điều không tốt?

Nàng tìm lời thoái thác. “Thế, sao em lại gọi chị mà không gọi anh trai? Và tại sao họ lại nghĩ chị là người họ Evans?”

Sean bẽn lẽn, hai má ửng hồng. “Em biết anh Russ thế nào chẳng đi mây về gió. Em thấy đúng hơn là anh ấy đang mù tít ở nhà. Nên em bảo họ là chị và anh Russ cưới nhau rồi. Em biết chị sẽ đến.”

Cái môi dính máu của nó chìa ra cười toe toét, tất nhiên vui mừng vì nó đã đúng. Rồi đôi mắt nó liếc xéo sang trái. “Ta có thể vào rồi.”

Nó đứng lên trong khi Laurel cố gắng không quá sung sướng vì nó đã quay đầu về phía nàng khi gặp rắc rối. Nàng đặt tay lên lưng Sean và đẩy nó về phía trước, mặc dù nó cao hơn nàng tới hơn ba inch. Có thể đây là lần đầu tiên nàng thật sự hiểu Russ ở thế ít ý nghĩa với em trai mình đến vậy. Thời

gian chưa đủ để giữa hai anh em hình thành mối quan hệ cha mẹ và con cái như trước cái chết của cha mẹ họ, mà Sean vẫn còn quá nhỏ nên chưa tự quyết định được mọi thứ.

Dứt khoát phải có sự chỉ dẫn, và cũng phải có nguyên tắc, nhưng Sean không tôn trọng uy quyền của Russ.

Nếu Russ cảm thấy không đủ tư cách để xử lý Sean, thì Laurel thấy mình chỉ như đứa trẻ đang tập đi ngồi trước tay lái chiếc xe hơi SUV.

Ông hiệu trưởng tầm bốn mươi tuổi, gọn người và rất ngăn nắp, đeo một chiếc cà vạt hình hoa. Ông ta mỉm cười và đưa tay ra. “Cảm ơn vì đã tới ngay, thưa cô Evans. Tôi là Henry, hiệu trưởng.”

Trong khi cô Evans phải đeo cái danh nghĩa tốt đẹp đáng nguyên rủa đó, vì nàng bắt tay ông hiệu trưởng nên không được lộ ra sai sót nào.

Chỉ hơi sơ suất là nàng cứ liếc nhìn Sean.

Không. Làm ơn?

Nàng bắt đầu hồi tiếc vì nó đúng là một học trò học ngôn ngữ ký hiệu rất nhanh. Được rồi, không sao mà. Nàng cũng ân hận vì mình là một người cực kỳ dễ thuyết phục đến thế.

Ông hiệu trưởng đang nhìn sát vào họ. Nàng cố mỉm cười. “Tôi xin lỗi, ông Henry ạ, vì Sean cứ ngắt lời. Bây giờ tôi hiểu là Sean vì trường hợp cần thiết đã bảo vệ một học sinh đặc biệt bị ba học sinh khác tấn công.”

Mắt ông Henry mở to. Ông ta nhìn Sean thật lâu. Nó đang ngồi thông xuống ghế, tay gõ nhịp trên đầu gối. “Đó không phải điều Sean nói với tôi.”

Laurel rùng mình lo lắng, nhưng vẫn giữ vững lập trường. Nếu Sean đã kể cho nàng nghe mọi chuyện thì nàng tin nó. “Nó nói gì với ông?”

“Không gì cả, vấn đề thực ra là thế. Nó từ chối kể lại chuyện đó.”

Nàng tự tin trở lại. Sean giống Russ ở mặt đó. Nó không thích mọi người chú ý vào chiến công của mình. “À, nó bảo tôi rằng ba cậu bé đã bắt nạt một học sinh bị bệnh đao. Tên cậu ấy là gì hả Sean?”

Sean đưa tay ra hiệu đánh vần Darren với nàng, vẫn không nhìn ông hiệu trưởng.

“Tên học sinh đó là Darren, và khi những học sinh kia đánh nó, Sean đã can thiệp. Tôi biết đánh nhau trong bất kỳ trường hợp nào đều thích hợp với trường học, và tôi chắc chắn anh trai Sean cũng sẽ đồng ý Sean phải chịu phạt. Nhưng xem xét thấy nó không chủ mưu tấn công, và nó đứng ra bảo vệ một học sinh khác, tôi nghĩ cũng nên cân nhắc lại.”

Ông Henry ngả lưng ra sau ghế, mở một chiếc nắp bút để vu vơ trên máy vi tính. “Tôi nghĩ có thể tôi cần gọi Darren lên văn phòng hỏi xem cậu ta nhớ chuyện gì xảy ra không. Tôi rất muốn tin Sean, tôi biết ba cậu học sinh có liên quan kia không phải là những thiên thần luôn đạt điểm tám, nhưng ở đây Sean cũng không lạ lẫm gì vì chuyên gây rắc rối. Phải không Sean?”

Sean chỉ nhún vai.

“Bỏ học, nói tục, điểm kém... Vậy nên tôi có nghi ngờ em cũng có lý.”

Sean bướng bỉnh nhìn ông hiệu trưởng. “Thế thì đừng tin. Em không quan tâm.”

“Sean!” Laurel chạm vào tay nó, vẻ khiếp sợ.

Nhưng Sean lại chỉ nhún vai. “Cảm ơn vì chị đã cố gắng chị Laurel ạ. Nhưng thầy ấy không bao giờ tin chị đâu. Thầy ấy nghĩ sẵn trong đầu sự việc xảy ra thế nào trước khi em bước vào cửa cơ.”

Trong khi Laurel nghĩ có thể nó nói đúng. Công bằng mà nói nàng thấy rõ quan điểm của ông hiệu trưởng. Sean không phải là một học sinh gương mẫu theo bất kỳ quy định nào. Đúng là nó đang tiến bộ, nhưng nó đã có cả một năm toàn điểm xấu và đạo đức cũng không tốt.

“Nghe này, tôi nói tôi sẽ nói chuyện với Darren. Tôi đã ra lệnh đuổi ba học sinh kia hai ngày, và tôi định làm thế với Sean. Nếu chuyện Darren nói khớp với Sean, tôi sẽ chỉ áp dụng hình phạt tại trường thôi.”

“Em về nhà được chưa ạ?” Sean hỏi.

“Khi nào anh cậu tới đây.” ông Henry nói.

Đến đây, Sean ngồi thẳng dậy.

“Sao thầy gọi cho anh ấy?”

Laurel cũng rùng mình khi nghe ông hiệu trưởng nói thế. Vậy là nàng phải ngồi đây đóng vai vợ anh.

“Trong mẫu giấy phép cho trường hợp khẩn cấp chỉ có tên anh ấy và tên bà cậu. Anh ta là người duy nhất gần đây có thể đưa cậu khỏi trường.” Ông Henry quay sang Laurel. “Tôi xin lỗi, nhưng không thể để cô đưa Sean đi được vì anh Evans chưa đăng ký quyền đó cho cô.”

“Không sao, tôi hiểu mà.”

Ông Henry và Sean đều nhìn phía sau nàng, ông ta nhòe cười, còn Sean rầu rĩ hơn, gương mặt in dấu sự sợ hãi. Laurel hít sâu, quay ra, thấy Russ bước vào văn phòng. Đôi vai anh căng lên và tay anh đang cầm chìa khóa xe.

Nhưng anh đứng sững khi thấy Laurel. “Laurel, em làm gì ở đây?”

Đó có vẻ như vấn đề thời sự nóng hổi.

Sự chú ý của Russ chuyển sang ông Henry, rồi Laurel quay ra và đọc được phần sau câu nói của ông ta.

“... nghĩ là không thể liên lạc được với anh, nên cậu ta bảo chúng tôi gọi cho vợ anh.”

Russ nheo mắt lại. Anh cẩn thận nhìn giữa Sean và nàng. Rồi anh ngồi xuống bên phải nàng, và Laurel thậm chí không cố gắng đọc những lời trên môi anh nữa. Nàng không chắc nàng có muốn biết anh đang nói gì không.

Thay vào đó, nàng vỗ nhẹ tay Sean và mỉm cười an ủi. Nó quay lại khẽ nhếch mép lên. Rồi ngón tay nó ra hiệu đánh vần chữ *đánh đòn* về phía tay anh trai và búng ngón cái về phía ông Henry.

Dừng lại, nàng quở trách nó.

Nhưng rõ ràng nó không tôn trọng uy quyền của nàng cũng như với Russ vì nó chỉ nhe răng ra cười.

Laurel quay lại nhìn ông Henry đang nói.

“Ngay khi tôi nói chuyện với học sinh khác, tôi sẽ liên lạc với anh và cho anh biết quyết định của chúng tôi.”

Ông hiệu trưởng đứng dậy và Russ cũng thế. Họ bắt tay rồi Russ vỗ vào tay nàng. “Ta đi thôi.”

Ông Henry nói: “À, tiện thể anh có mặt ở đây, anh có muốn thêm tên vợ vào mẫu đăng ký quyền bảo hộ không?”

Anh lắc đầu. “Không.”

Câu trả lời ngắn như cái chớp mắt của ông Henry.

Laurel không hy vọng Russ nói gì khác hơn là không, vì nàng không phải vợ anh và không bao giờ là vợ anh, nhưng chẳng biết vì lý do nào nghe đó lời tuyên bố thẳng thắn đó nàng vẫn thấy đau lòng. Sau khi nói lời tạm biệt nhanh chóng, Russ đưa hai chị em khỏi văn phòng và sải chân tới bãi đỗ xe.

Sean bước đi chậm chạp, kéo kéo cái áo khoác, lê bước chân ra cửa giống như nó biết nó ở đây vì cái chân vậy. Laurel cũng thế. Nhìn Russ cực kỳ giận dữ.

“Vào xe đi,” anh bảo Sean khi tới bãi đỗ xe.

“Tại sao?”

“Vì anh bảo thế!”

Sean bắt lấy chìa khóa Russ ném cho và bước thình thịch.

“Russ, bình tĩnh đã,” Laurel bắt đầu, nàng nghĩ anh đang xô toẹt vào tất cả những tiến bộ Sean đã đạt được trong mấy tuần qua.

“Anh không muốn bình tĩnh! Và anh muốn em đừng chiều chuộng nó nữa.”

Laurel quá choáng váng, nàng không thể nghĩ ra điều gì để nói nữa.

“Anh biết rõ vì sao Sean gọi em. Nó biết em sẽ tin tất cả những chuyện nhằm nhí nó nói với em và nó sẽ được đi mà không phải chịu hình phạt nào. Nó biết nó có thể chơi em.”

Cơn giận dữ tràn qua người nàng - không nóng, mà cay đắng và buốt lạnh như băng, giống như cơn gió cuốn tuyết trên mặt đường quanh chân họ. “Em không phải là con ngốc anh ạ. Em biết khi nào người ta nói thật và khi nào người ta nói dối. Sean cần anh hơn là sự giận dữ và những hình phạt. Nó cần anh hiểu nó.”

“Hiểu cái gì?” Russ khua tay trong không trung. “Anh cần hiểu nó là tên du côn ích kỷ say sưa phá hoại đời nó hả?”

“Không!” Chúa ơi, Russ nhất quyết không thay đổi thái độ, anh không thể nhìn thấy điều gì gây ra mọi chuyện này. “Nó muốn anh hiểu rằng nó ghét trường học này, nó không có bạn, và nó muốn trở lại Lakewood.”

“Anh hiểu, nhưng anh không thể làm thế. Nó phải làm quen. Nó cần cố gắng.” Russ đưa tay lên trán.

Laurel cầm tay anh, nàng có thể cảm thấy anh đang rất căng thẳng, nàng cố gắng không buồn vì anh không ôm nàng.

“Nó có thể trở lại trường cũ. Nếu anh lấy địa chỉ của em làm địa chỉ thường trú, nó có thể trở lại Emerson.” Nàng biết nếu Russ còn chưa hiểu ra rằng

khi Sean mất cha mẹ cũng là lúc nó mất luôn cả nhà và bạn bè, thì hai anh em sẽ vẫn ở vào thế bế tắc không lối thoát.

“Bây giờ thì không vấn đề gì - chỉ hơi ê mông vì anh phải đưa nó đi học hằng ngày. Nhưng đó chỉ là giải pháp tạm thời. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình không gặp nhau nữa hả Laurel? Nó vẫn còn học bốn năm rưỡi nữa, nên nó phải làm quen với trường nó học thôi.”

Russ có thể nói chuyện đó rất ngẫu nhiên, cứ như là kết luận tất yếu rằng mối quan hệ của họ sẽ không có tương lai, rằng chỉ có sự bất tiện làm ảnh hưởng tới anh thôi. Lời anh nói xé Laurel thành từng mảnh nhỏ, rắc vung vãi dọc bãi đỗ xe.

Chắc nàng vừa kêu lên phải đau khổ lắm, vì đột nhiên mặt anh có vẻ hối lỗi. “Anh xin lỗi, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.”

“Không, em nghĩ mọi chuyện sẽ xảy ra đúng như anh dự định.” Nàng rút tay lại vén mấy sợi tóc quệt vào mắt lên. “Em hiểu lời nhắn nhủ - em không là gì với Sean cả. Em là người ngoài mà!”

Nhìn anh như vừa bị nàng giáng một cú vào trách nhiệm của anh. “Em biết không phải vậy mà. Anh yêu em.”

“Nhưng không đủ để nghĩ tình yêu này có thể tồn tại lâu dài? Không đủ để tin tưởng em trông nom Sean?”

“Chỉ là anh nghĩ thực tế...” Giọng Russ trầm xuống. Anh xoa cằm, nhìn chán nản và bướng bỉnh, nhưng vẫn rất đẹp trai.

Laurel biết nàng cần bỏ đi nếu không nàng sẽ nói ra điều gì đó thật lâm ly mà ác ý và nhỏ nhen. “Chỉ cần giúp em một việc thôi, anh nhé. Ngồi xuống nói chuyện với em trai và thực sự lắng nghe những gì nó nói. Có thể anh sẽ ngạc nhiên đấy.”

Nàng quay lại bước đi, lần tìm chìa khóa, nước mắt lưng tròng, hy vọng anh không chạy theo nhưng lại muốn anh sẽ chạy theo.

Anh không làm gì cả.

Chương 22

“Chết tiệt!” Russ kêu lên giữa bãi đỗ xe vì Laurel đã bỏ đi. Anh không định để mọi chuyện xảy ra thế này.

Anh không bao giờ có ý nói tách rời Laurel khỏi công cuộc dạy dỗ Sean thất bại của mình. Anh biết nàng chỉ cố gắng giúp anh, nhưng điều đó làm anh cảm thấy mình thật không xứng đáng vì anh không thể xử lý một đứa trẻ mười ba tuổi.

Và khi anh nhận ra Sean đã chạy theo Laurel trước, thật đau lòng. Sean và Laurel có một tình bạn, có những buổi làm bài tập về nhà cùng nhau, có những bài học ngôn ngữ ký hiệu, và tệt thật, Russ cảm thấy mình bị gạt ra rìa. Tất cả những gì anh nhận được từ Sean chỉ là sự hỗn xược và cách cư xử tệt bạc.

Khi nàng gợi ý anh dùng địa chỉ nhà nàng để đăng ký cho Sean học lại trường cũ, Russ phát hoảng. Yêu cầu anh lại có thể sống ở Edgewater thật nực cười, nhưng đề nghị đó cũng làm anh thấy cảm giác kết hôn với Laurel như thế nào.

Giống như bị kìm kẹp. Sống dựa vào tiền của vợ.

Laurel có thể bật ngón tay tanh tách và cho Sean đủ thứ nó muốn, còn Russ thì không. Anh không thể cho nó bạn bè hay tới trường học nó muốn, anh không thể mang cha mẹ lại cho nó, và thậm chí anh không thể cho nó tình yêu thương triền miên đã nảy nở rất tự nhiên giữa Laurel và nó.

Bất cứ khi nào Russ cố gắng tỏ ra quan tâm đến Sean, nó đều cự tuyệt.

Russ giật mạnh cửa xe ra và thấy Sean đã khởi động xe. Anh gần như muốn phá tan cái điểm đỗ xe khi Sean nhìn anh buộc tệt.

“Anh vừa làm chị Laurel khóc.”

“Anh không làm.” ít nhất anh không nghĩ là tại mình. Nàng thất vọng, nhưng lúc này nàng không khóc.

“Nhìn đi, anh có thể quát mắng em, phạt em, anh làm gì cũng được. Nhưng không được làm thế với chị Laurel. Em gọi chị ấy đến. Đây là lỗi của em.”

“Quan hệ giữa anh và Laurel không phải việc của em.” Russ ra khỏi xe, tự hỏi không biết anh có thể quay ngược thời gian và bắt đầu lại ngày hôm nay đã sắp hết không. Công việc cuốn anh đi - họ đã giải quyết hàng nửa tá vụ việc mà không xúc tiến gì mấy - và bây giờ anh lại làm Laurel đau lòng khi cố gắng kiểm soát cậu em trai không thành công.

Sean không nói gì suốt năm phút trên đường về nhà. Nó cũng chẳng thèm nhìn Russ khi bước vào bếp mở tủ lạnh.

Russ thấy sự im lặng của Sean làm anh cáu tiết cực độ. Ít nhất nó cũng phải ra vẻ hối lỗi chứ?

“Rồi, thật ra ở trường đã xảy ra chuyện gì?”

“Thầy Henry nói với anh rồi còn gì.”

“Ông ta không tin em nói thật.”

“Thế thì sao nào? Nếu em nói cho anh thì anh sẽ tin em à?” Sean đứng lên, nó chỉ lấy một cốc sô cô la cho nó. “Chẳng giống anh nghe em nói, hay nói chuyện với em gì cả.”

Nó đang muốn ám chỉ cái chết tiệt gì vậy? “Anh đang nói chuyện với em.”

“Không phải thế! Anh sẽ không để em nói về chị Laurel, anh sẽ không nghe em khi em nói em ghét đi học, và tệ nhất là, anh hành động như thể bố mẹ chưa bao giờ tồn tại!”

Oa. Thế là hết. “Không đúng.”

“Đúng vậy còn gì. Lần cuối cùng em và anh nói chuyện về bố mẹ là khi nào? Giống như anh là tất cả, lúc nào em cũng phải làm theo, ‘Chúng ta

phải tiến lên phía trước, không được sa lầy vào quá khứ.’Ồ, anh tự ép mình đi! Em nhớ mẹ.” Giọng Sean gãy nát ở cuối câu, nó tì cầm xuống ngực.

Russ đi tới gần nó lúc nào không biết. “Anh xin lỗi, Sean, anh xin lỗi.” Anh ôm lấy đứa em trai và kéo nó vào lòng. “Anh biết em nhớ mẹ... Chúa ơi, anh cũng thế. Anh biết mọi chuyện với em thật khó khăn - lúc nào cũng bị anh áp đặt - nhưng anh chỉ muốn đảm bảo tất cả mọi thứ đều ổn thôi. Mình sẽ ổn thôi.”

Tiếng nước nở của Sean im bặt khi nó cố kìm lại, Russ cầu mong anh có thể mang nỗi đau đó đi xa. “Anh không giỏi nói chuyện lắm.”

“Không, khi thật,” Sean nói, ngồi lên và quệt nước mắt.

Russ nghĩ anh đáng bị như vậy, nhưng vẫn đau khổ. “Em hãy chia sẻ với anh. Anh không biết anh đang làm gì ở đây... Anh chỉ đang cố gắng cảm thấy cách làm của mình sáng suốt. Thậm chí anh không nhận ra là anh không còn nói chuyện về bố mẹ. Anh đoán đó là cách anh phản ứng khi mất bố mẹ.”

“À, em ghét thế lắm.” Sean xì mũi, rồi nó lôi một mẫu sô cô la hình lá khỏi cốc lên liếm. “Em không thích anh bán nhà mà chẳng nói gì với em. Sao anh làm thế?”

Vì anh không muốn dính dáng gì đến nó nữa. Ngôi nhà hay những cảm xúc nó gợi ra. “Lúc đó, trách nhiệm của anh quá nặng nề, tài chính cạn kiệt, và anh nghĩ có thể em cần một khởi đầu mới.”

“Lẽ ra anh phải hỏi em. Em không còn nhỏ nữa, và một nửa ngôi nhà là của em.”

Lần đầu tiên, Russ thấy tình huống từ góc nhìn của Sean. Không chỉ mất cha mẹ, nó mất mọi thứ mà nó đã có từ khi sinh ra. Ngôi nhà, hàng xóm, trường học. Trong khi Russ không thể đối mặt với nỗi đau, anh đã mang đi một thứ có thể giúp Sean vượt qua - sự ổn định.

“Có thể em nói đúng.”

“Ô, lần đầu tiên đấy. Anh nghĩ có thể em đúng.”

“Anh đã sai Sean ạ.”

Sean cười rung lên. “Anh đừng trẻ con như thế.”

“Nhưng ta ở cùng nhau, được rồi, anh không thể giúp em sửa lỗi nếu anh không biết em làm sai điều gì.” Russ chờ đợi, hy vọng Sean sẽ tin anh, hy vọng từ bây giờ quan hệ giữa hai anh em sẽ tốt hơn.

“Thầy Henry... thầy ấy nói đúng. Em chỉ cướp vũ khí đưa cho đứa nhỏ đang bị bắt nạt.”

Russ biết lần này nên tin Sean, nên anh gật đầu. “Được rồi.”

“Và trong khi anh đang học cách nói chuyện với em, có khi anh nên đi xin lỗi chị Laurel đi. Em có thể sang cái nhà bên toàn bím Diaper World kia cũng được.” Sean với tay vào ngăn kéo lấy cái thìa ngoáy cốc nước lên thích thú thưởng thức.

Hình như một ngày nặng nề chẳng làm vơi hứng thú ăn uống của nó. “Trên đường anh có thể mua hoa hay quà đến.”

“Cảm ơn vì lời khuyên,” Russ nhả nhở nói.

Sean cười toét miệng. “Thêm một lời khuyên nữa - anh nên cưới chị ấy.”

“Ôi, thật là, em là thần Tình ái à? Tại sao?”

“Vì chị ấy thông minh, ngọt ngào, chị ấy thật xinh đẹp. Và chị ấy là người duy nhất sẽ sẵn lòng tha thứ cho anh.”

Russ bật cười. Khi thật, anh nghĩ có thể Sean cũng có quyền trong chuyện này. “Em biết không, năm anh mười bảy tuổi và mẹ nói mẹ có bầu, anh rất xấu hổ. Ý anh là, sao nhỉ, phải nói với mọi người là mẹ mình đã có bầu à?”

Nhưng sau đó mẹ nói với anh là mười lăm năm nữa bố mẹ sẽ vẫn cố gắng có một em bé nữa vì bố mẹ rất yêu anh.”

“Thật khó tin.” Sean liếm sạch cái thìa và nhe răng cười.

Russ dựa người vào tủ lạnh, nói nhẹ nhàng. “VẬY nên sau đó anh vẫn vui vì mẹ rất hạnh phúc. Rồi khi em sinh ra, họ để anh trong phòng trông mẹ, và mẹ khóc. Anh nghĩ, ‘Khi thật, không nghi ngờ gì nữa. Đó là đứa trẻ xấu nhất mà mình từng thấy’.”

Sean khịt mũi.

“Ý anh là nhìn cả người em toàn màu xanh đỏ, và em bị quấn chặt trong cái tã trắng bẩn như lớp bơ quanh bánh rán ấy.”

“Kinh quá.”

“Mắt em ầng ậc nước, trên đầu có cái vết là lạ này. Nhưng mẹ đang khóc, vì mẹ hạnh phúc. Vì mẹ đã nhận được đúng thứ mẹ muốn - một đứa con trai nữa.” Russ nhìn đứa em trai bé bỏng nay đã sắp trưởng thành và mỉm cười. “Một lúc sau thì em hết xấu.”

Sean đập vào tay anh. “Tệ quá, em không thể giống như anh nói được.”

Và Russ biết hai anh em đã ổn. Họ sẽ vượt qua chuyện này. Anh đẩy cánh cửa tủ lạnh lại và đi ra phòng khách.

“Anh đi đâu thế?”

“Anh lên gác tìm vài cái hộp. Anh thấy thích xem bộ ảnh của mẹ. Muốn đi cùng anh không?”

“Ừ.”

Jerry lăn tròn và cố hít thở. Anh ta bắt đầu nghĩ anh ta đã không còn sung sức trong chuyện ấy nữa rồi. Catherine đang giết anh ta.

Rồi những ngón tay của cô ta bắt đầu mơn trớn... Anh ta chộp lấy bàn tay cô để Cat không thất vọng.

“Chưa. Cho tôi năm phút.” Tệ thật, cô ta tham lam vô độ. Anh thích cô nàng ở điểm đó. Với Pam, tất cả như hoạt động chính trị. Cô ấy dùng tình dục để kiểm soát anh và luôn muốn theo ý mình.

Catherine chỉ ham muốn anh. Tùy từng lúc. Họ gặp nhau, và ba mươi giây sau đã cởi hết quần áo. Anh không thể hiểu được, nhưng anh chắc chắn ở địa ngục cũng không phải tranh cãi về điều này.

Cat gặm vai anh ta. “Ba lần. Đó là tất cả những gì tôi làm cho anh.”

“Được rồi.” Anh ta thở dài nhạo báng và gạt mạnh cô ta ra phía sau. Cat có thân hình tuyệt vời, mặc dù trên da cô ta có những hình kỳ bí chết tiệt. Đó lại là một thứ nữa anh không hiểu - những hình xăm hằn sâu trên da thịt - nhưng anh phải thừa nhận, quét lưỡi trên năm hình xăm của cô nàng lúc nào cũng tạo cảm giác mạnh.

Và thật sự khi cô ta đứng đó trần truồng, nhợt nhạt và cao lớn, những hình xăm che hết phần da mịn màng. Những ngày gần đây, cô nàng bỏ hết dây đeo trên mặt ra - thật tốt - nhưng cô ta lại đi nhuộm tóc đen hết, anh biết đó không phải là màu tóc tự nhiên của cô nàng.

Bầu ngực Cat vừa lăn dọc ngực anh, và chân cô thả mạnh trên chân anh, anh thấy rõ hơi nóng ẩm ướt. Ánh đèn trải qua phòng ngủ của cô một luồng sáng ấm áp, một điệu nhạc quyến rũ, buồn buồn trên máy thu phát.

Anh trở nên hoàn toàn mất kiểm soát trước sự tấn công dữ dội đó.

Jerry là kiểu người hay nói đùa, nhưng không hằn thề. Mặt Catherine có vẻ đã kiệt sức vì hầu hết thời gian cứ mắc kẹt trong mớ chuyện nhảm nhí này. Anh ta không hiểu tại sao cô nàng lại cần phải tạo một khuôn mặt cực kỳ tươi tốt rồi lại phá hoại nó bằng bao nhiêu đồ trang sức.

Cat ép cái đó của anh chặt hơn cần thiết để quay người anh lại.

“Này, nhìn đi, cứng, dễ lắm.”

Catherine bật cười và nới lỏng tay ra, mặc dù một giây sau lại cảm dỗ nhằm vào đúng điểm yếu của Jerry. Nhìn vụng về này. Lão già. Nhưng rồi cô ta nhận ra nếu hỏi xem anh ta cảm thấy thế nào, thành thật, thì cô ta có thể lắng nghe mà không khó chịu.

Và dù anh ta nghĩ thế nào về nghệ thuật trên thân thể cô ta thì vẫn chẳng có gì ảnh hưởng đến sức hấp dẫn của anh với cô ta cả. “Anh không thích mấy hình xăm của tôi à?”

“Chỉ những lỗ trên mặt thôi. Như mất trí. Tôi không ngại những vết xăm lông mày hay lỗ trên mũi, nhưng những vết trên môi thì như đuổi tôi đi ấy. Tôi nghĩ có những vết đó cô vẫn xinh, nhưng đúng là khó nói quá.”

Catherine vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn thứ cô ta nhìn thấy trong mắt anh, nhưng Chúa ơi, anh ta làm cô bật cười. Ở đây không có diễn viên bi kịch, đó là kiểu ưa thích của cô. Cô không bao giờ có bình luận nào cho Jerry cả.

Cô cũng sẽ không tháo vòng ở môi ra chỉ vì anh ta thích thế, nhưng cô muốn chòng ghẹo anh ta một chút. Không có động lực nào thật sự ghê gớm đằng sau tạo nên những hình xăm và lỗ khuyên - chỉ là có một lần từng bắt đầu, thì cô sẽ tiếp tục. Mới đầu chỉ là trò vui, một cách để nổi bật trong đám đông, và sự chú ý mọi người dành cho cô thật buồn cười nhưng sau đó cô bắt đầu nghĩ rằng cô đã hơi già để chơi mấy thứ này rồi. Nếu là hai mươi tư tuổi thì tuyệt lắm, nhưng quý tha ma bắt, cô gần ba mươi rồi.

Mà cô đã chơi mấy thứ này quá lâu, bây giờ cô còn không biết chắc nhìn mình sẽ thế nào nếu không có mấy lỗ khuyên ấy. Có thể đầu cô sẽ cảm giác nhẹ nhõm hơn.

“Ta thử làm thế này xem... Với mỗi cái vòng tôi tháo khỏi mặt, tôi sẽ đeo vào một chỗ khác.”

“Cô có thể tháo ra ư? Thế chẳng phải cô sẽ có lỗ ở khắp người sao?” Jerry búng nhẹ ngón tay vào ba cái vòng trên môi cô nàng.

“Những cái lỗ sẽ liền lại ngay thôi, giống như tôi chưa bao giờ có.”

“Mà cô còn chỗ nào khác để đeo nữa? Ý tôi là, cưng à, cô có lỗ khắp người à?”

“Không phải khắp người.” Cat liếm tai anh ta và thì thầm đề nghị một chỗ thay thế.

Jerry rên lên. “Khỉ thật. Được sao?”

“Ồ, được chứ.” Nghĩ tới chỗ đó thôi cô nàng đã nóng cả người lên, cô ta nghĩ đến cảnh lưỡi của anh khẽ lao qua cái vòng vàng ở điểm đặc biệt ấy.

“Cô biết không, Catherine, tôi bắt đầu thật sự thích cô rồi đấy.”

Jerry đè cô nàng ra, cô rên lên trong hơi thở. “Anh cũng không tệ lắm.”

Chương 23

Jill nên biết. Có thể cô ta luôn biết.

Đàn ông như Pete Trevor không thích phụ nữ như cô. Những cô gái bình thường có một tương lai sán lạn hay có cả hai, nhưng xét tổng thể thì bọn họ chẳng có ảnh hưởng gì đặc biệt. Những cô em đó không có lợi thế về sắc đẹp hay tiền bạc hoặc trí thông minh tuyệt đỉnh để mở đường vào thế giới giàu sang của anh ta.

Những cô gái bình thường, cao thượng, xứng đáng với hẳn thì lại chẳng bao giờ được người tốt để ý.

Pete là một trong số đó, và Jill không bao giờ tin được cô ta lại có được anh.

Hắn là không rồi.

Cô ta không biết chắc điều gì làm cô ta bắt đầu theo dõi hẳn. Có thể là do hẳn cứ thoắt ẩn thoắt hiện, hay hẳn quá bí ẩn trên máy tính, hay thực tế là có vẻ hẳn chẳng có đồ đạc gì thậm chí cả chiếc khăn tắm hay bất kỳ thứ gì khi chuyển tới ở cùng cô ta. Pete luôn có lý do biện hộ cho tất cả những thứ đó, những lý do luôn làm người ta động lòng, nhưng đâu đó trong suy nghĩ của Jill bắt đầu xuất hiện những hoài nghi, có thể như vậy lắm.

Pete Trevor có thể không yêu cô.

Vậy nên cô bắt đầu theo dõi hẳn.

Jill lái xe vào bãi đỗ và dừng chiếc Chevy Cavalier lại. Cô liếc mắt sang chiếc va li trên ghế bên và cố gắng không rơi lệ.

Lần đầu tiên cô phát hiện ra Pete không phải là một cố vấn máy tính như anh ta đã nói, mà là làm việc trong một cửa hàng bán kẹo, cô đã rất bối rối,

nhưng cô nghĩ ngay rằng chắc hẳn phải có nhiều nghề lắm. Chắc hẳn phải xấu hổ lắm nếu nói cho cô biết nơi hẳn làm việc để chấm dứt việc gặp gỡ.

Nhưng rồi một đêm cô cố gắng vào xem trộm hộp thư của hẳn sau khi hẳn đã ngủ say và thấy một vài email của người phụ nữ tên là Laurel, nài nỉ xin gặp hẳn. Họ đã bàn tới một mối quan hệ, mối quan hệ mà rõ ràng hẳn đã chủ động kết thúc, vì cô kia hỏi có phải cô ta làm hẳn khó chịu không, có phải có chuyện gì không ổn không, rồi hỏi khi nào hai người có thể gặp nhau.

Jill có thể đã tin đó là bạn gái trước của hẳn trừ khi hẳn không giữ lại các email, và lại cái giọng điệu đó, nửa như nài nỉ nửa như van xin, nhắc nhở cô cẩn thận nếu không sẽ xấu hổ và nhục nhã lắm. Và buộc cô lại phải theo dõi hẳn, lần này thì cô phát hiện ra rất nhiều đêm hẳn đi vào cổng sau của ngôi nhà to lớn trên bên Edgewater. Jill đã tìm thấy hồ sơ công cộng của ngôi nhà đó, nó thuộc về một phụ nữ tên là Laurel.

Một mặt cô muốn đợi hẳn đi làm về và đối chất với hẳn tất cả những gì cô biết. Mặt khác mạnh mẽ hơn, là cô sẽ phải quên đi tất cả, phải hiểu rõ đây là một tai họa. Nếu cô để Pete về nhà, và hai người nói chuyện, thì thể nào một giờ sau hẳn sẽ làm những lý luận của cô xoay tròn và cô sẽ lại tin bất kỳ điều gì hẳn nói.

Không, có cách tốt hơn. Cô muốn lấy lại phẩm giá của mình. Jill nhắc cái va li lên, mở cửa xe và kéo dọc chiều dài bánh xe.

Trevor vô cùng thích thú. Laurel mua bữa trưa cho hẳn như một lời cảm ơn vì hẳn đã sửa máy vi tính cho nàng. Họ ngồi ăn bánh sandwich trong phòng sau và nói chuyện, suốt bữa ăn hẳn phải cố gắng để không cười to. Hẳn đã ăn trộm tổng cộng gần ba trăm của nàng, và nàng đang trả tiền bữa trưa cho hẳn.

Rõ là hết sức điên rồ.

Sau ca làm việc ở cửa hàng kẹo, ơn Chúa vì đó là ca cuối cùng, hắn sẽ bắt xe buýt tới Chicago, và từ đó đi miền Nam. Nếu không gặp tuyết hay sự cố gì hắn sẽ đến rất sớm.

Hắn bỏ lại mọi thứ ở nhà Jill trừ máy tính. Nhưng hắn chẳng có quần áo gì cả. Thôi cứ để Jill giữ lại. Hắn sẽ mua quần áo mới bằng năm trăm đô la mà sáng đó hắn đã ăn cắp từ thẻ tín dụng của Jill.

“Thế bạn trai mới của cô thế nào?” Hắn hỏi Laurel, vẫn tò mò, mặc dù chẳng liên quan gì.

Laurel, giả bộ một chút, đỏ mặt. “À, thật ra thì, chúng tôi vừa mới cãi nhau hôm qua. Tôi hy vọng đêm qua anh ấy sẽ làm lành. Nhưng anh ấy chẳng làm gì cả.”

Tội nghiệp. Chợt có gì đó thôi thúc Trevor rất mạnh mẽ, hắn phải ở bên an ủi nàng, nhưng hắn biết đã đến lúc phải đi. Chỉ khoảng vài ngày hay nhiều nhất là vài tuần nàng sẽ phát hiện ra hắn đã mở một tài khoản tín chấp dùng ngôi nhà của nàng làm tài sản cầm cố và rút toàn bộ số tiền ra.

“Có thể anh ta chỉ cần thời gian bình tĩnh lại. Mà tên anh ta là gì nhỉ?” Trevor nhấp một ngụm trà đá vị cây mâm xôi và nhìn vào cửa hàng phía ngoài kia. Họ để cửa mở vì đã có Catherine ở trong xử lý lượng khách hàng đông nghịt ngày thứ Bảy.

Hắn cứ nghĩ một giây nào đó hắn đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc, nhưng chắc chỉ là tưởng tượng thôi.

“Russ. Russ Evans, tất cả vấn đề có vẻ bắt nguồn từ anh ta.”

Trevor quay đầu lại nhìn Laurel. Russ Evans. Cái tên hắn đang dùng ư? Tên cảnh sát từ sở cảnh sát Cleveland sao? Sao lại có thể như thế được?

Cat gật đầu vào cửa trong khi hắn vẫn đang chờ đợi, phân tích thông tin Laurel hẹn hò với tên cảnh sát mà hắn đã đánh cắp tên của anh. “John ời, anh ra đây được không? Có người phụ nữ lạ lắm, cứ khẳng khẳng là bạn

traì cô ta làm việc ở đây. Tôi nói chỉ có anh thôi, nhưng cô ấy không chịu nghe.”

Trevor đứng dậy, nhưng chưa kịp nói gì thì Jill đã vào xuất hiện ở lối vào sau lưng Catherine.

“Anh đây rồi! Em biết là anh ở đây mà!”

Chết tiệt! Cô ta tìm ra hã rồi. Cố nuốt câu chửi thề vào trong, Trevor nhìn bộ dạng của Jill. Cô nàng thả tóc, đôi mắt và làn da như sưng lên, lúc mặc áo lại còn quên chưa đóng một cái cúc.

Nhưng thậm chí trong khi đang cố gắng nghĩ làm thế nào cô ta tìm ra hã và cô ta làm gì ở đây, hã vẫn cố gắng tìm cách thoát khỏi tai họa có thể giáng xuống đầu mình. Hã nhìn Jill lo lắng. “Jill, em yêu, có chuyện gì vậy? Sao em suy sụp thế?”

Người đàn bà lưỡng lự vô ơn ném thật lực cái va li về phía hã, tay cô đập vào Laurel trước khi hã kịp bắt lấy va li trong không trung. “Jill, cứ việc, em vừa đánh Laurel đấy. Bình tĩnh đã.”

Hã đặt cái va li lên chiếc ghế hã vừa ngồi và cố gắng không nổi cáu. Hã phải đưa Jill ra khỏi đây, xoa dịu cô ta bằng sự ân cần trù mẫn, làm tình với cô ta thật nồng thắm và không bao giờ phàn nàn về tính keo kiệt của cô ta. Còn bây giờ cô ta đang làm mọi chuyện rồi tung lên rồi.

“Laurel?” Jill quay lại nhìn Laurel, nàng vừa bị đập vào tay cô và đang đi lờ lờ ra cửa. Nhìn Jill rất giận dữ. “Cô là Laurel à?”

Trevor nheo mắt. Thế quái nào mà cô ta lại nhận ra cái tên Laurel? Thường thì hã rất thích phụ nữ ghen, nhưng lúc này thật tệ.

“Đồ hư hỏng!” Jill xô vào người Laurel. Rồi cô ta bắt đầu khóc lóc và đánh đập hã, hã cố gắng cầm lấy tay cô nàng. “Đừng động vào tôi, đồ con lừa dối trá.”

Không vấn đề gì với hắn cả, nhưng không còn kiên nhẫn với cô ta được nữa. Hắn biết càng để cô ta ở đây lâu, càng dễ bị lộ. Nhưng hắn vẫn cố giọng xoa dịu, ra vẻ như một người tình đang ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. “Mình có thể nói chuyện này ở nhà được không? Anh đang làm việc, còn em đang mất bình tĩnh. Anh cần công việc này Jill ạ, anh cần tiền.”

“Anh không phải trở lại nhà tôi làm gì. Tôi sẽ tổng cổ anh ra ngoài, trả lại chìa khóa nhà cho tôi.”

“Em yêu, em không muốn làm thế đâu. Dù chuyện này là thế nào, ta có thể xem xét lại.” Chưa bao giờ hắn thấy Jill khó chịu thế này, và cô nàng vẫn chưa biết hắn rút tiền trong thẻ tín dụng của cô ta.

Laurel đang ra khỏi phòng, nàng đá vào thanh chặn cửa trên đường ra để cánh cửa đóng lại phía sau lưng. Trevor rất vui, trong trường hợp Jill có nói điều gì thì hắn cũng không muốn Laurel biết.

Nhưng Jill đã thấy Laurel làm gì và đâm bổ ra cửa. “Đừng bỏ đi Laurel. Tôi sẽ đi, và rồi cô sẽ hoàn toàn sở hữu anh ta!”

“John?” Laurel nhìn hắn, mắt mở to.

Chết tiệt. Trevor chỉ nhún vai, giống như hắn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Jill vòng qua chỗ hắn. “John ư? Sao cô ấy lại gọi anh là John? Tên anh là Pete Trevor cơ mà, hay đó cũng là nói dối?”

Laurel cực kỳ bối rối, nàng cũng không hiểu những gì Jill nói hay cũng chẳng biết ý nghĩa của những chuyện đó. Nàng chỉ biết đứng giữa cửa, tay cầm nắm cửa giống như không biết chắc mình nên làm gì.

Chẳng có gì phải tranh cãi với Jill. Nàng chẳng được lợi lộc gì từ cô ta cả. Hắn móc tay vào túi, lấy chìa khóa ra khỏi chùm và đưa cho cô ta. Chắc

anh ta không thể cứ ở đó mà chịu đựng. “Hãy gọi cho anh nếu em nghĩ lại, Jill nhé.”

Ngày mai không phải làm việc. Nhưng điều đó không quan trọng. “Anh nghĩ em quan tâm lo lắng cho anh lắm mà, ít nhất mình cũng phải tỉnh táo mà nói chuyện chứ, nhưng anh đoán là anh sai rồi. Còn bây giờ xin em hãy về đi không thì anh phát điên lên mất.”

Hắn kéo tay cô ta ra đặt chiếc chìa khóa vào, và chưa đầy một giây, cô ta do dự, vậy là đủ biết cô nàng đã mùi lòng. Rồi cô ta giật mạnh khỏi tay hắn và chạy ra cửa về phía trước cửa hàng.

Ồn Chúa. Đúng là con điên.

Trevor vuốt tóc và cười ngượng nghịu. “Xin lỗi Laurel.”

Laurel gật đầu, cực kỳ xấu hổ vì dù sao cũng đã liên quan đến cuộc trò chuyện của họ.

“Trở lại ăn nốt bánh sandwich đi. Tôi không để ý vì sao Jill buồn đâu. Thật ra cô ấy rất dễ chịu.” Hắn nhắc cái va li khỏi ghế và ngồi xuống. “Thử đoán xem tôi bị thất thế vì lý do gì đây”

Nhìn John vẫn ngại ngùng, cử động của anh ta hơi vụng về một chút.

Ngày hôm nay với Laurel cũng không ổn lắm. Nàng cảm thấy như có ai đó nhét bông vào mũi và dùng tua vít xoáy vào bộ não nàng vậy. Đêm qua nàng không ngủ được nhiều, chờ đợi và nhìn xem chuông cửa có rung không. Nàng muốn Russ tới để họ nói chuyện với nhau. Trái tim nàng như tan vỡ vì chẳng thấy anh đâu.

Nàng không nên bỏ đi như thế.

Anh đang trong cơn khủng hoảng với em trai, và nàng lại thêm gánh nặng cho anh vì cuộc tranh cãi giữa hai người. Nàng chỉ nên về nhà và đợi tới khi anh có thời gian để bình tĩnh lại rồi mới gợi ý anh dùng địa chỉ nhà nàng làm địa chỉ thường trú cho Sean.

Nhưng nàng đã không làm thế, nàng chẳng thấy Russ í ới gì cả. Nàng chỉ muốn nằm trên giường và khóc thay vì cứ ngồi nói chuyện tào lao với John. Anh có cô bạn gái rất dữ.

Laurel lấy một mẫu rau diếp khỏi tấm bánh đưa lên miệng. “Tôi không biết anh có bạn gái.”

“Hình như tôi không có nữa rồi.”

Nàng không biết về John nhiều lắm, mà nàng vẫn làm việc với anh ta hai lần một tuần gần một tháng rồi. Trong suốt khoảng thời gian đó hình như một hay hai lần nàng có để ý anh ta có vẻ như đang sống cùng bạn gái.

Đó không phải việc của nàng.

Cũng chẳng có vấn đề gì cả. Nhưng nàng thấy John cứ cố gắng làm thân với mình và cảm thấy hẵn có gì đó giống như nịnh đầm nàng không được vô tư cho lắm. “Tại sao bạn gái anh lại hành động như thế biết tôi rồi vậy? Giống như anh đang quan hệ với tôi và phản bội cô ấy hay sao thế?”

John nhún vai. “Cô ấy rất hay ghen. Jill là một cô gái ngọt ngào vì lý do nào đó cô ấy thật sự nghi ngờ tôi. Có thể trước đó cô ấy đã theo dõi tôi và thấy tôi ở nhà cô.”

Laurel cảm thấy thật thảm hại. “Chúa ơi, John, lẽ ra anh phải nói với tôi! Tôi sẽ không để anh đến nhà nếu biết có rắc rối thế này.”

John ngả lưng ra sau ghế. “Cô không phải suy nghĩ gì cả. Jill lại đâu vào đấy thôi. Mà thôi nào, tôi cũng nên giúp một người bạn chứ, bình thường mà.”

Đúng vậy. Nhưng Laurel vẫn cảm thấy hơi áy náy. “Vậy là bây giờ cả tôi và anh đều không may mắn trong chuyện tình cảm.”

“Cô quan tâm tới anh ta lắm hả? Cái anh Russ ấy?”

Laurel chỉ gật đầu.

John ngừng lời châm điếu thuốc, và phân tích nàng. “Cô yêu anh ta, phải không? Đúng rồi, tôi có thể nhìn thấy.”

Hơi nóng bừng lên hai má nàng, Laurel càng thêm lo lắng. Đối với một đồng nghiệp câu hỏi này có vẻ riêng tư quá, như moi móc thông tin, và có gì đó trong cách John nhìn nàng làm nàng khó chịu. Cứ như anh ta biết gì đó. Cứ như anh ta không tình cờ hay vui vẻ hoặc tốt bụng như nàng vẫn nghĩ về anh ta vậy.

Nàng không nói gì cả, chỉ nhìn cuộn khói vờn quanh khuôn mặt điển trai của John, mái tóc vàng hoe cắt ngắn vừa chấm đôi mắt xanh trong vắt. Đôi mắt bí ẩn có vẻ chứa bao thăng trầm, luôn ngăn kín dù nàng cố nhìn vào.

Những lời Jill nói lại vang lên trong đầu nàng. Laurel vẫn không thể hiểu tất cả những gì cô ấy nói, vì lời cô ấy líu nhíu và đau khổ, nhưng cô ấy có nói gì đó về tên của anh ta. John, tại sao cô ấy lại gọi anh là John?

Lúc đó Laurel quá xấu hổ nên không thể nghĩ được gì. Nhưng rồi Jill nói gì? Tên anh là Pete...

Pete gì đó, Laurel nghĩ một lúc.

Bây giờ thì nàng biết. Pete Trevor. Trevor Dean.

Ôi, Chúa ơi.

Cánh tay nàng tự nhiên đẩy mạnh gói bánh sandwich lúc nào không biết, và nàng biết hẳn đã biết.

Vẻ mặt hẳn thay đổi, trở nên thích thú. “Cô nghĩ cô đã hiểu ra điều gì rồi phải không Laurel?”

“Anh là Trevor Dean.” Nàng sững sốt nói, rồi đưa tay bịt miệng lại.

Nàng không nên nói gì với hẳn. Nàng nên ra ngoài kia gọi cho Russ.

Nhưng nàng quay người đi nhìn ra phía cánh cửa đã đóng lại. Dean nhìn theo nàng.

Hắn đẩy ghế ra chặn để nàng phải vòng qua người hắn rồi mới ra được cửa.
Nàng bị hắn giữ lại.

Chương 24

Russ thấy dễ chịu vì Catherine trả lời điện thoại ở cửa hàng kẹo Sweet Stuff. Anh có thể hỏi thăm Laurel mà không trở thành tên ngốc trong mắt nàng.

“Chị Cat này, Russ đây. Hôm nay Laurel có đi làm không?” Anh đã tới nhà nàng và lảng vảng ở đó tới ba mươi phút cho tới khi ông già hàng xóm đi ngang qua và hỏi anh đang làm cái chết tiệt gì ở đó. Anh buộc phải thừa nhận anh đang đợi Laurel về.

Sau khi xem xét anh giống như thấy một tên rình mò và nhìn kỹ cái phù hiệu qua cặp kính hai tròng của mình, ông ta mới bảo anh có khi Laurel ở chỗ làm. Hầu như thứ Bảy nào nàng cũng đi làm.

Tất nhiên Russ biết rồi, và nếu hôm trước anh không quá hoảng loạn thì mọi chuyện không xảy ra với anh thế này, hôm nay anh có thể tới thẳng cửa hàng để tìm nàng. Nhưng anh rất sợ, anh có cảm giác rất kinh khủng rằng Laurel đã rời bỏ anh.

Anh đã mất rất nhiều năm tránh né các mối quan hệ và luôn phải gửi đi thông điệp tôi-chưa-sẵn-sàngcho- chuyện-này. Anh không biết chắc có phải lúc ở bãi đỗ xe nhà trường anh cảm thấy bị Laurel cho cái giày vào mặt không. Anh vẫn không chắc chắn.

Mặt khác, Sean với tất cả trí khôn của đứa bé mười ba tuổi chưa từng CÓ bạn gái, cũng đã xác nhận anh đã bị đánh gục. Điều đó làm Russ lái xe khắp thành phố như một thằng ngốc tìm Laurel để đảm bảo họ vẫn ổn. Hôm qua đúng là một cú va chạm tốc độ cao, chỉ có thế. Anh không thể bị loại khỏi đường đua được.

“Ừ, cô ấy ở đây. Cô ấy đang ăn trưa ở phía sau với John.”

“John là tay chết tiệt nào thế?” Mới qua một ngày mà nàng đã vui vẻ với John ở phòng sau ư?

“Bình tĩnh nào cậu em nóng nảy. Đó chỉ là một gã làm cùng chúng tôi thôi. Anh ta làm ở đây một tháng rồi. Tiện thể nói cho cậu nghe, anh ta có một cô bạn gái như người mất trí. Chúng tôi vừa có một vụ khủng khiếp.”

Ghen tuông phần nào dịu bớt, Russ rẽ trái, tiến thẳng tới cửa hàng. Anh định hỏi Cat mấy giờ Laurel nghỉ, nhưng anh muốn gặp nàng ngay lập tức. Đợi đến lúc nàng nghỉ phải còn mấy giờ nữa. “Chuyện gì thế?”

“Bạn gái anh ta ném cái va li vào người anh ta, tổng cô gã ra khỏi nhà, hình như cô ta nghĩ anh ta tăng tị với Laurel và lừa dối cô ta. Thật là điên.”

Cảm giác ghen tuông trở lại, hằn học và đau đớn hơn trước. Nó như mũi dao đâm vào sau đôi mắt anh và khuấy tung ruột gan anh lên. “Chị có nhớ đang nói chuyện với ai không thế? Như thế tôi đỡ sợ hơn. Sao lại có ai nghi ngờ Laurel và gã nào khác có quan hệ với nhau được?”

Cat khịt mũi. “Ô, thế này nhé. Đây là Laurel. Cô ấy không lừa dối. Nhưng tôi đoán cô gái kia nghĩ vậy vì John hôm trước John qua nhà sửa máy tính cho Laurel.”

Russ phanh xe lại ở cột đèn đỏ và nhăn mặt. “Máy vi tính của cô ấy ư?” Bản năng mách bảo anh kiểm tra bao súng ngắn. Bao súng không có ở đây nữa vì hôm nay là ngày nghỉ của anh. “Nhìn John như thế nào? Anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Khoảng ba mươi, tóc vàng, mắt xanh, mặt mày sáng sủa, một gã đẹp trai và tốt bụng. Nhưng cũng kỳ lạ... Tôi thậm chí không biết anh ta có bạn gái, rồi có một cô gái cuồng loạn gọi anh ta là Pete hay gì đó. Lạ lắm.”

Russ nhìn vào điểm giao lộ. Còn năm phút nữa là tới nơi. Anh ghì chặt tay lái và gõ nhịp mấy ngón tay trên đó, kẹp điện thoại lên vai. “Cô gái nhìn thế nào?”

Anh đợi câu trả lời của Cat, cảm thấy như phát ốm, giận dữ và hung bạo.

“Cô ta cũng bình thường thôi, thật ra thì, nhìn hơi xanh xao, tóc nâu, hơi dày, mặc quần len hay giớ. Mà sao vậy? Có gì không ổn hả Russ?”

“Gọi cho Jerry và bảo anh ta mang theo súng và phải cẩn thận. Năm phút nữa tôi sẽ tới đó.” Cột đèn chuyển sang màu xanh và anh vượt qua luôn.
“Bốn thôi.”

“Súng á? Chết tiệt, Russ! Chuyện gì thế? Cậu muốn tôi làm gì?”

“Khóa cửa trước để khách hàng không vào nữa. Chị chỉ cần cố gắng hành động như bình thường thôi.”

“Ôi Chúa ơi...”

Russ gác điện thoại nên có thể dùng cả hai tay để lái xe. Giống như làm như vậy dù sao anh cũng sẽ tới nhanh hơn.

“Nói chuyện một chút nhé Laurel. Tôi rất tò mò một vài điều, và tôi chỉ còn vài giờ trước khi rời khỏi thành phố thôi.” Dean búng điếu thuốc.

“Anh sẽ đi?” Laurel vừa khiếp sợ vừa thấy nhẹ lòng. Nàng biết nàng nên cố gắng tìm ra cách nào đó gài bẫy hắn, moi thông tin từ hắn để cảnh sát có thể lần ra hắn. Nhưng tâm trí nàng đang rối tung lên. Tất cả những gì nàng có thể nghĩ được là người đàn ông này lúc nào cũng nói dối, với tất cả mọi người, về mọi thứ. Và anh ta quá giỏi chuyện đó.

Nhưng nhìn anh ta không hề hung dữ. Russ đã từng nói với nàng anh ta chưa từng làm đau bất kỳ ai. Đúng vậy, nàng nghĩ thật sự chưa có ai từng phát hiện ra hắn cho tới lúc này. Không gì có thể làm hắn run sợ.

Hắn chỉ cười. Hắn cười hô hố. “Đừng tỏ ra hạnh phúc khi tôi bỏ đi như vậy. Tôi thích ý nghĩ cô đã từng phải lòng tôi Laurel ạ. Nhưng trước khi tôi ra khỏi cánh cửa này, hãy nói cho tôi điều này. Làm sao cô biết Trevor Dean là Russ Evans trên mạng? Hay là cô không biết?”

Laurel nuốt nước bọt, nắm chặt ống quần ka ki của mình. Nàng không biết chắc nên nói gì với hắn, nhưng nàng phải nói gì đó. Có vẻ như nói với hắn sự thật là thông minh nhất. “Mới đầu tôi không biết. Nhưng vào đêm tôi và anh hẹn gặp nhau trong quán cà phê, cảnh sát đang đợi anh.”

Hắn nhướn lông mày lên. “Thật sao? Ồ, vậy thì tôi quyết định cho cô leo cây lại là điều tốt rồi.”

“Sao anh lừa hẹn?” Điều đó có vẻ không hợp lý với nàng.

Dean gạt tàn thuốc lên giấy gói bánh rồi bắt chân chữ ngũ. “À, tôi không nên để lộ tất cả bí mật của mình, nhưng tôi thích cô Laurel ạ. Nên ta chỉ nói tôi không bao giờ muốn cô gặp Russ Evans. Cái tên đó chỉ là cách để tìm hiểu cô một chút, tìm ra một vài chi tiết, xem cô có phải là người tôi quan tâm không. Tôi quyết định chọn cô, nên tôi xin vào làm ở đây, à, đeo đuổi tình cảm với cô.”

Laurel thấy ghê tởm. Hắn làm việc với nàng, lúc nào cũng nhìn nàng. Hắn chọn nàng như một mục tiêu để đạt tới, và thậm chí khi Russ đã kể cho nàng tất cả về Trevor Dean, vẫn không có một giây nào nàng nghi ngờ John hay thật sự nghĩ có một nghệ sĩ lừa đảo nào đó đang nhắm tới nàng.

Hắn vẩy điếu thuốc vào mặt nàng. Mặt hắn như một lời khiển trách đầy nhạo báng. “Laurel Wilkins, cô gây ra cho tôi cả đống vấn đề. Cô khiến tôi phá vỡ nguyên tắc, vấy bẩn hết cỡ. Tôi phát điên lên vì cô.”

Laurel cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng chắc anh ta đã đọc được nỗi sợ của nàng.

“Ồ, đừng lo. Tôi không làm đau cô đâu. Đó không phải kiểu của tôi. Nhưng cô phải để tôi ra khỏi đây mà không được gọi cảnh sát hay cậu bạn trai nhỏ bé của cô.” Hắn dập điếu thuốc vào cốc trà đá và vò tờ giấy gói bánh thành một cục tròn.

Hắn đứng lên, ném nó vào sọt rác, tất cả đều sạch sẽ và gọn gàng, giống như một ngày bình thường.

“Nếu cô quyết định gọi cảnh sát, cũng không vấn đề gì. Tôi đã đi xa rồi. Và rồi tôi sẽ trừng phạt cô bằng cách lấy đi tất cả những gì cô có đấy Laurel ạ. Tiền mặt, quỹ tín dụng, nhà, các thẻ tín dụng, cho tới khi cô không còn gì cả. Khi đó thậm chí để trả được năm mươi đô la cho loại hình tín dụng hoàn hảo cô cũng phải mất tới mười năm.”

Tâm trí nàng đông cứng, đôi tay lạnh toát. Ý anh ta là thế. Nàng có thể thấy, bây giờ thậm chí anh ta chẳng buồn giả bộ nữa. Đôi mắt trống rỗng, ích kỷ, tàn ác. Laurel không quan tâm đến tiền bạc nhưng ngôi nhà là sợi dây kết nối cuối cùng với cha nàng. Nàng yêu ngôi nhà với tất cả trái tim và tâm hồn mình.

“Tôi sẽ không gọi cảnh sát đâu John. Trevor. Hay tên gì đó cũng được.”

“Tôi không nghĩ thế.” Dean nhặt cái va li lên lắc lắc. “Tôi đã soạn đồng quần áo này ra. Jill thật chu đáo đã mang đến cho tôi.”

Laurel chỉ nhìn hẩn khiếp sợ. “Anh thật ghê tởm.”

“Bây giờ thì đừng thối phồng lên thế. Tôi không phải tội phạm giết người, hãm hiếp hay gạ gẫm trẻ con. Tôi là một kẻ trộm - trộm cái gì? Và nếu cô nghĩ ra, nếu không có tôi, cô sẽ không bao giờ được tay bạn tình nhìn cô dịu dàng và tha thiết khi tên anh ta cất lên.” Dean lôi chìa khóa từ trong túi ra, lấy áo khoác trên móc treo cạnh tủ lạnh xuống. “Vậy là, thật ra thì cô nợ tôi cái gì đó nho nhỏ, cái đó tôi đã tự tiện nhặt lại. Cứ coi như đó là phí dịch vụ tổ chức.”

Laurel ngạc nhiên giật mình, thúc cả đầu gối vào bàn. Thậm chí nàng không để ý mình đã ngồi sát mép ghế, tránh xa hẳn.

“Làm ơn bảo Cat gửi phần lương còn lại của tôi cho Jill nhé. Có thể cô ấy mua cho mình được chút ít trí khôn.”

Có gì đó trong cách hẩn nói, rất bỉ ổi và thô bạo, quá xúc phạm người phụ nữ đã chung sống với hẩn, gạt đi nỗi sợ hãi và làm Laurel phát điên. “Anh đúng là đồ con lừa.”

Hắn nhướn mày lên. “Ôi ôi, Laurel, tôi không trông chờ điều đó ở cô.”

Nàng đứng dậy, quyết định không cần nghe chuyện này thêm nữa. Hắn có thể rời đi và nàng sẽ tới thẳng ngân hàng ngay để giữ chặt tài sản của mình. Có thể hắn không bị bắt và có thể nàng đã mất hết tiền rồi, nhưng nàng không nguyên rủa lời nào. Nàng muốn tránh xa hắn và sự nham hiểm lạnh lùng, đầy tính toán của hắn.

Cánh cửa vừa mở và Laurel nhìn thấy một bên mặt Russ khi anh thò đầu vào.

Dean thở dài. “Chết tiệt. Cô đúng là cái nhọt dưới mông, Laurel.”

Nàng đang bước qua người hắn, mãi mê đi ra. Nhanh như chớp đến nỗi nàng không kịp lường trước hay phản ứng lại, hắn túm lấy nàng và bóp chặt cổ nàng, ấn mặt nàng xuống nền nhà. Nàng giật mình hét lên, tóc rũ rượi xuống mặt che hết mắt nàng, cổ họng thắt lại, không khí bị tắc nghẽn, nỗi sợ hãi ấn những móng tay nàng cào xé lên da hắn.

Nàng có thể thấy những bàn chân đang chạy vào, giày của Russ và có thể của Cat nữa, cảm thấy một con dao sắc khứa vào cạnh sườn mình, cửa đứt lớp áo của nàng, ép nàng bước đi.

“Để anh ta đi đi, Russ,” nàng nói.

Không có tiếng nào cả, không có câu trả lời, chỉ có những chuyển động và nỗi sợ hãi, chỉ có cái gì đó Dean cầm chắc trong tay đột nhiên moi ruột nàng ra như con cá hồi nếu nàng cứ để anh ta làm thế. Nàng thậm chí không thể đứng đó nữa, sụp xuống, mắc kẹt trong im lặng, để chính bản thân mình bị trừng phạt. Nàng rất tức giận vì Dean đã theo dõi nàng, nhìn nàng, ăn cắp của nàng. Và dường như thế vẫn chưa đủ, bây giờ hắn tráo tráo làm nàng cảm thấy vô phương cứu chữa, làm nàng sợ, hắn giống như một kẻ hay bắt nạt người khác ở sân chơi công cộng.

Trước khi nàng kịp nghĩ hay gọi ai giúp mình thoát ra khỏi tình trạng này, Laurel nhớ đến lời Russ nói. Nàng bị kéo lê đau đớn trong không trung,

cánh tay uốn cong của Dean vẫn bóp chặt quanh cổ nàng. Rồi nàng đập vào chân hấn đúng lúc nàng với tay ra sau và túm được phía trước chiếc quần ka ki chặt khít của hấn. Nàng vắt kiệt từng giọt năng lượng trong người, cảm thấy hấn giật mình hoảng hốt, cảm thấy con dao khía vào da nàng, rồi tay hấn lỏng ra.

Chỉ còn một vòng cuối cùng, nàng giật mạnh hai bên tinh hoàn của hấn, nàng được thả xuống, vấp chân lao về phía trước, cố gắng thoát khỏi đường đi. Cú huých vào thắt lưng làm nàng quay cuồng, choáng váng, tối tăm mặt mày, nước mắt như nổi đầu chảy dọc người nàng. Cat đỡ lấy nàng, dùng cả hai tay đặt nàng nằm xuống cạnh ô cửa. Lo cho Russ, nhớ con dao đó, nàng quay ra hét lên, nàng kêu thất thanh, để làm Dean bối rối, và để bảo vệ Russ. Nhưng những gì nàng nhìn thấy làm nàng phải đưa tay lên che miệng.

Dean đã ngã xuống nền nhà và Russ đang đánh hấn. Russ giậm dử điên cuồng với những cú đánh táo bạo khiến bụng Laurel run lên phập phồng. Anh giáng bao nhiêu năm đấm xuống người Dean, trong khi Jerry đứng cạnh nhìn.

Laurel không dám nhìn. Kinh hoàng vì toàn bộ sự việc, nàng quay đi trong khi ruột gan rời bời và mạng sườn đau nhói.

Russ cảm thấy Jerry đang vỗ vai anh, và anh dừng lại. “Gì?”

“Hết thời gian rồi, nếu cậu không muốn tự mình thôi việc.” Jerry chặn trên bụng Dean và kẹp cả hai cổ tay hấn lại.

Russ vẫn muốn nện tên đê tiện nữa, nhưng anh biết Jerry nói đúng. Hấn đã đi quá xa, anh đấm hấn liên hồi để hấn không thể kháng cự người thi hành công vụ hay tự vệ được. Khi tên gốc ấy túm lấy Laurel, anh hoàn toàn mất bình tĩnh.

Anh chưa bao giờ cảm thấy kinh khiếp như thế, vô cùng sợ hãi, người anh đờ ra. Anh đứng đó thờ mạnh, không thể phản ứng gì cả. Chỉ tới khi Laurel

quờ tay qua người hắn, giống như anh đã dạy nàng, và hắn phải rời tay ra. Anh cũng lao tới chỗ Dean khi hắn đưa dao chọc Laurel một nhát. Rồi hắn vẫn trơ tráo gọi nàng là con bé cầm điếu trong khi bị đánh.

Russ đã mất bình tĩnh. Hoàn toàn mất kiểm soát. Bởi vì đó chính là Laurel. Hình dung một gã nào đó chạm vào người phụ nữ, nhưng nhục nhã là, chạm vào người phụ nữ của anh, người anh yêu, đã đẩy anh vào cơn thịnh nộ chưa từng thấy.

Jerry nói đúng, anh cần dừng lại.

Russ lắc cổ tay, hít một hơi thật sâu, anh hài lòng khi nhìn xuống thấy Dean bị văng một cái răng lên ngực, ngực hắn bị đánh như tử.

Rồi anh để tên dê tiện cho Jerry và quay ra với Laurel. Nàng vẫn nhắm mắt. anh dịu dàng chạm vào tay nàng. “Laurel ơi! Em ổn chứ, em yêu?”

Nàng lắc đầu, nhưng mắt vẫn mở. Nàng đang lắc đầu, anh nhận ra, khi nàng nhìn anh. “Em không nhìn thấy gì.”

“Suyt! Được rồi.” Anh vòng tay qua người nàng, kéo nàng vào lòng, hôn thật nhiều lên đầu nàng, ôm nàng chặt đến nỗi nàng không thể cử động. Nỗi sợ hãi bắt đầu dịu bớt, nhường chỗ cho sự run rẩy suốt từ ngón chân tràn lên cả người anh cho tới khi đôi tay rung bần bật sau lưng nàng.

“Chúa ơi. Đừng sợ anh như thế.” Anh biết nàng không thể nhìn thấy anh nói gì, nhưng anh không quan tâm. Anh ghì vào lưng nàng, tóc nàng, nhắm mắt lại chưa đầy một giây.

Khi mở mắt ra, Jerry đang kéo lê hắn dưới đất, đọc cho hắn nghe những quyền hắn được làm.

“Anh không có quyền làm gì tôi cả,” Dean nói.

“Câm miệng,” Russ bảo hắn. “Không ai hỏi cái quan điểm chết tiệt của mày là gì cả. Cần giúp không Anders?”

“Không.” Jerry lại thúc vào người Dean để đẩy hẳn lên trước.

Dean nằm bệt giữa cửa, Russ quay Laurel đi phía khác để nàng không phải nhìn thấy cảnh tượng nào về hẳn nữa. “Nhìn ra chỗ khác đi Cat. Mà nói chính xác thì tôi có thể làm cho cô thích đấy.”

Cat cong môi lên. “Anh chỉ cần làm cho bản thân thôi.”

Ánh mắt Dean quét qua người cô. “Đồ đồng bóng.”

“Này.” Jerry đá vào cổ tay hẳn. “Không ai được gọi người phụ nữ tôi sắp cưới là đồng bóng trừ tôi ra.”

Có phải Russ nghe nhầm không. Anh há hốc miệng nhìn Jerry. “Cười chị ấy hả? Cậu đang nói cái quỷ quái gì đấy?”

Cat khoanh tay trước ngực và nhướn mày lên nhìn Jerry.

Anh ta chỉ nhún vai. “Đây là thời điểm xúc động. Tôi nghĩ cần phải kết thúc có hậu.”

Russ đang nghĩ kết thúc phải gọi Anders là thằng ngốc vì Catherine bắt đầu cười rữ rượi. Laurel nhìn lên và cố gắng nới lỏng lưng khỏi tay anh. Russ không để nàng cựa quậy.

“Anh có gì đó không ổn chút nào.” Nhưng Cat vẫn đi tới chỗ Jerry. “Anh nói nghiêm túc chứ?”

Anders toét miệng cười, “Ổn mà, ừ. Cô nghĩ sao?”

Chị ta vặn gậy một cái vòng đeo trên môi. “Tôi đang nghĩ, có thể, ừ, đợi chút.”

“Cô có thể nghĩ sau không?” Dean hỏi, giọng nghe buồn nản. “Tôi đang bị chảy máu.”

Russ lại đập hẳn nhát nữa, còn Jerry chỉ khịt mũi. “Được rồi, đi thôi. Tôi sẽ gọi cho cô sau Cat nhé.”

Bản năng nghề nghiệp thúc giục anh đi theo Jerry, anh phải chắc chắn Dean đã vào xe mà không có rắc rối bất ngờ nào xảy ra nữa, nhưng anh lại không thể rời Laurel đi. Nàng nằm im lặng, vẫn vậy, mặt nàng như đeo mặt nạ tái mét, bàn tay lạnh toát.

Russ xoa lưng nàng, lại hôn lên đầu nàng, không biết nên để nàng lại với Cat hay đi theo Jerry.

“Ô, cậu làm sao thế? Tôi nghĩ tôi vừa đề nghị đi theo bắt giữ... anh ta sẽ gọi lại cho tôi sau, anh ta nói vậy.” Cat lắc đầu. “Hãy nói cho tôi biết tại sao tôi lại thích anh ta đi Russ. Tại sao tôi thật sự nghĩ tôi có thể yêu anh ta.”

“Cậu ấy là người tốt.” Một trong những người tốt nhất. Russ trở nên cởi mở về chuyện đó. Russ vượt mạng sườn của Laurel bỗng cảm thấy một chấm ấm lạnh trên áo nịt của nàng.

Không ngập ngừng, anh vạch áo lên và nhìn thấy làn da mịn màng của nàng bị dao đâm thủng một vết, dòng máu lờ đờ rỉ xuống cạp quần. “Quý tha ma bắt! Gọi 911 đi Cat.” Russ túm lấy gấu áo phông, ép vào da Laurel. “Sao em không nói gì cả, thỏ con?”

Những ngón tay nàng bám chặt lấy anh, rồi nàng lắc nhẹ. Đôi mắt nàng trong như pha lê, hơi thở yếu ớt. “Em không nghĩ mọi chuyện lại tệ thế. Như có con gì chích vào và bốc cháy ấy, Russ... khắp thắt lưng em.”

Mọi thứ trong người Russ cũng đau nhói và như nung, anh ghì chặt thắt lưng nàng, cảm ghét cảm giác bất lực. Anh biết anh có thể làm bất kỳ điều gì để mang nỗi đau đớn khỏi người nàng. Anh biết rằng nếu có gì xảy ra với nàng, anh sẽ không biết làm thế nào nữa.

Chương 25

Russ nguyên rủa tất cả những ô gà khi đưa Laurel từ bệnh viện về nhà. Tháng Hai ở Cleveland người ta chẳng có biện pháp phòng tránh gì mấy thứ chết tiệt này. Những đồng muối chất mặt đường để tránh đóng băng lại tạo thành những hố lớn nham nhở dọc tuyến đường. Những đội sửa chữa phải đến tháng Tư mới tới. Anh lái xe rất chậm, nhưng anh không muốn về nhà vào lúc nửa đêm, khi mà mỗi cái cau mày của Laurel đều làm ruột gan anh rối bời và ngực anh nghẹt thở.

Bác sĩ phòng cấp cứu quả quyết với anh rằng vết đâm của Laurel không sâu và chỉ cần vài mũi khâu nhỏ. Cú đánh Dean giáng vào lưng nàng cũng tạo vết thâm tím, tính khí của nàng cũng thay đổi theo, nhưng nàng đã bình phục. Một vài ngày tới nàng sẽ vẫn có cảm giác bị tra tấn liên hồi, đau đớn và khó cử động.

Mẹ Laurel đã gặp anh ở bệnh viện và giúp ích khá nhiều, bà bình tĩnh hơn Russ nghĩ. Bà bình tĩnh hơn anh nhiều trong suốt quá trình chờ đợi. Anh cố gắng yêu cầu bác sĩ cho ở cùng Laurel làm người phiên dịch nhưng nàng xua đuổi anh với ánh mắt giận dữ, giống như anh vừa nói gì sai vậy.

Nhưng nàng đồng ý để anh đưa về nhà. Russ sẽ không nhận câu trả lời không nữa. Anh sẽ luôn ở bên Laurel kể cả khi nàng đi vào buồng tắm trơn bóng cho tới khi anh chắc chắn là nàng đã hoàn toàn bình phục.

Anh bẻ lái vào chỗ để xe nhà mình, cuối cùng cũng yên tâm vì đã về tới nhà.

Laurel dựa lên cửa xe, đối diện với anh. “Sao chúng ta lại về nhà anh?”

“Không có cầu thang. Mẹ em đồng ý rồi. Bà sẽ mang một ít đồ tới cho em sau.”

Laurel muốn bảo anh nên hỏi ý kiến nàng trước, nhưng nàng mệt quá rồi. Và xấu hổ. Nàng chỉ bị một con dao đâm vào mạng sườn và nhận một cú huých khá tệ, vậy mà ở đây ai cũng coi như nàng vừa sống sót trở về sau một cuộc chiến tranh vậy. Hay giống như nàng mới năm tuổi. Nàng bối rối và hơi bực mình.

Russ yêu nàng, nàng biết. Nhưng anh đối xử với nàng không công bằng. Nàng tức điên lên khi anh cố gắng vận động các nhân viên bệnh viện phá vỡ nguyên tắc để anh được ở cùng nàng, lại dùng tật khiếm thính của nàng như một cái cớ. Nàng không thể để anh làm thế.

Nhưng bây giờ nàng quá mệt nên không thể tranh cãi chuyện đó. Quá mệt nên không thể lo lắng bất kỳ cái gì liên quan hay quan trọng đối với tương lai của mình. Nàng chỉ muốn nhắm mắt và trượt vào đồng thuốc người ta cho nàng dùng.

Nàng vẫn cố gắng nói: “Anh không cần bận tâm đến em, anh biết mà. Em ổn. Em chỉ muốn ngủ thôi.”

Russ chăm chăm nhìn nàng, môi mím chặt. “Anh không quan tâm em nghĩ em ổn thế nào. Laurel à, làm ơn hãy để anh làm thế này. Anh cần nhìn thấy em khỏe mạnh.”

Nàng muốn nói với Russ, về Dean, về hai người, về cảm giác nàng cần sự độc lập, nhưng nàng không thốt ra được lời nào. Nàng mệt quá, và nàng không muốn nói gì đó sai sót, để anh hiểu lầm nàng không muốn tình yêu của anh. Nàng hiểu tình thế của anh bây giờ, người ta cần làm gì đó khi cảm thấy đơn độc. Nếu Russ bị thương, nàng cũng muốn chăm sóc anh, dù vết thương của anh có nặng hay không.

“Đi nào, mình vào nhà thôi.”

Russ đi cạnh nàng, tay anh ôm chặt lấy nàng, hai người sát vào nhau khi anh dìu nàng đi tới cửa chính. Nàng vấp vào chân anh. Một phần cơ thể

nàng nhao về trước, vẫn trong vòng tay anh, để cho anh xử lý mọi thứ, trong khi phần còn lại muốn tự đứng thẳng lên.

Nàng không biết mình muốn thế nào hơn, hay nàng có thể được cả hai cũng không biết nữa.

Khi nàng lại vấp nữa, Russ bế nàng khỏi mặt đất và đỡ cả hai chân nàng lên. Anh đưa nàng xuống hành lang, thẳng tới phòng ngủ, nàng thậm chí không kịp có cơ hội bỏ áo khoác hay đá đôi giày ướt sũng ra khỏi chân.

“Ngồi xuống đây,” anh nói, ấn nhẹ vai nàng xuống để nàng ngồi lên giường.

Đúng là phòng ngủ của đàn ông, tấm chăn màu xanh dương nhăn nhúm trên chiếc giường chưa được dọn dẹp gọn gàng, khung cửa sổ chẳng có gì ngoài tấm rèm nhỏ màu xám đầy bụi. Nàng chưa bao giờ qua đêm ở đây. Hai người chưa từng ngủ với nhau ở đây. Chiếc giường mềm hơn tấm đệm cứng của nàng, bị lún ở giữa, chèn lên bờ tường phía cửa sổ, dài một phần ba bức tường. Căn phòng chật cứng bởi chiếc giường cũ, quần áo và một cái ghế như ở hiệu giặt là.

Bóng đèn nghiêng đi xộc xệch, giống như lúc đi ra anh đụng phải nó vậy, và không có gì treo trên tường cả, nhưng tường rất sạch.

Russ cởi áo khoác cho nàng. “Năm xuống đi, em yêu.”

Laurel muốn phản kháng lại, nàng có thể tự cởi quần áo, nhưng nàng không đủ sức. Khi nàng nằm xuống, chiếc giường như lao lên chạm vào nàng nhanh hơn nàng nghĩ, đẩy mạnh không khí ra khỏi hai lá phổi, đầu nàng hơi quay cuồng.

“Sao anh lại đưa em vào đây hả Russ?” Nhà nàng đủ rộng. Một trong những phòng ở tầng trệt cũng dùng làm phòng ngủ tạm thời được.

Anh nhìn nàng chăm chăm, vuốt tay dọc tay nàng, xuống đùi nàng. “Anh muốn nhìn thấy em ở đây, trong nhà anh.”

“Em đã ở nhà anh nhiều lần rồi.” Laurel liếm đôi môi khô khốc để không để ý đến tất cả các sợi cơ đang rung mạnh, và cảm giác đau nhói dai dẳng trong thắt lưng.

“Không giống thế này.” Anh xòe rộng đôi bàn tay. “Không phải trong phòng ngủ, không phải trên giường, trong mấy bức tường này, như em là một phần của nó. Anh muốn nhìn thấy thế, vì anh đã nhiều lần tưởng tượng thế rồi.”

Anh vẫn chưa thể tin được. Russ cúi xuống và tháo đôi giày cao tới mắt cá chân của nàng ra. Anh là một người đơn giản, có mong muốn và nhu cầu giản dị, và anh muốn Laurel. Anh muốn chắc chắn nàng phù hợp với nơi đây, trong thế giới của anh.

“Sean đâu?”

“Thật ra nó chọn cách ở với ông bà ở miền đông vài ngày. Nó đề nghị thế thật tốt.”

“Russ, ta cần nói chuyện... Về ngày hôm qua. Một vài thứ.”

“Không phải bây giờ.” Anh không muốn nói chuyện, anh chỉ muốn cảm nhận. Anh muốn ôm nàng trong vòng tay, nhắm mắt lại, và cứ giữ như thế chừng nào nàng còn để anh làm vậy. Một lần nữa đảm bảo với chính anh rằng nàng đã ổn, đó là nhờ phản ứng nhanh và bàn tay linh lợi mà nàng đã thoát hiểm mà chỉ bị thương nhẹ, không phải nhờ anh.

Anh trườn qua người nàng, cởi cúc quần, kéo khóa xuống.

“Anh làm gì thế?”

“Giúp em thay quần áo.” Anh không có bất kỳ mục đích nào khác ngoài trách nhiệm bảo mẫu vô tội.

Khoảng hai giây.

Rồi những ý đồ “danh giá” của anh bốc hơi luôn khi anh kéo quần nàng qua hông. Ngón tay cái của anh vượt khỏi tầm kiểm soát và đẩy dọc người nàng, cảm giác hơi nóng, sự mềm mại ngay dưới chỗ động chạm.

Anh nhắc tay lên, nắm bàn tay lại. Rồi anh quay đi, lôi một cái áo sơ mi từ trong ngăn kéo ra, cái áo có ống tay dài, mềm mại và thậm chí còn to hơn cỡ của anh. Phải lấy cái áo này làm đồ ngủ cho Laurel thôi. “Ta cởi áo em ra nào. Nó dính đầy máu.”

Laurel ngồi dậy và bắt đầu kéo áo lên. Russ cầm tay để giữ nàng lại. “Chỉ nhắc cánh tay của em lên thôi. Anh sẽ cởi cho em để không chạm vào vết thương.” Có một miếng gạc mỏng băng trên mấy mũi khâu của nàng, khoảng hai inch, và anh không muốn chạm đến nó.

Russ sờ tay vào vết máu đông cứng trên áo nàng sau khi cởi ra và cảm thấy sự tức giận đó, nỗi sợ hãi đó lại trào lên. Anh siết chặt cái áo hơn, nuốt đau đớn vào lòng. Rồi chửi thề thật to khi anh nhìn phía sau nàng và thấy Laurel đã mở khuy áo nịt, nàng đang lắc nó xuống khỏi tay.

“Hay đây,” anh bảo nàng. Tình yêu của anh dành cho nàng quá mạnh mẽ, quá mãnh liệt, nên chỉ nhìn nàng thôi, chỉ nhìn việc Dean đã làm với nàng, thấy nàng yếu ớt và dễ bị tổn thương thế nào, làn da nàng tái nhợt và vết thương đó lộ ra, anh đã thấy đau nhói khắp nơi nơi. “Không mặc áo nhỏ em sẽ thấy thoải mái hơn.”

Laurel mỉm cười, nụ cười mong manh và ngái ngủ khi nàng ngã lưng xuống giường. Russ đứng dang rộng hai chân, chống hai tay hai bên mạng sườn nàng để không chạm vào người nàng, rồi hôn nàng. Anh hôn nàng với tất cả tình cảm, trái tim và nỗi sợ hãi, với cái lưỡi nồng nàn cao ngạo. Nàng không hôn lại anh nhiều lắm mà cứ để mặc anh, Russ ngẩng đầu lên, đau đớn vì cái gì đó mà anh cũng chưa hiểu.

Jerry đã nói rằng một ngày nào đó sẽ có cô nàng nào đó phát vào mông anh, cậu ta đã đúng. Russ ngồi sụp xuống mặt đất, trượt khỏi thành giường. Và anh cứ muốn ngồi đó mãi.

Anh hôn thấp xuống cổ nàng, hít hà mùi hương của nàng. Anh không định chạm vào nàng, biết nàng đã kiệt sức. Nhưng anh không thể ngăn mình lại. Nàng quá đẹp, trái tim nàng quá cao thượng; và ngay cả khi đã đứng dậy, rời đôi môi khỏi làn da mát lạnh của nàng, anh vẫn lướt đầu ngón tay qua ngực nàng.

“Em buồn ngủ lắm rồi Russ ạ.”

Anh đưa hai tay lướt trên cả người nàng, muốn chạm vào nàng, để khẳng định, để quả quyết với chính mình rằng nàng vẫn đang sống, vẫn là của anh. “Được rồi. Vậy ngủ đi Laurel. Anh chỉ ru em ngủ thôi.”

Russ muốn nàng thoải mái, chìm sâu trong giấc ngủ ngon, không đau đớn và hoảng loạn. Nhưng anh cũng muốn nhấm nháp nàng, chạm vào nàng, giữ nàng trong phòng ngủ này như người của anh, không phải của ai khác. Anh lần mò trên lông mày nàng, hai thái dương, xuống má và qua đôi môi, đặt một nụ hôn lên chòm mũi nàng.

“Anh thật ngốc,” nàng nói, khẽ thở dài ngồ ngộ, đầu ngoẹo sang một bên.

Người ta gọi anh là nhiều thứ lắm, nhưng ngốc không phải là biệt danh anh có thể nhớ trong những năm gần đây. Có thể lần cuối cùng tính từ này được dùng cho anh là vào tháng đầu tiên học đại học. Còn bây giờ anh không thấy ngốc chút nào.

Russ lột vỏ tấm chăn khỏi giường, đưa tay đẩy cả người Laurel lên. Chiếc quần nhỏ của nàng mịn màng dưới bàn tay anh, da thịt nàng ấm áp. Anh lắng nghe hơi thở của nàng, đều đều và êm ả. Mắt nhắm nghiền. Anh quyết định không đắp cái áo sơ mi to sụ lên người nàng nữa.

Anh lướt mắt trên người nàng, vẫn còn lốm đốm mấy vết thâm tím sừng tấy ngay bên mạng sườn phải. Anh hôn khắp nơi quanh mấy vết sừng đó, quét đôi môi dọc làn da mịn màng, hít hà hương thơm tự nhiên của nàng, có lẫn cả mùi thuốc khử trùng và mùi băng gạc.

“Cảm giác thật dễ chịu...” Nàng thì thầm.

Anh trải chiếc chăn mỏng lên phần thân trên của nàng, ngay trên nách.

Anh cũng cởi áo sơ mi ra và đẩy đồng quần áo khỏi chiếc ghế đối diện cái giường. Anh ngồi xuống, trong người dịu lại, những lớp cơ cứng đờ đang phản ứng lại, anh nhìn Laurel.

Nàng đã ngủ rồi, mái tóc rủ xuống má vẫn còn xúc động, một giấc ngủ ngon và yên bình.

Nhưng anh vẫn nhìn nàng, đến chừng nào nàng còn nằm đó.

Chương 26

Laurel tỉnh dậy cảm thấy đau nhức, nhưng đầu óc trống rỗng và đã bớt đi nỗi đau của ngày hôm qua.

Khi mở mắt ra nàng biết nàng không nằm trên giường của mình. Căn phòng này tối hơn phòng của nàng, trần nhà thấp, đồ đạc chất đầy quanh người nàng như biển người ở trạm xe buýt công cộng. Và Russ đang nhìn nàng.

Ngồi ở cạnh giường, anh buông thõng người trong một cái ghế gỗ cũ có đầy khóa, hai tay anh chống lên đùi. Và anh vẫn đang chăm chú nhìn nàng, đôi mắt sẫm màu và nghiêm trọng, đuôi tóc dựng lên, dưới mắt có vết quầng như là anh chưa ngủ chút nào. Cơ thể và dáng điệu của anh căng lên, mệt mỏi, nhưng vẫn che chở và chăm sóc cho nàng. Bất chấp cuộc tranh cãi về Sean, anh vẫn ở đó. Luôn như vậy. Vững chãi và đều đặn.

Anh chỉ mặc quần bò.

Vậy cũng là nhiều hơn nàng rồi. Người nàng hoàn toàn trống trơn, và nàng liên tục đẩy hai đùi lại sát nhau. Nàng nhớ Russ đang giúp nàng nằm lên giường, nhớ bàn tay và miệng anh đẩy qua vai nàng, mặt nàng, khi nàng ngủ gà ngủ gật.

“Xin chào,” nàng nói. Ngáp một cái vì ngọt ngào, nàng cố gắng đoán xem mấy giờ rồi nhưng đành chịu. Mà vẫn còn sớm quá. Bầu trời tháng Hai xám xịt. Hay Russ đã bọc sắt cái rèm nhỏ lại rồi. Căn phòng chìm trong bóng tối. Mặc dù cảnh vật còn u ám, và cơ thể nàng vẫn đau đớn, nàng vẫn muốn bắt đầu ngày mới.

Bây giờ có vẻ như rõ ràng nàng cần làm gì đó. Cái gì đó mà sáu năm trước nàng nên làm. Cái mà nàng có thể có với một chút dũng khí và làm việc chăm chỉ. Nàng muốn nói điều đó với người đàn ông ngồi trước mặt mình, anh đã cho nàng rất nhiều.

“Bây giờ là buổi sáng. Anh không biết có tốt không.” Russ xoa trán. “Chúa ơi, lẽ ra anh không bao giờ được để hấn làm đau em, Laurel. Lẽ ra anh phải bắt hấn mấy tuần rồi. Anh không nên đợi đến lúc phải đột nhập vào phòng kho như thế.”

Nàng không bao giờ trách móc Russ. Và tất nhiên nàng không muốn anh tự trách mình. Laurel cố gắng ngồi dậy, nhăn mặt vì mạng sườn cứng đờ. Tắm chần trượt xuống, theo phản xạ nàng chộp lấy và giữ nó trên người khi nàng dựa vào đầu giường. Có vẻ như nàng chẳng có lý do gì để nhu mì trước mặt Russ cả. Nhưng nàng không thích trần truồng, thậm chí nàng không mặc cả quần nhỏ, trong khi tâm trạng giữa họ không hợp với tình dục chút nào. Nó làm nàng cảm thấy ngượng ngập, chênh vênh.

“Russ... làm ơn đừng tự trách mình. Anh không thể ngăn chặn được chuyện này. Ta không biết Dean là John. Em ổn rồi, anh đã bắt được hấn, vậy là xong.”

Có điều gì đó làm nàng phiền muộn từ đêm qua, mặc dù, nỗi lo lắng cứ lẩn quanh tâm trí đau đớn yếu ớt của nàng, làm nàng bất an. Bây giờ nàng cần biết. “Nhưng Dean đã nói gì khi hấn đẩy em ngã? Em có cảm giác hấn nói gì đó về em, em không biết tại sao. Hãy cho em biết hấn đã nói gì.”

Russ chăm chú nhìn nàng, ngón tay cái gõ nhịp trên đầu gối, rồi lắc đầu. “Không.”

Đang cố tỉnh ngủ, nàng giật mình vì câu trả lời quả quyết của anh. “Anh nói không là ý gì?”

Laurel chăm chăm nhìn lại, cho đến khi anh quay đi và thở dài. Đây là căn nguyên vấn đề giữa nàng và Russ - anh nghĩ nàng không thể chịu đựng được, nàng cần bảo vệ và nâng niu. Và lần đầu tiên trong đời, nàng thật sự muốn vươn ra nắm lấy sự độc lập của mình, tự chứng minh nàng có thể làm bất cứ điều gì nàng muốn. Nàng muốn, và cần có Russ hỗ trợ. “Anh không có quyền giấu em điều gì nếu em hỏi.”

Nhưng Russ vẫn bạnh quai hàm ra bướng bỉnh. “Không. Anh sẽ không nhắc lại mấy lời bần thiú đó đâu.”

Laurel hít thật sâu, cố gắng nhìn vào mắt anh, đôi mắt đang liếc sang trái. Nàng gạt cái chần ra và nói điều nàng muốn sẽ làm cả hai đau đớn, nhưng mọi chuyện cần phải rõ ràng. Nàng yêu Russ, muốn tiến lên phía trước và liều lĩnh sánh bước cùng anh, nhưng họ phải thiết lập các thông số cho mối quan hệ của mình trước khi đi xa hơn. “Russ. Anh phải nói cho em biết, phải tin là em có thể chấp nhận được, nếu không vấn đề của chúng ta sẽ trở nên nghiêm trọng. Khi đó em không chắc chúng ta có thể điều chỉnh được.”

“Laurel...” Đôi mắt nâu sẫm tuyệt vọng nhìn dán vào mắt nàng thật lâu. Anh nói dứt khoát. “Anh không muốn nghe điều này.”

“Nhưng em thì có.”

Russ thờ dãi. “Hẳn bảo em là đồ cầm điếc.”

“Ôi!” Laurel cười đau khổ, giật mình vì những lời gièm pha của Dean thốt ra từ miệng Russ. Sức nặng của những từ đó, sự cay nghiệt và hèn hạ đó cho nàng thấy nàng đã hoàn toàn sai lầm về một điều. Đôi khi có những lý do chính đáng để bảo vệ người mình yêu thương.

“Em nghĩ là anh đúng, sau tất cả mọi chuyện. Em sẽ không thích biết mấy lời đó.” Dòng nước mắt đáng nguyên rửa cuộn vào trong mắt nàng, thổn thức và nhạt nhòa, rõ là muốn làm bẽ mặt nàng trước mặt Russ. Nàng có chấp nhận được điều đó hay không là cả một vấn đề, lời lảng mạ tầm thường ác ý làm nàng nghệt thờ.

Russ đứng dậy, tới bên nàng, tay anh nắm lại giơ lên trước ngực. “Anh xin lỗi...”

“Vì cái gì? Anh không phải là người nói điều đó.” Laurel chớp mắt mạnh để ngăn hai dòng lệ đang chực trào ra.

“Vì đã sai lầm, vì đã không hiểu em muốn gì.” Anh với tới người nàng, nâng cằm nàng lên, di ngón tay cái trên môi nàng. “Anh xin lỗi vì sự quan tâm của anh đã gây áp lực cho em. Anh không định làm như vậy, anh chỉ muốn em được an toàn và hạnh phúc. Anh muốn chăm sóc em vì anh yêu em. Và cũng muốn em quan tâm đến anh. Mà mãi mãi.”

Laurel hôn ngón tay anh, môi nàng run run trên từng đốt ngón tay.

Những ý nghĩ trong đầu nàng vỡ vụn, lộn xộn và không chắc chắn. Nhìn anh rất buồn, rất mệt mỏi. Russ Evans, một cảnh sát cứng rắn, ăn nói thô lỗ, đang chia sẻ trái tim anh với nàng, trao cho nàng tất cả tình cảm của anh.

“Hôm qua khi nhìn thấy Dean đánh em, anh nghĩ anh có thể sẽ mất em trước khi có được em, và ý nghĩ ấy giết chết anh luôn từ lúc đó. Anh muốn cùng với em, Laurel ạ, anh muốn nỗi đau này trong lòng anh tan đi. Anh chưa bao giờ say mê và tôn trọng một người phụ nữ như với em... Và anh cần biết cuối mỗi ngày anh có được cùng em ngủ chung một giường không.” Russ giữ tay trên má nàng. “Cưới anh nhé, Laurel.”

Oa. Không biết vì sao nàng chưa thực sự tin vào điều đó. Nàng chưa từng cho phép mình tin là Russ muốn kết hôn. Mắt nàng mờ đi và nàng nhận ra mình đang khóc, mạnh mẽ và nhanh chóng quá, đêm qua nàng đã bao lần muốn khóc như thế này mà không khóc được. Russ muốn cưới nàng làm vợ và nàng sắp nổ tung, vỡ òa trong tất cả yêu thương và cảm xúc đang trào dâng, trong tất cả hy vọng và quyết tâm để cuối cùng nàng cũng được thực sự sống cuộc sống của riêng mình.

Nước mắt rõ ràng đã làm Russ hoảng sợ. Anh bắt đầu vỗ về hai má nàng, đôi mắt mở to, nhưng nàng không thể thốt lên lời nào để làm yên lòng anh. Không thể bắt đầu giải thích rằng nàng chưa bao giờ mong đợi được cảm thấy hạnh phúc ngập tràn thế này, thật tuyệt vời.

“Anh xin lỗi - quái thật, có chuyện gì vậy?”

Nàng lắc đầu, vẫn giữ chặt tấm chăn. “Thật không, Russ, đây đúng là sự thật chứ? Em muốn trở lại trường học...”

“Laurel.” Russ cầm hai tay nàng, siết chặt. “Đúng thế, em yêu. Mình phải tin tưởng nhau. Anh phải tin rằng dù em có nhiều tiền hơn bất kỳ người nào anh sẽ thấy trong cuộc đời cũng chẳng vấn đề gì cả. Còn em phải tin rằng anh luôn thấy ở em một người phụ nữ thông minh, có khả năng làm mọi thứ mà em thấy phù hợp.”

Những ngón tay nàng đan vào tay anh, nàng nuốt mạnh. Cả đời mình nàng đã trốn trong bóng tối, sợ mắc sai lầm, đã bỏ lỡ quá nhiều thứ.

Sống một cuộc sống thực sự nghĩa là chấp nhận rủi ro, và nàng muốn sống cuộc đời này cùng Russ.

“Em tin anh, Russ ạ. Tuyệt đối. Em muốn thế. Em muốn có anh.”

Ồn Chúa. Russ thở dài khuây khỏa, ruột gan anh cuộn lên như tơ vò. “Anh cũng muốn vậy.”

“Anh hoàn toàn chắc chắn chứ?” Laurel sụt sịt.

Chắc như có hoàng hôn mỗi ngày vậy. “Tất nhiên anh chắc chắn. Em mới là người nghe có vẻ không chắc chắn.”

Họ nhìn nhau, rồi không báo trước Laurel đánh mạnh vào vai và bập tay anh.

Quá ngạc nhiên, anh chỉ chăm chăm nhìn nàng.

Laurel cười nửa miệng. “Anh nói nếu ta hỏi nhau như thế một lần nữa thì em nên cho anh một trận.”

Anh bật cười, chỉ chú ý đến một điều là nàng đang cười toe toét, cuộn người vào vòng tay anh, đang mơn trớn dưới thắt lưng anh.

“Thật sự em chưa bao giờ nghĩ là em sẽ kết hôn.” Nàng nói nhẹ nhàng.

“Đúng là trùng hợp ngẫu nhiên. Anh cũng thế. Thành thật mà nói anh chưa bao giờ nghĩ đến.” Anh không thể chịu được sự căng thẳng này đến lần thứ hai. “Vậy là em đồng ý hay sao?”

Nàng gật đầu, lại sụt sịt. Nước mắt lại trào lên trong đôi mắt nàng. Nàng thật đẹp, nhất là khi da nàng có vết lem, và anh đúng là một gã may mắn.

“Còn bây giờ mình phải hôn nhau chứ nhỉ, bởi vì, ừ nhỉ, anh cần phải hôn em.” Russ không đợi nàng trả lời. Anh đưa miệng nàng lại gần mình, một nụ hôn thật lâu và đắm say.

Anh đã có Laurel, vị của nàng thật tuyệt vời.

“Anh muốn em là vợ anh. Anh muốn xây một tổ ấm có em và Sean. Anh muốn mua một căn nhà mới để ba chúng ta ở cùng nhau. Thậm chí anh muốn cả quả bóng lông Ferris tới ở cùng nữa.”

“Hoàn hảo.”

Laurel hôn trả anh và Russ ôm nàng thật chặt, thật gần, hít lấy hương thơm từ tóc nàng, lướt đôi môi mình trên đôi môi mềm mại của nàng, rồi anh ngẩng lên.

“Hôm nay em cảm thấy thế nào, thỏ con? Em có muốn uống nước Tylenol và cô đề in mà bác sĩ kê đơn cho không?”

Đã gần sáu tuần nàng luôn tự nhắc mình anh đang gọi nàng là em yêu, nhưng bây giờ anh lại không, ghét thật. Anh đang gọi nàng là thỏ con và bây giờ nàng chắc chắn cái từ đó làm nàng rối trí không nghĩ được gì nữa, nàng với tới kéo mạnh quần anh xuống. “Sao anh cứ gọi em là thỏ con thế?”

“Dấu hiệu này hả?” Anh đưa hai ngón tay nàng ra sau đầu mô phỏng. “Có thể coi đó là tên anh đặt cho em.”

Laurel rùng mình. Cả tấm thân bất động của nàng run lên. “Tại sao? Vì cái gì mà anh lại muốn gọi em là con thỏ?”

“Cái tên đó luôn nhắc anh nhớ đến lần đầu gặp em. Một chú thỏ non ngọt ngào và náo nhiệt.”

Trong khi rõ ràng anh nghĩ cái tên thật đáng yêu thì Laurel lại thấy xấu hổ. “Nghe không vui tai lắm Russ ạ!”

Anh bối rối. “Chắc chắn, nó hay mà. Có nghĩa là anh bị em hút hồn ngay giây đầu tiên anh nhìn thấy em. Nghĩa là anh nghĩ em là người tốt.” Kéo cái chăn xuống, để lộ đôi bầu ngực và bụng nàg, anh nói: “Nếu em không thích, anh sẽ không gọi em thế nữa, cũng chẳng quan trọng. Nhưng ta có thể quên cái tên hiệu ngớ ngẩn đó đi được không? Anh muốn kiểm tra mấy mũi khâu của em rồi chứng thực lời hứa hôn của chúng mình bằng một nụ hôn nữa.”

Khi những ngón tay anh lang thang giữa hai đùi nàg, nàg cho rằng một nụ hôn không phải là tất cả những gì xuất hiện trong tâm trí anh. Nàg đoán đúng. Bây giờ tay anh đang đẩy vào sâu tạo nên một cảm giác thích thú, nàg quyết định anh có thể gọi nàg là chuột túi vì tất cả những điều nàg quan tâm cũng được. Nàg biết anh yêu nàg, tôn trọng nàg. Nàg biết Russ là một người đàn ông chung thủy và chân tình, anh sẽ gắn bó với nàg trên cả chặng đường dài. Và nàg cũng chỉ muốn anh như vậy, rất muốn.

“Em không cần uống Tylenol đâu. Hôm nay em thấy khỏe.”

“Anh thậm chí còn làm em khỏe hơn nếu mình làm chuyện ấy và em ở trên.” Anh nhìn nàg, tìm kiếm sự chấp thuận.

Vì vết đau duy nhất trên người nàg là chỗ hơi thở nóng bỏng của anh đang thổi vào hơi ấm của sự sống, nên Laurel gật đầu. Nàg thở gấp trong khoái lạc khi Russ ngay lập tức tách đùi nàg ra một chút.

Russ nằm nghiêng xuống và tay anh lần lữa trên những đường cong của nàg, anh khao khát đường cong ở hông nàg. Nàg đẹp quá, người mềm lả và khẽ rướn về phía anh.

Anh không muốn chạm đến vết thương của nàng nhưng anh muốn đem khoá lạc đến cho nàng. Anh chỉ muốn chạm vào nàng, làm cho nàng sung sướng, cho nàng thấy anh hạnh phúc thế nào khi có nàng trong đời.

Laurel thở dài run rẩy, cơ thể nàng rợn rùng dưới cái lưỡi của anh. Russ vuốt ve cho đến khi hơi thở của nàng chậm lại.

Anh miễn cưỡng để nàng như vậy. Anh quẹt miệng, người dịu lại. Nàng hé mắt, nhìn sung sướng đến thần thờ, rất kích động.

Nàng với lấy người anh, kéo anh lại sát mình. Laurel trao cho anh một nụ hôn làm anh đứng tim, những ngón tay nàng luồn vào mái tóc anh.

Anh chạm vào môi nàng. “Chúng mình sẽ hạnh phúc, Laurel ạ.” Hạnh phúc như đứa trẻ được cho mười đô la và chạy như bay tới cửa hàng kẹo vậy.

“Em biết mà Russ, vì em đã hạnh phúc rồi.”

Chương Kết

Laurel đưa những ngón tay mát lạnh vuốt cho phẳng vạt váy phía trước và liếc mắt hết nhìn người phiên dịch ngôn ngữ ký hiệu lại nhìn lên sân khấu, để nàng có thể thấy mọi thứ đang diễn ra. Nàng đã đứng sau cánh gà gần hai năm trời để chờ đợi thời khắc này, và nàng không muốn bỏ lỡ một thứ.

Nền bê tông của phòng tập thể dục rung lên, tiếng âm âm đập lên chân nàng khi hàng trăm cử nhân đi qua để nhận bằng tốt nghiệp. Nàng đã chờ đợi, làm việc và mơ ước để tiến tới bục vinh quang của ngày hôm nay, và bây giờ khi đứng trên đó rồi thì nàng rất hồi hộp, nàng sợ sẽ bỏ lỡ một ký hiệu nào đó từ người phiên dịch đúng lúc nàng quay đi.

Nàng bồn chồn trong ghế ngồi của mình, và quay đầu nhìn mọi hướng, lướt mắt khắp cả sân vận động lần nữa. Nàng không thể tìm thấy Russ giữa rất nhiều khuôn mặt trong đám đông tối thăm thẳm, ánh đèn chỉ chiếu tới những người sẽ tốt nghiệp hôm nay. Nhưng nàng biết anh có ở đó, luôn như vậy, nâng đỡ nàng, yêu thương nàng. Như nàng ủng hộ và yêu anh, từng giây phút trong mỗi ngày.

Một cậu ngồi cạnh đập vào chân nàng. Cậu ta cũng điếc, và họ đã nói chuyện suốt buổi lễ trừ bị ngày hôm qua. Cậu ta ít hơn nàng vài tuổi, tốt nghiệp ngành luật và nhận bằng kỹ sư.

Chúng ta cạnh nhau. Anh ta chỉ tay và mỉm cười.

Laurel hít sâu và cố giữ bình tĩnh. *Cảm ơn.*

Đây rồi. Nàng là một giáo viên, hoàn toàn được chứng nhận và sẵn sàng lên lớp vào cuối mùa hè này. Mặc dù rất hồi hộp, nhưng nàng vẫn cảm thấy cực kỳ ổn.

Nàng đã làm được. Với niềm vinh dự. Nàng đứng lên và nở một nụ cười sáng chói với người phiên dịch.

“Tôi không thể tìm thấy Laurel.” Russ lướt mắt qua khu các cử nhân ngồi một lần nữa, tự hỏi không biết tại sao anh không thể nhìn thấy nàng. Nàng đã nói nàng được xếp ngồi hàng ghế thứ tư, ở phía cuối, cạnh chỗ người phiên dịch đang đứng.

Nhưng có một cái cọc to chắn trên đường nên anh không thể nhìn thấy gì cả. Anh không muốn bỏ lỡ lúc nàng nhận bằng. Nàng đã làm việc cật lực để có được giây phút này, tới trường học mùa hè và bị quá tải vì học không biết bao nhiêu tín chỉ mỗi học kỳ để tốt nghiệp chỉ trong một năm rưỡi sau khi bắt đầu chương trình. Anh muốn nhìn thấy nàng trong thời khắc đón nhận thành quả của mình.

“Chúng ta sẽ nghe thấy họ gọi tên con bé,” mẹ vợ anh nói, đá vào chân anh. “Thư giãn đi nào, vì Chúa. Con đang toát mồ hôi hột kia kìa.”

“Ôi Chúa ơi, em bé làm bắn hết cả máy quay rồi.” Sean, cậu bé nay đã mười sáu tuổi cao gần sáu feet ba, bế con gái của Cat và Jerry lên đùi. Nó đưa cho Russ cái máy quay kỹ thuật số, cái dây đeo dính cả nước mũi của con bé.

Russ với tay lau máy quay vào chiếc quần đen và không thể giúp gì được ngoài việc nhe răng ra cười với cậu em trai, mặc dù chất lỏng nhờn nhờn ấy bây giờ rơi hết xuống chân anh. Sean vẫn bế Kayla, con bé mới bảy tháng tuổi. Dù đang ở lứa tuổi mới lớn, nhưng hầu như nó làm tốt mọi việc. Và ngay lúc này nó đang tung Kayla lên không trung rồi thổi vào cái bụng mập mạp của con bé.

Đứa trẻ kêu ré lên. Jerry lắc đầu.

“Con bé tè dầm vào đầu em bây giờ đấy Sean ạ. Đừng bảo anh không nói trước nhé.”

“À, nó không làm thế với em đâu. Phải không nào, xấu xí?”

Kayla nhón miệng cười đồng ý.

Cat đảo mắt, vuốt lại vài lọn tóc rối màu đỏ của chị ấy. “Mấy cái tên hiệu hai anh em đặt cho bọn chị nghe vui tai nhỉ? Laurel là thỏ con, chị là đồng bóng, và bây giờ con gái chị là xấu xí. Cần thận cái đầu cậu sừng vù lên không kịp bông băng gì đâu.”

Russ bật cười và hơi nghiêng sang trái, hy vọng nhìn qua được cái cột. “Bọn tôi chỉ đặt tên hiệu cho những ai bọn tôi quan tâm thôi.”

Jerry bắt đầu giậm chân. “Cái túi tã lót đâu?” Một giây sau anh ta lôi một gói bánh Cheerios ra.

“Con không đói đâu,” Cat nói, nhìn mặt con gái xem có dấu hiệu đòi ăn không.

“Cái này không dùng cho trẻ em. Anh đang đói. Đợi mãi.” Jerry bốc một vốc ngũ cốc cho vào miệng.

Cat hôn lên má Jerry, cái má phồng lên vì miệng cậu ta đầy ngũ cốc, và cười toe toét. “Anh là trẻ lớn.”

Russ gần như gãy đôi người khi nhìn thấy Laurel đứng lên sân khấu trong bộ váy và chiếc mũ cử nhân. Anh vỗ vào chân cậu em. “Cô ấy kia kìa.”

Ôi Chúa ơi, anh quá tự hào về nàng. Cưới được Laurel là điều tuyệt diệu nhất trong đời, hơn bất kỳ điều gì anh từng tưởng tượng được. Mỗi ngày là một món quà và họ cực kỳ hạnh phúc trong ngôi nhà mới cùng với Sean. Thật tuyệt vời khi thấy Laurel đạt được các mục tiêu của mình, đối mặt với bao thách thức và vượt qua hết.

Nàng là tất cả đối với anh, là vợ anh.

“Laurel Wilkins-Evans, cử nhân khoa học nhân văn.”

Ban tổ chức không cần đọc tiếp nữa, vì tên của cử nhân tiếp theo đã vang lên rồi, nhưng Russ không thể làm gì được ngoài việc hét lên, đứng bật dậy vỗ tay cổ vũ khi Laurel đứng lên nhận bằng tốt nghiệp. Mẹ của Laurel đứng

ngay bên cạnh anh, rồi đến Sean, Cat và Jerry. Họ lặng lẽ vỗ tay, đó là sự tán thưởng dành cho những người điếc.

Và Laurel quay lại nhìn đúng vào anh. Nàng thấy ánh mắt anh và nụ cười rạng rỡ.

Một tay ôm chặt tấm bằng, tay kia nàng đưa lên ngực ra hiệu. *Em yêu anh.*

Anh nhìn xuống từ hội trường. *Anh yêu em.*

“Chị ấy đang nói với em mà,” Sean nói với vẻ tự mãn, huých vào mạng sườn anh trai.

Russ nhìn Laurel đi xuống khỏi sân khấu thật tự tin. “Chắc chắn rồi, anh nghĩ cô ấy nói với tất cả chúng ta, Sean ạ.”

HẾT

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương Kết</u>